

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 11^{ΟΝ}
ΑΡΙΘ. 552

ΣΤΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ:

Η Ιρισαδία
Πρωτομαχία
10^η
Παράσκευα

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ Κ.
ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

3

ΑΠΟΤΗ - ΕΛΑΚΑ

Εβδομαί

‘Ο Στιχοπλόκος στιχουργεί ἐπὶ τῶν ξένων στίχων πού πλημμυρίσανε τὴ γῆ μὲ τοῦ βιολιού τόν ἦχον.

Σ’ ἐτοῦτο τὸν αἰῶνα τοῦ θορύβου
τὸ ξέρεي πῶς τις κι’ εἶναι γεγονὸς
πὼς εἶν’ «άν βόγκ» ἡ γλῶσσα τοῦ μοτίβου
κι’ ἀποτελεῖ τὸ γούστο καθενός.

Κι’ οἱ πάντες τραγουδοῦν ταγκό²²
μὲ ἀρχαῖζουσιν κι’ ἀργκώ
μὲ ὕφος «οικ» ἢ καὶ τσαγκό,
ταγκό, ταγκό, ταγκό, ταγκό
ἢ ὕπως λένε «τάγκο»
καὶ τοὺς μιμεῖται ὁ καθεὶς σάν τὸν οὐραγκοτάγκο!

Ἦι’ ὁ ἐραστής σάν εἶναι πάλι γέρος
φροντίζει νὰ σοῦ πῇ πολὺ ἐγκαίρως
ἄλλο μοντέρνο μας σκοπό:
—Κουράστηκα νὰ σ’ ἀγαπῶ.

Καὶ τὸ κορίτσι τὸ ἀγνὸ καὶ τὸ ἀθῶον
πού χάδια δέχεται σὰ ζῶον,
εἰς τὰς ἀγκάλας νεαροῦ ἐρωτιδέως
τὸ «Μὲ κιατέστρεψες» τοῦ τραγουδεῖ μὲ δέος.
Κι’ ἐκεῖνος φεύγει καὶ τῆς λέει: —«Ἐχασέ με»
ἢ καί... «Συγγνώμη σοῦ ζητῶ συχώρεσέ με»!

Καὶ ὁ ὄθων τῶν Ἀψβούργων
πού δικάζουν ὡς κακοῦργον
ἀπευθύνεται στὸ Χίτλερ μὰ χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ,
καὶ «Ζηλεύω τὸν ἄερα, π’ ἀναπνέεις» τραγουδεῖ!

Κι’ ὁ φτωχὸς ὁ ποιητᾶκος
στὸ παλτό του ποδναι ῥάκος
τραγουδάει βραχνά
κι’ ἡ φωνὴ του βαρειά
σὲ κινῇ νὰ δακρύσῃς:
—«Θά γυρίσης ξανά
κι’ ἀπ’ τὴ νᾶλλη... μεριά
πού θά πᾶς! Θά γυρίσης!»

Στιχοπλόκος

ΤΕΤΑΡΤΗ

27

Ἀπριλίου 1938

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ !
**ΕΝΑ ΜΟΥΣΙΚΟ
ΚΟΜΑΤΙ**

(Δέν σέ χορταίνω)

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑ ΥΠΕΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ... 1. 10. 8. 85
ΗΜΕΡΟΜ... 16. 8. 85
ΑΡΙΘ... 35282

ΣΚΟΠΕΥΤΗΡΙΑ

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΣΚΟΠΟΒΟΛΗ

Εφυστρώνουν εκεί που δεν τὰ περιμένεις.
Μόλις κανένα κατάστημα—κατά προτίμησην της οδοῦ Πατησίων—ἀδειάζει προσωρινῶς, βρίσκεται πάντα ὁ ἔξυπνος ἐπιχειρηματίας πὺλὸς τοῦ νοικιάζει κατεπειγόντως καὶ τὸ μεταβάλλει μέγρι νὰ πῆς «κρεμμύδι» σὲ σκοπευτήριον.
«Ἀλλωστε γι' αὐτὴ τὴ μεταβολὴ δὲν χρειάζεται καὶ μεγάλη διαδικασίαν».

Γίνεται εὐκολώτατα.
Οἱ χιλιοστρημμένοι στόχοι στήνουνται ἐπιγόντως στὸ βάθος. Τὰ ντουφέκια—καὶ ντουφέκια πὺλὸς Θεὸς νὰ τὰ κἀν ντουφέκια—ἐπιστρατεύονται. Καί, τέλος, πίσω ἀπὸ τὸν μακρὸ πάγκο πέρνουν τὴ θέση τους τὰ μεγάλα «ἀτού» τῆς «ἐπιχειρήσεως»: Τὰ κορίτσια.

—Περάστε κύριοι...
—Περάστε, περάστε κύριοι...
—Πενήντα λεπτά ἡ βολή...
—Περάστε κύριοι...
Ἡ θερμότητὴ αὐτὴ ἐπὶ κλήσις συνοδεύεται πάντα μὲ μιὰ βαρυσημαντηματιὰ κι' ἕνα γλυκύτατο χαμόγελο γεμάτο σκανδαλιστικὴς υποσχέσεις.

—Περάστε κύριοι...
—Περάστε... περάστε κύριοι...
Πόδες, νάξια, γλύκες καὶ τσακίσματα χιλίων εἰδῶν...
—Περάστε κύριοι...

Κι' οἱ «κύριοι» περνᾶνε. Μέσα τους, ἐντελῶς ἀποτόμως, ξυπνάει ἡ ἀγάπη γιὰ τὸ ὥραιο αὐτὸ σπῶν τῆς σκοπευτῆρας!

—Πῶς τὸ πιάνουν, δεσποινίς, τὸ ντουφέκι;
Κι' ἡ «δεσποινίς» προθυμώτατα ἀναλαμβάνει τὴν «ἐκπαίδευσιν» τοῦ ἀρχαίου.

—Ἔτσι κύριε... Καταλάβατε;
—Ὅχι.
—Τὸ στήριζετε ἐδῶ.
—Ποῦ, ἐκεῖ;
—Κάτω τὰ χέρια σας, παρακαλῶ!

Ἡ παρατήρησις γίνεται εἰς αὐστηρὸν πληθυντικὸν καὶ ἐντονον τόνον. Ὁ ἐκτροχιασθεὶς συμμορφῶνεται καὶ προσωρινῶς γιὰ νὰ ἐπανέλθῃ ἀργότερα δριμύτερος.
—Κοῦκλα μου ἐσύ...
—.....

—Θέλεις νὰ σὲ περιμένω στὴν σχολάσις;
—Σκοπεύστε, κύριε, κι' ἀφήστε τὰ πολλὰ λόγια.

—Ἐγὼ σκοπεύω... Ἐσὺ κορίτσι μου τί «σκοπεύεις»;
—Τὴ θέλετε νὰ πῆτε;
—Δὲν καταλαβαίνεις;
—Ὅχι.

—Θὰ φύγουμε μαζὶ ἢ ὄχι;
Ἀπάντησις ὅμως δὲν δίδεται κομμία. Οὐτε «ναὶ» οὐτε «ὄχι».

Ἀπλῶς τρενάρεται ἡ ὑπόθεσις μέχρις ὅτου τὰ πενιχρὰ δίφραγκα τοῦ σκο-

πευτοῦ μεταφρασθοῦν σὲ βολές.
Καὶ τότε τοῦ δίδεται καὶ ἡ... χαριστική βολή!
—Δὲ μᾶς παρατᾶς χριστιανέ μου.
Τὴν ὁρεξί σου θαρρεῖς πῶς ἔχουμε;
Κι' ὁ ἐπίδοξος Δὸν Ζουὰν καταθέτει τὰ... ὅπλα κι' ἀποσύρεται ψιθυρίζων στὰ δόντια του μιὰ «βαρεῖα κουβέντα».

—

«Ὅταν δὴ ὅμως ἡ «δεσποινίς» πῶς στὸ πορτοφόλι τοῦ πελάτη της βρίσκειται, σ' ἕνα δύο ἀντίτυπα, ἡ συμπαινεσμένη φυσιογνωμία τοῦ ἀειμνήστου Γεωργίου Σταυροῦ βρίσκει τὰ πειράγματα ἐξαιρετικὰ χαριτωμένα καὶ ξεκαρδίζεται στὰ γέλια...
—Ἀχ καλὲ μὲ κάνατε καὶ γέλασα. Σὲ καλὸ νὰ μοῦ βγῇ Παναγία μου!...

Κι' ὁ δυστυχὴς πελάτης, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει, ἀπὸ σκοπευτῆς μεταβάλλεται σὲ... στόχο!

—Καλὲ τί ὥραία πού ξέρετε καὶ σκοπεύετε!
—Ὁραῖα;
—Ὁραϊότατα! Ἐχετε σκοπεύσει καὶ ἄλλες φορές;

—Ὅχι. Γιατί;
—Γιατί ξέρετε καλὸ σημάδι.
—Εἶναι πού μικρὸς πετοῦσα πέτρες!

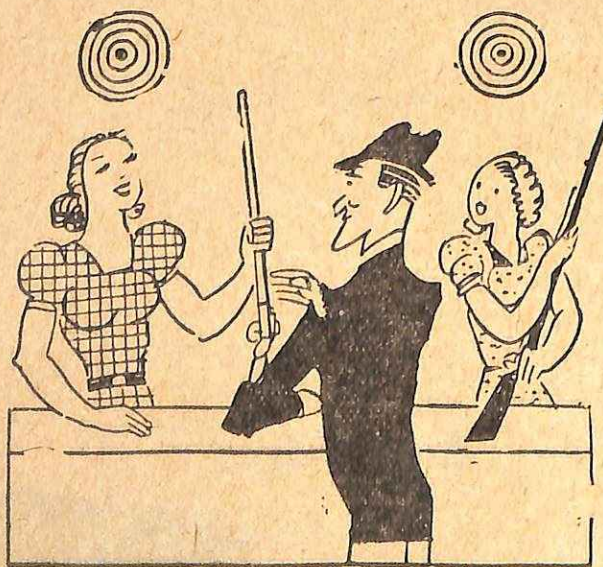
—Ἀπ' αὐτὸ θὰ εἶναι.
Καὶ δόστου γλύκες, δόστου χαμόγελα καὶ πόδες καὶ σκυψίματα στὸ πάγκο πὺλὸς ἐπιτρέπουν στὰ ἀδιάκριτα βλέμματα νὰ κάνουν τολμηρὲς περιπλανήσεις στὰ εὐτραφεῖς ἀδύα τῶν κορρῆ.

Ὁ πελάτης σ' αὐτὸ τὸ σκανδαλιστικὸ θέαμα θορυβεῖται καὶ τὸ ὄπλο τρέμει στὰ χέρια του.

—Καλὲ μή... Ποῦ σκοπεύετε; ...
Θὰ μὲ γυπῆσετε.

—Ἐννοια σου, ἀγγελουδί μου, κι' ἐγὼ δὲ σὲ γυπῶ ἔσένα.

—Ἀλίτεια;

—Περάστε κύριοι!

—Νὰ σὲ χαρῶ!...
Ἀναλλάσσονται ματιὲς γεμάτες σημασία καὶ ὑπονοούμενα.

—Πῶς σὲ λένε;
—Λίτσα.
—Ὁραῖο ὄνομα...
—Μπα;
—Σὰν καὶ σένα ὥραιο...
—Καλὲ τί λέτε...

Καὶ δόστου πάλι νάξια καὶ βλέμματα ξελιγωμένα.

—Τὴ ὥρα σχολάτε;
—Στίς ἐννιά τὸ βράδυ, ἀλλά...
—Ἀλλά;

—Ἀλλά ἄμα θέλω μπορῶ νὰ φύγω καὶ νωρίτερα...
—Πόσο νωρίτερα;
—Καὶ τώρα.

Ἡ κουβέντα χαμηλώνει καὶ ὁ τόνος ἀλλάζει. Γίνεται πολὺ, μὰ πολὺ, ἐγκάρδιος.

Τὰ «λένε» γιὰ λίγο.
Ἐντελῶς αἰφνιδίως πιάνει πονοκέφαλος «ἐκείνην».

—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε—Σωτήρη, καὶ φεύγει μεγαλοπρεπῶς ἀγκαλιζόμενὸς τῆς.

Οἱ διευθυνταὶ αὐτῶν τῶν ἐπιχειρήσεων δὲν εἶναι ἀδιάκριτοι οὐτε ἀπειρητικοί.

Κάνουν τὰ στραβά μάτια σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, στὰ χεῖλη τους νὰ τὸ πολὺ—πολὺ—διαγράφεται μὲ μὴν ὀφθαλμὸν καὶ βλέπουν τὰ ζευγαράκια ν' ἀπομακρύνονται.

Τ' ἄλλα κορίτσια τοῦ πάγκου σχολιάζουν τὸ γεγονός.

Ἡ Φωφὴ π.χ. λέει μὲ φανερὴ κακία στὴν παραπλευρῶς συνάδελφόν της.

—Τυχερὸ κορίτσι αὐτὴ ἡ Λίτσα τέλος πάντων.

—Πολὺ τυχερὸ μάλιστα...
—Τὸν τύλιξε στὸ «πί» καὶ «φί».
—Καὶ φαίνεται παραλήξ.

—Καλὲ νά... Ἐγὼ εἶδα πεντακοσάρικο ὁλόκληρο στὸ πορτοφόλι σου.

—Ὅχι, τὰ παραλές. Κεῖ τοστάρικο ἦταν.

—Τὴ λές! Πεντακοσάρικο... Τὸ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου.

—Ἀπὸ τὸ κουσοῦμι μιὰ φορὰ φαίνεται γιὰ παραλήξ.

—Καὶ μόνο παραλήξ; ἦταν καὶ κουτός.

Οἱ «παραλήδες» κι' οἱ «κουτοὶ» εἶναι οἱ ἰδανικοὶ πελάτες τῶν σκοπευτηρίων.

Γι' αὐτὸ καὶ τὰ κορίτσια τοὺς κυνηγᾶνε κυριολεκτικῶς μὲ τὸ... ντουφέκι!

Chaque

ΣΚΗΝΕΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Ὁ Φρεσούλης

ΤΟΥ Κ. ΤΙΜΟΥ ΜΟΡΑΪΤΙΝΗ

Τρεῖς μέρες πρὶν ἀνοίξῃ τὸ Τριώδιον, ὁ Γιώργης ὁ Σπίθουρας τῶσκαζε ἀπὸ τὴ δουλειά, γιὰ νὰ ριχτῇ μὲ τὰ μοῦτρα, στὴν ἀποκρηάτικη θεατρικὴ ἐπιχείρησι.

Ἐπαιρνε μερικὰ παληό-ξυλα καὶ μ' ἕνα μικρὸ πριόνι καὶ μὲ μιὰ λίμα, σοῦ κατασκεύαζε στὸ λετὸ ἕνα ἐξυλινὸ θιάσο: ἕνα Φασουλῆ, ἕνα Περικλέτο, μιὰ πρωταγωνίστρια, τὴν κυρία Μελπομένη, πού εἶχε τὸ ἕνα μάτι μικρότερο ἀπὸ τ' ἄλλο καὶ ἕνα φίδι. Τὸ φίδι ἐν ἀνάγκῃ ἔκανε καὶ τὸ σκυλὶ κι' ἐγαύγιζε. Ὁ θιάσος τοῦ Σπίθουρας δὲν εἶχε καλλιτεχνικὴς ἀντιστοιχίες· δὲν ἐνδιέφε-ρετο καὶ τόσο πολὺ γιὰ τὴν τέχνη.

Ἡ μικρὴ σκηνοῦλα πού ἦταν καμωμένη ἀπὸ ἕνα κλαδωτὸ τσίτι—δυὸ πῆγες κι' ἕνα ροῦπι, ἦταν ὅλο τὸ καλλιτεχνικὸ ὄνειρο τοῦ Σπίθουρας—δὲν ἐγνώρισε ποτὲ τῆς τῆς μεγάλης συγκλονιστικῆς συγκινήσεως. Τὰ παρὰ σκηνῆς ἦσαν ἡσυχά. Οὐτε τρεχάματα, οὐτε φωνές, οὐτε νεύρα, οὐτε κριτικοί, οὐτε φίλοι καὶ θαυμασταὶ τῆς κυρίας Μελπομένης, πού εἶχε τὸ ἕνα μάτι μικρότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὁ θιάσος μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Φασουλῆ καὶ τὸν Περικλέτο, ἔκανε τὸ καλλιτεχνικὸ του τουργιὰ πάντοτε μέσῃ στὴν Ἀθήνα καὶ ὅσο βαστοῦσε ἡ Ἀποκρῆ.

Ἐπαιζε πάντοτε τὸ ἴδιο ἔργο ἀνεβασμένο μ' ἐπιμέλεια καὶ σκεδὸν στὸ ἴδιο κοινόν, πού τὸν παρὰ σκηνῆς ἦσαν ἡσυχά. Οὐτε τρεχάματα, οὐτε φωνές, οὐτε νεύρα, οὐτε κριτικοί, οὐτε φίλοι καὶ θαυμασταὶ τῆς κυρίας Μελπομένης, πού εἶχε τὸ ἕνα μάτι μικρότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὁ θιάσος μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Φασουλῆ καὶ τὸν Περικλέτο, ἔκανε τὸ καλλιτεχνικὸ του τουργιὰ πάντοτε μέσῃ στὴν Ἀθήνα καὶ ὅσο βαστοῦσε ἡ Ἀποκρῆ.

Ἐπαιζε πάντοτε τὸ ἴδιο ἔργο ἀνεβασμένο μ' ἐπιμέλεια καὶ σκεδὸν στὸ ἴδιο κοινόν, πού τὸν παρὰ σκηνῆς ἦσαν ἡσυχά. Οὐτε τρεχάματα, οὐτε φωνές, οὐτε νεύρα, οὐτε κριτικοί, οὐτε φίλοι καὶ θαυμασταὶ τῆς κυρίας Μελπομένης, πού εἶχε τὸ ἕνα μάτι μικρότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὁ θιάσος μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Φασουλῆ καὶ τὸν Περικλέτο, ἔκανε τὸ καλλιτεχνικὸ του τουργιὰ πάντοτε μέσῃ στὴν Ἀθήνα καὶ ὅσο βαστοῦσε ἡ Ἀποκρῆ.

Ἐπαιζε πάντοτε τὸ ἴδιο ἔργο ἀνεβασμένο μ' ἐπιμέλεια καὶ σκεδὸν στὸ ἴδιο κοινόν, πού τὸν παρὰ σκηνῆς ἦσαν ἡσυχά. Οὐτε τρεχάματα, οὐτε φωνές, οὐτε νεύρα, οὐτε κριτικοί, οὐτε φίλοι καὶ θαυμασταὶ τῆς κυρίας Μελπομένης, πού εἶχε τὸ ἕνα μάτι μικρότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὁ θιάσος μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Φασουλῆ καὶ τὸν Περικλέτο, ἔκανε τὸ καλλιτεχνικὸ του τουργιὰ πάντοτε μέσῃ στὴν Ἀθήνα καὶ ὅσο βαστοῦσε ἡ Ἀποκρῆ.

Ἐπαιζε πάντοτε τὸ ἴδιο ἔργο ἀνεβασμένο μ' ἐπιμέλεια καὶ σκεδὸν στὸ ἴδιο κοινόν, πού τὸν παρὰ σκηνῆς ἦσαν ἡσυχά. Οὐτε τρεχάματα, οὐτε φωνές, οὐτε νεύρα, οὐτε κριτικοί, οὐτε φίλοι καὶ θαυμασταὶ τῆς κυρίας Μελπομένης, πού εἶχε τὸ ἕνα μάτι μικρότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὁ θιάσος μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Φασουλῆ καὶ τὸν Περικλέτο, ἔκανε τὸ καλλιτεχνικὸ του τουργιὰ πάντοτε μέσῃ στὴν Ἀθήνα καὶ ὅσο βαστοῦσε ἡ Ἀποκρῆ.

Ἐπαιζε πάντοτε τὸ ἴδιο ἔργο ἀνεβασμένο μ' ἐπιμέλεια καὶ σκεδὸν στὸ ἴδιο κοινόν, πού τὸν παρὰ σκηνῆς ἦσαν ἡσυχά. Οὐτε τρεχάματα, οὐτε φωνές, οὐτε νεύρα, οὐτε κριτικοί, οὐτε φίλοι καὶ θαυμασταὶ τῆς κυρίας Μελπομένης, πού εἶχε τὸ ἕνα μάτι μικρότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὁ θιάσος μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Φασουλῆ καὶ τὸν Περικλέτο, ἔκανε τὸ καλλιτεχνικὸ του τουργιὰ πάντοτε μέσῃ στὴν Ἀθήνα καὶ ὅσο βαστοῦσε ἡ Ἀποκρῆ.

Ἐπαιζε πάντοτε τὸ ἴδιο ἔργο ἀνεβασμένο μ' ἐπιμέλεια καὶ σκεδὸν στὸ ἴδιο κοινόν, πού τὸν παρὰ σκηνῆς ἦσαν ἡσυχά. Οὐτε τρεχάματα, οὐτε φωνές, οὐτε νεύρα, οὐτε κριτικοί, οὐτε φίλοι καὶ θαυμασταὶ τῆς κυρίας Μελπομένης, πού εἶχε τὸ ἕνα μάτι μικρότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὁ θιάσος μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Φασουλῆ καὶ τὸν Περικλέτο, ἔκανε τὸ καλλιτεχνικὸ του τουργιὰ πάντοτε μέσῃ στὴν Ἀθήνα καὶ ὅσο βαστοῦσε ἡ Ἀποκρῆ.

Ἐπαιζε πάντοτε τὸ ἴδιο ἔργο ἀνεβασμένο μ' ἐπιμέλεια καὶ σκεδὸν στὸ ἴδιο κοινόν, πού τὸν παρὰ σκηνῆς ἦσαν ἡσυχά. Οὐτε τρεχάματα, οὐτε φωνές, οὐτε νεύρα, οὐτε κριτικοί, οὐτε φίλοι καὶ θαυμασταὶ τῆς κυρίας Μελπομένης, πού εἶχε τὸ ἕνα μάτι μικρότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὁ θιάσος μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Φασουλῆ καὶ τὸν Περικλέτο, ἔκανε τὸ καλλιτεχνικὸ του τουργιὰ πάντοτε μέσῃ στὴν Ἀθήνα καὶ ὅσο βαστοῦσε ἡ Ἀποκρῆ.

Ἐπαιζε πάντοτε τὸ ἴδιο ἔργο ἀνεβασμένο μ' ἐπιμέλεια καὶ σκεδὸν στὸ ἴδιο κοινόν, πού τὸν παρὰ σκηνῆς ἦσαν ἡσυχά. Οὐτε τρεχάματα, οὐτε φωνές, οὐτε νεύρα, οὐτε κριτικοί, οὐτε φίλοι καὶ θαυμασταὶ τῆς κυρίας Μελπομένης, πού εἶχε τὸ ἕνα μάτι μικρότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὁ θιάσος μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Φασουλῆ καὶ τὸν Περικλέτο, ἔκανε τὸ καλλιτεχνικὸ του τουργιὰ πάντοτε μέσῃ στὴν Ἀθήνα καὶ ὅσο βαστοῦσε ἡ Ἀποκρῆ.

Ἐπαιζε πάντοτε τὸ ἴδιο ἔργο ἀνεβασμένο μ' ἐπιμέλεια καὶ σκεδὸν στὸ ἴδιο κοινόν, πού τὸν παρὰ σκηνῆς ἦσαν ἡσυχά. Οὐτε τρεχάματα, οὐτε φωνές, οὐτε νεύρα, οὐτε κριτικοί, οὐτε φίλοι καὶ θαυμασταὶ τῆς κυρίας Μελπομένης, πού εἶχε τὸ ἕνα μάτι μικρότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὁ θιάσος μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Φασουλῆ καὶ τὸν Περικλέτο, ἔκανε τὸ καλλιτεχνικὸ του τουργιὰ πάντοτε μέσῃ στὴν Ἀθήνα καὶ ὅσο βαστοῦσε ἡ Ἀποκρῆ.

Ἐπαιζε πάντοτε τὸ ἴδιο ἔργο ἀνεβασμένο μ' ἐπιμέλεια καὶ σκεδὸν στὸ ἴδιο κοινόν, πού τὸν παρὰ σκηνῆς ἦσαν ἡσυχά. Οὐτε τρεχάματα, οὐτε φωνές, οὐτε νεύρα, οὐτε κριτικοί, οὐτε φίλοι καὶ θαυμασταὶ τῆς κυρίας Μελπομένης, πού εἶχε τὸ ἕνα μάτι μικρότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὁ θιάσος μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Φασουλῆ καὶ τὸν Περικλέτο, ἔκανε τὸ καλλιτεχνικὸ του τουργιὰ πάντοτε μέσῃ στὴν Ἀθήνα καὶ ὅσο βαστοῦσε ἡ Ἀποκρῆ.

Ἐπαιζε πάντοτε τὸ ἴδιο ἔργο ἀνεβασμένο μ' ἐπιμέλεια καὶ σκεδὸν στὸ ἴδιο κοινόν, πού τὸν παρὰ σκηνῆς ἦσαν ἡσυχά. Οὐτε τρεχάματα, οὐτε φωνές, οὐτε νεύρα, οὐτε κριτικοί, οὐτε φίλοι καὶ θαυμασταὶ τῆς κυρίας Μελπομένης, πού εἶχε τὸ ἕνα μάτι μικρότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὁ θιάσος μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Φασουλῆ καὶ τὸν Περικλέτο, ἔκανε τὸ καλλιτεχνικὸ του τουργιὰ πάντοτε μέσῃ στὴν Ἀθήνα καὶ ὅσο βαστοῦσε ἡ Ἀποκρῆ.

Ἐπαιζε πάντοτε τὸ ἴδιο ἔργο ἀνεβασμένο μ' ἐπιμέλεια καὶ σκεδὸν στὸ ἴδιο κοινόν, πού τὸν παρὰ σκηνῆς ἦσαν ἡσυχά. Οὐτε τρεχάματα, οὐτε φωνές, οὐτε νεύρα, οὐτε κριτικοί, οὐτε φίλοι καὶ θαυμασταὶ τῆς κυρίας Μελπομένης, πού εἶχε τὸ ἕνα μάτι μικρότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὁ θιάσος μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Φασουλῆ καὶ τὸν Περικλέτο, ἔκανε τὸ καλλιτεχνικὸ του τουργιὰ πάντοτε μέσῃ στὴν Ἀθήνα καὶ ὅσο βαστοῦσε ἡ Ἀποκρῆ.

Ἐπαιζε πάντοτε τὸ ἴδιο ἔργο ἀνεβασμένο μ' ἐπιμέλεια καὶ σκεδὸν στὸ ἴδιο κοινόν, πού τὸν παρὰ σκηνῆς ἦσαν ἡσυχά. Οὐτε τρεχάματα, οὐτε φωνές, οὐτε νεύρα, οὐτε κριτικοί, οὐτε φίλοι καὶ θαυμασταὶ τῆς κυρίας Μελπομένης, πού εἶχε τὸ ἕνα μάτι μικρότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὁ θιάσος μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Φασουλῆ καὶ τὸν Περικλέτο, ἔκανε τὸ καλλιτεχνικὸ του τουργιὰ πάντοτε μέσῃ στὴν Ἀθήνα καὶ ὅσο βαστοῦσε ἡ Ἀποκρῆ.

Ἐπαιζε πάντοτε τὸ ἴδιο ἔργο ἀνεβασμένο μ' ἐπιμέλεια καὶ σκεδὸν στὸ ἴδιο κοινόν, πού τὸν παρὰ σκηνῆς ἦσαν ἡσυχά. Οὐτε τρεχάματα, οὐτε φωνές, οὐτε νεύρα, οὐτε κριτικοί, οὐτε φίλοι καὶ θαυμασταὶ τῆς κυρίας Μελπομένης, πού εἶχε τὸ ἕνα μάτι μικρότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὁ θιάσος μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Φασουλῆ καὶ τὸν Περικλέτο, ἔκανε τὸ καλλιτεχνικὸ του τουργιὰ πάντοτε μέσῃ στὴν Ἀθήνα καὶ ὅσο βαστοῦσε ἡ Ἀποκρῆ.

Ἐπαιζε πάντοτε τὸ ἴδιο ἔργο ἀνεβασμένο μ' ἐπιμέλεια καὶ σκεδὸν στὸ ἴδιο κοινόν, πού τὸν παρὰ σκηνῆς ἦσαν ἡσυχά. Οὐτε τρεχάματα, οὐτε φωνές, οὐτε νεύρα, οὐτε κριτικοί, οὐτε φίλοι καὶ θαυμασταὶ τῆς κυρίας Μελπομένης, πού εἶχε τὸ ἕνα μάτι μικρότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὁ θιάσος μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Φασουλῆ καὶ τὸν Περικλέτο, ἔκανε τὸ καλλιτεχνικὸ του τουργιὰ πάντοτε μέσῃ στὴν Ἀθήνα καὶ ὅσο βαστοῦσε ἡ Ἀποκρῆ.

Ἐπαιζε πάντοτε τὸ ἴδιο ἔργο ἀνεβασμένο μ' ἐπιμέλεια καὶ σκεδὸν στὸ ἴδιο κοινόν, πού τὸν παρὰ σκηνῆς ἦσαν ἡσυχά. Οὐτε τρεχάματα, οὐτε φωνές, οὐτε νεύρα, οὐτε κριτικοί, οὐτε φίλοι καὶ θαυμασταὶ τῆς κυρίας Μελπομένης, πού εἶχε τὸ ἕνα μάτι μικρότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὁ θιάσος μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Φασουλῆ καὶ τὸν Περικλέτο, ἔκανε τὸ καλλιτεχνικὸ του τουργιὰ πάντοτε μέσῃ στὴν Ἀθήνα καὶ ὅσο βαστοῦσε ἡ Ἀποκρῆ.

Ἐπαιζε πάντοτε τὸ ἴδιο ἔργο ἀνεβασμένο μ' ἐπιμέλεια καὶ σκεδὸν στὸ ἴδιο κοινόν, πού τὸν παρὰ σκηνῆς ἦσαν ἡσυχά. Οὐτε τρεχάματα, οὐτε φωνές, οὐτε νεύρα, οὐτε κριτικοί, οὐτε φίλοι καὶ θαυμασταὶ τῆς κυρίας Μελπομένης, πού εἶχε τὸ ἕνα μάτι μικρότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὁ θιάσος μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Φασουλῆ καὶ τὸν Περικλέτο, ἔκανε τὸ καλλιτεχνικὸ του τουργιὰ πάντοτε μέσῃ στὴν Ἀθήνα καὶ ὅσο βαστοῦσε ἡ Ἀποκρῆ.

Ἐπαιζε πάντοτε τὸ ἴδιο ἔργο ἀνεβασμένο μ' ἐπιμέλεια καὶ σκεδὸν στὸ ἴδιο κοινόν, πού τὸν παρὰ σκηνῆς ἦσαν ἡσυχά. Οὐτε τρεχάματα, οὐτε φωνές, οὐτε νεύρα, οὐτε κριτικοί, οὐτε φίλοι καὶ θαυμασταὶ τῆς κυρίας Μελπομένης, πού εἶχε τὸ ἕνα μάτι μικρότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὁ θιάσος μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Φασουλῆ καὶ τὸν Περικλέτο, ἔκανε τὸ καλλιτεχνικὸ του τουργιὰ πάντοτε μέσῃ στὴν Ἀθήνα καὶ ὅσο βαστοῦσε ἡ Ἀποκρῆ.

Ἐπαιζε πάντοτε τὸ ἴδιο ἔργο ἀνεβασμένο μ' ἐπιμέλεια καὶ σκεδὸν στὸ ἴδιο κοινόν, πού τὸν παρὰ σκηνῆς ἦσαν ἡσυχά. Οὐτε τρεχάματα, οὐτε φωνές, οὐτε νεύρα, οὐτε κριτικοί, οὐτε φίλοι καὶ θαυμασταὶ τῆς κυρίας Μελπομένης, πού εἶχε τὸ ἕνα μάτι μικρότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὁ θιάσος μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Φασουλῆ καὶ τὸν Περικλέτο, ἔκανε τὸ καλλιτεχνικὸ του τουργιὰ πάντοτε μέσῃ στὴν Ἀθήνα καὶ ὅσο βαστοῦσε ἡ Ἀποκρῆ.

Ἐπαιζε πάντοτε τὸ ἴδιο ἔργο ἀνεβασμένο μ' ἐπιμέλεια καὶ σκεδὸν στὸ ἴδιο κοινόν, πού τὸν παρὰ σκηνῆς ἦσαν ἡσυχά. Οὐτε τρεχάματα, οὐτε φωνές, οὐτε νεύρα, οὐτε κριτικοί, οὐτε φίλοι καὶ θαυμασταὶ τῆς κυρίας Μελπομένης, πού εἶχε τὸ ἕνα μάτι μικρότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὁ θιάσος μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Φασουλῆ καὶ τὸν Περικλέτο, ἔκανε τὸ καλλιτεχνικὸ του τουργιὰ πάντοτε μέσῃ στὴν Ἀθήνα καὶ ὅσο βαστοῦσε ἡ Ἀποκρῆ.

εἶχε πιέννα.
Ἦταν ἐκεῖ ὁ Σταῦρος ὁ Φαναρτζῆς, ὁ Σπανός, πού θάκανε καὶ τὸ παληάτσο καὶ θὰ μάζευε καὶ τίς δεκάρες, ὁ Χρήστος ὁ ἀραμπατζῆς, πού ἔβαζε πάντα τὸ κάρρο του καὶ ἔμπαινε μέτοχος στὴν ἐπιχείρησι, ὁλοι οἱ ἐυπόλυτοι φιλολογικοὶ καὶ καλλιτεχνικοὶ κύκλοι τῆς γειτονίας καὶ ὅλες οἱ γυναικοῦλες πού κατοικοῦσαν στὰ διπλὰνὰ καμαράκια καὶ πού χάριν τῶν δοκιμῶν ἐκεῖνο τὸ πρῶν εἶχαν λύσει τὰ σχινιά τῆς

μπουγάδας, πού ἦσαν δεμέναι ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρῃ τῆς αὐλῆς ὡς τὴν ἄλλη.

— «Π' έξω παραμέρισε με σεβασμό εις τὸ πέρασμα τῆς τέχνης.

— «Ο Σπίθουρας ἔτρεχε πότε ἐμπρός, πότε πίσω καὶ ἐκουδούνιζε τὸν τενεκὲ με τὶς δεκάρες κάτω ἀπὸ τὰ μπαλκόνια. Μόλις ὅμως τὸ κάρρο ἔκανε τὰ στρίψη ἕνας ἀστυφύλακας στάθηκε μπροστὰ στὸ ἄλογο.

— «Δὲν ξέρεις πὼς δὲν ἐπιτρέπεται, ἢ μᾶς κάνουν τὸν ἀνέμερο;

— «Ο Σπίθουρας ἐφάνηκε πὼς δὲν ἤξερε πραγματικά γιατί τοῦ ἐμίλουσε ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος.

— «Γιατί πράγμα, κύρ ἀστυφύλακα;

— «Απαγορεύονται τὰ ἀσχημα καὶ ἄσχημα θεάματα λέει ἡ διαταγή. Γκαμήλες καὶ φασουλῆδες πάνε μια γιὰ πάντα. Δὲ θὰ μᾶς λερώνετε με τὶς ἀηδίες σας τὸ δρόμο. Ὁ δρόμος ἔχει ἀξιοπρέπεια.

— «Ο Σπίθουρας ἔκανε νὰ διαμαρτυρηθῇ.

— «Εἶλα τράβα πίσω γιατί θὰ σὲ κουβαλήσω στὸ τιμῆμα.

— «Ο Σπίθουρας ἐπάγωσε. Ἡ μαρίδα ἐσώπασε: τὰ παράθυρα ἕνα γύρω ἔκλεισαν. Μόνον ὁ θιάσος ποῦ ἦταν κλεισμένος στὸ χάρτινο κουτί, στὸ μοναδικὸ καμαρίνι τοῦ θιάσου, δὲν ἐπῆρε εἶδηση ἀπὸ τὰ συμβαίνοντα. Ὅταν τὸ ἀμάξι ἐγύρισε πάλι πρὸς τὴ μάντρα ὁ Κολοκύθας καὶ ἡ παρέρτα ἀφ' οὗ ἐμέτρησαν τὴν ἀπόσταση, ποῦ τοὺς χώριζε ἀπὸ τὸν χωροφύλακα καὶ τὴν εὐρήκαν ἀρκετὰ μεγάλη ἀπεδοκίμασε με ἄγρια πρόγυκα τὸ φρουρὸ τῆς τάξεως:

— «Ρέ, κύριος, σοὺ τσαλακώσαμε τὴν ὑπόληψη;

Σὲ μιὰ στιγμή ἡ θριαμβευτικὴ πομπὴ μετεβλήθη σὲ κηδεία. Τὸ ἄλογο με σκυμμένο τὸ κεφάλι ξαναμπήκε στὴ μάντρα σέρνοντας τὸ ναυαγισμένο θεατράκι. Ἡ μεγάλη πόρτα ἐκλείσε πίσω κι' ἀμπαρώθηκε.

— «Ο Σπίθουρας ἔμεινε πολλὴ ὥρα συλλογισμένος. Ἐπειτα χωρὶς νὰ βγάλλῃ λέξι, ἄναψε γρήγορα — γρήγορα μιὰ φωτιά στὴ γωνία τῆς μάντρας: ἀνοίξε κατόπιν τὸ μικροσκοπικὸ καμαρίνι, ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιά του ὅλο τὸ θιάσο καὶ χωρὶς τὸ παραμικρὸ δισταγμὸ, τὸν ἔβριξε μέσα στὶς φλόγες. Πρῶτος ἐκάηκε ὁ Φασουλῆς. Ἐπειτα μέσα στὴ φωτιά με τὸ κεφάλι κι' ἀρχισε ἀμέσως νὰ τρίζῃ. Τὸ ἐπιθανάτιο ἐκεῖνο τρίξιμο ἦταν ἴδιο με τὴν στριμμένη ἐκεῖνη φωνὴ με τὴν ὁποῖαν ἐχαιρετοῦσε τὸ εὐθυμον καὶ ἀλλαλάζον πλῆθος τῆς μαρίδας: «Ω ὦ ὦ ὦ, καλημέρα σας!»

Τὸ ξύλινο χεροῦλι τοῦ ἐκάηκε τελευταῖο, ἀφοῦ ἔκανε ἕνα ἀλλόκοτο σκηνικὸ μέσα στὴ φλόγα σὰ νὰθελε νὰ ἀποχαιρετήσῃ τὸ Σπίθουρα. Ἡ κυρία Μελομένη κάθη μαζί με τὸν Γερικλέτο καὶ τὸ φίδι. Τώρα πιά ἐκλείσαν καὶ τὰ δύο τῆς τὰ μάτια καὶ δὲν ἦταν κανένα μικρότερο ἀπὸ τὸ

ἄλλο...

Σὲ λίγο οἱ ἄμοιροι καλλιτέχναι ἦσαν ἕνα βουναλάκι ἀπὸ στάχτη μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Σπίθουρα. Αὐτὸ τὸ βουναλάκι ἦταν ἕνας μικρὸς τύμβος. Ἐκεῖ ἀπὸ κάτω ἦταν θαμμένο τὸ καρναβάλι τοῦ φτωχόκοιμου, ἡ χαρὰ τῆς γειτονιάς, τὸ γέλιο τῶν παιδιῶν...

— «Ο Σπίθουρας με τὰ μάτια βουρκαμένα, ἔμεινε κάμποσην ὥρα σκυμμένος ἐπάνω ἀπὸ τὸ σωρὸ τῆς ζεστῆς σκόνης. Μέσα στὸ ζαλισμένο του κεφάλι ἐστριφογύριζαν ὅλες οἱ σκέψεις. Μὰ πρὸ πάντων δὲν μπορούσε νὰ ἐξηγήσῃ τὰ λόγια τοῦ ἀστυφύλακα «Ὁ δρόμος εἶναι καθαρὸς καὶ ἔχει ἀξιοπρέπεια» καὶ τὸν λέρωνε αὐτὸς. Καὶ γιατί τάχα τὸν λέρωνε αὐτὸς τὸ δρόμο καὶ γιατί ἔχει ἀξιοπρέπεια ὁ δρόμος;

Καθὼς ἦταν ἔτσι με τὸ πρόσωπο μαυρισμένο ἀπὸ τὸν καπνὸ — τὸ μόνον κέρδος ποῦ τοῦ ἔμεινε ἀπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν περιόδου — ἄνοιξε πάλι τὴν αὐλόπορτα καὶ ἐκύτταξε ἐρωτηματικά τὸν μεγάλον ἀθηναϊκὸ δρόμο, ποῦ ἐπρόκειτο νὰ λερῶσιν... Ἐκεῖνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή τὸ αὐτοκίνητο ἐξοβὲ ἕναν διαβάτη. Μιὰ γυναίκα μισόγδυτη με κρεμασμένα ἔξω ἀπ' τὸ ροῦχο τὰ κρέατα ἐπερνοῦσε βιαστικὴ καὶ ἕνας προσπαθοῦσε νὰ κλέψῃ τὸ πορτοφόλι τοῦ διπλανοῦ του.

— «Ὁ ἀστυφύλακας εἶχε δίκην. Ὁ δρόμος τῆς πρωτεύουσας ἦτο πραγματικά σεμνός, λευκὸς καὶ ἀξιοπρεπής...

ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑ-ΙΤΙΝΗΣ

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Καπετάνισσα σοῦ φέρνω ἀπ' Ἰπὴν Πόλιν φορεσιά,
Κεκριμπάρια, τζοβαῖρια... μέσ' Ἰάπ' τὴν Ὀντέσα.
Νὰ λαμποκοπῇ, καλὴ μου σὰν ἰθά πᾶς στὴν ἐκκλησιά,
σὰν τὴ χαρὰν τὴν ἡροστιά. Κι' ἔγινε-λέσσα

Κεῖ στὰ ξένα, κάποιον βράδυ Ἰπὸν με κέρναγε κρασί
μοῦδεινε κοράλλια χεῖλια — Ἰπειρασιό — ἡ μαργιόλα
μιὰ ξενοθή. Μὰ γὰρ τῆς εἶπα: ἸΚοραλλένια ὅπως ἐσύ
ἔχει μιὰ ἄλλη στὸ νησί. Κι' ἔγινε-λέσσα.

Λίγο βόηθησε, Ἄν Νικόλα, μαῖ-
στραλάκι νὰ στρώθῃ
Κι' ἔτσι ἀρχίτερα νὰ μποῦμε Ἰσὸν λιμάνι μέσα
Δυὸ ματάκια νὰ στεγνώσουν μιὰ Ἰκαροδία νὰ στεριωθῇ
ἀπ' τὸν πόνο τὸ βαθύ. Κι' ἔγινε-λέσσα.

Ν. ΠΕΤΜΕΖΑΣ—ΛΑΥΡΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μὲ ὅλας τὰς τιμὰς...

Τὸ ἀφηγεῖται ὁ ἀνταποκριτὴς μεγάλῃς εὐρωπαϊκῆς ἐφημερίδας στὸ Βουκουρεῖστι καὶ εἶναι αὐθεντικώτατον, μέχρι τῆς τελευταίας του γραμμῆς.

Αὐτὰ συνέβαιναν ἐδῶ καὶ λίγες μέρες μεταξὺ Βουκουρεστίου καὶ Βαρσοβίας.

Μιὰ γηραιὰ κυρία, ταξίδευε ἀπὸ τὴν ρουμανικὴν πρωτεύουσα εἰς τὴν πολωνικὴν. Στὸ δρόμο, καὶ συγκεκριμένως, στὸ Δεσφ τῆς Πολωνίας, ἀρρωστή. Τὴν μεταφέρουν σ' ἕνα νοσοκομεῖο τῆς πόλεως, ἀλλὰ ἐκεῖ, προτοῦ ἀνοίξῃ προκάνουν οἱ γιατροὶ νὰ καταλάβουν τί εἶχε, πεθαίνει.

Τηλεγραφοῦν τότε ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο στὸ Βουκουρεῖστι, ζητώντας ὁδηγίαν. Ἡ ἀπάντησις δὲν ἀργεῖ: «ἀποστείλατε, τηλεγραφοῦν, σορὸν ἐνταῦθα, ταφὴ οὐκ ὀκνεῖται».

Αὐτὸ καὶ γίνεται.

Ὅταν ὅμως, τὸ φέρετρο ἐφθασε στὸ Βουκουρεῖστι καὶ ἀνοίχθηκε, διαπιστώθη ὅτι περιεῖχε ἀντὶ τῆς γηραιᾶς κυρίας τὸν νεκρὸ ἑνὸς Πολωνοῦ στρατηγοῦ μετὰ μεγάλη στολὴ καὶ μ' ὅλα του τὰ παρὰ σημαί!

Τηλεγραφοῦν, λοιπόν, ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο στὸ Δεσφ: «φέρετρον ποιεῖται θείας». Ποῦ εἶναι ἡ θεία;

Τὸ Δεσφ ἀπαντᾷ ἀμέσως. «Θεὸς καὶ στείλατε ὅπως στρατηγόν».

Οἱ συγγενεῖς τῆς πολυτάλατου θείας, τηλεγραφοῦν τότε εἰς τὴν Βαρσοβίαν. Καὶ παίρνουν τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν: «Θεὸς καὶ τάφη με ὅλας τὰς στρατιωτικὰς τιμὰς. Οὐδεὶς ἀντελήφθη λάθος!».

Τοῦ τὸ ἐξήγησε

Ὁ διάσημος Γάλλος ἱστοποιὸς Χάουαρδ Μπάρ, εἶχε δώσει κάποτε στὸν ὑποκόμιτον εἰσιτήρια γιὰ ἕνα του φιλμ ποῦ ἐπρόκειτο νὰ πρωτοπαυχθῇ στὸ Παρίσι. Ὁ ὑποκόμιτης πῆρε τὰ εἰσιτήρια καὶ τοῖς ἔβριξε μιὰ ματιά. Καὶ τότε εἶδε πὼς ἡ μιὰ ἑκὼν των, εἶχαν τίς λέξεις «προσολογισμὸν» ὑπογραμμισμένη με κόκκινο μολύβι.

Ἡ λέξη αὐτὴ ἔφερε σὲ μεγάλη ἀμηχανία τὸν ἄνθρωπον. Περιέργως νὰ μάθῃ κατέβηκε κάτω στὸν θυρωρὸ, καὶ τὸν ρώτησε τί ἐσήμαινε ἡ μυστηριώδης ἐκεῖνη λέξη.

Ὁ θυρωρὸς κῦτταξε κι' αὐτὸς τὴν μυστηριώδη λέξη, ἔβυσε τὸ κεφάλι του καὶ ἀπεφάνθη ἐμβριθῶς:

— «Προσολογισμὸν», χμ... θὰ πῇ ὅτι αὐτὸς δὲν πᾶς ὁ ἴδιος, δὲν γίνεσαι δεκτός!...

Ἡ ἀπόδειξις

— Πιστεῖν ὅτι ἡ φωτογραφία τῆς Αἰλῆς τῆς μοιάζει πολὺ.

— Πὼς αὐτό;

— Δὲν τὴν δείχνει σὲ κανέναν!...

Τὸ ἀπίστευτο ρομάντζο μιᾶς ἀθηναϊκῆς καλλονῆς

Ντίνα Σαρρή, ἡ κόμησσο τῆς Ἀθήνας

5 Ἰανουαρίου 1927. Βράδυ δύο συντάκται ἀπογευματινῆς ἐφημερίδος, ὁ ἕνας ἀρχισυντάκτης καὶ ὁ ἄλλος φιλολογικὸς συνεργάτης, μπῆκαν στὸν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λυκούργου 8 ἐκδοτικὸν τότε αἶκον Σακελλαρίου γιὰ νὰ ἀγοράσουν μερικὰ βιβλία. Τὸ μάτι τοῦ ἑνὸς, τοῦ πιδ νέου, ἔπεσε μόλις μπῆκαν στὸ ταμειὸν κοντά, σὲ δύο μαῦρα μάτια μιᾶς δακτυλογράφου ποῦ τὸν κατακεραυνόβησαν!

— Πῶ! Πῶ! μάτια!... Κῦττα — εἶπε στὸν συνάδελφόν του ὁ νεώτερος συντάκτης. Νὰ ὑποψήφια «Μίς Ἀθήναι» γιὰ τὸν διαγωνισμὸν μας!

— Μωρὲ μπράβο! Καλὰ λές. Ἀγγελος σωστός, ἀπεφάνθη καὶ ὁ ἀρχισυντάκτης...

Τὴν ἐπλησίασαν μαζί καὶ ἀντὶ νὰ ζητήσουν βιβλία, ἐζήτησαν ἀπὸ τὴν δακτυλογράφου νὰ τοὺς χαρίσῃ τὸ ὄνομά της!

— Ντίνα Σαρρῇ — ἀπήντησε ντροπαλὰ ἡ μελαχροινὴ κοίκα.

— Θὰ μᾶς δώσετε μιὰ φωτογραφία σας γιὰ τὴν ἐφημερίδα μας; Ἐξέρετε προκηρύχθηκε ἕνας μεγάλος διαγωνισμὸς τῆς «Φάντασμα» γιὰ τὴν ἀνάδειξη μιᾶς πρωταγωνιστρίας τοῦ κινηματογράφου ἀπὸ κάθε κράτος τῆς Εὐρώπης. Τὸν διοργανώνει ἡ ἐφημερίδα μας!... Τὸ μελαχροινὸν προσωπάκι τῆς δακτυλογράφου ἔλαμψε ἀπὸ χαρὰ καὶ τὰ μάτια της ἀστράψαν ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ...

— Κινηματογραφικὸς ἀστήρ; Αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνειρό μου, εἶπε σιγὰ γιὰ νὰ μὴ τὴν πᾶρῃ μυρωδιὰ ὁ προϊστάμενός της ποῦ στεκόταν πιδ πέρα. Κι' ἀμέσως ἀνοίξε τὸ τσαντάκι της καὶ ἔδωκε στοὺς δύο δημοσιογράφους δύο-τρεῖς φωτογραφίες της.

Αὐτὸ ἦταν ὅλο... Τὴν ἄλλη μέρα ἡ φωτογραφία τῆς Ντίνας Σαρρῆ ἔμεινε στὴν ἀπογευματινῇ ἐφημερίδα καὶ σὲ λίγες μέρες ποῦ γινόταν ἡ τελικὴ ἐκλογὴ μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων ἡ ἐπιτροπὴ εἰς τὴν ὁποῖαν ἀνήκον καὶ οἱ δύο πρῶτοι ἀνακαλύψαντες τὴν Ντίνα, ἀπεφάνθησαν, ὅτι μεταξὺ τῶν δύο ποῦ ἔπρεπε νὰ διαλέξουν γιὰ νὰ στείλουν τίς φωτογραφίες των εἰς τὴν «Φάντασμα», ἡ ὁποῖα καὶ τελικῶς θὰ ἐδιέλεγε, ἦταν καὶ ἡ Ντίνα.

Δὲν πέρασε βδομάδα καὶ ἡ φωτογραφία τῆς Ντίνας, ποῦ εἶχε φύγει με τὰς δεούσας ἀπὸ ἐδῶ συστάσεις, ἐστέλλετο πίσω ἀπὸ τὴν «Φάντασμα» μετὰ ἔγκρισιν καὶ τελικὴν ἐκλογὴν! Ἡ Ντίνα Σαρρῇ εἶχε ἐκλεγθῇ «Μίς Ἀθήναι» καὶ ἦταν ὑποψήφια στὸν μεγάλον διαγωνισμὸν τῆς Βιέννης...

Γρήγορα — γρήγορα, ὅλα, μετὰ κινηματογραφικὴν ταχύτητα! Ἡ Ντίνα τὸ στωχόκοιτο τοῦ Παγκρατίου, ἡ κόρη τοῦ κ. Νικ. Σαρρῆ ἢ Παπᾶ, ἡ ἀπλὴ δακτυλογράφος ἐνὸς ἐκδοτικοῦ οἴκου... «Μίς».

Συνεδεῖται, φωτογραφίες, κλιπ, δῶρα, μιὰ παράστασις ποῦ διοργάνωσε ἡ κ. Μαρίκα Κοτοπούλη

πρὸς τιμὴν της, φουστάνια τῆς κ. Παπαστεφάνου καὶ ἡ Ντίνα γινόταν ἐντελὴς ἀγνωρίστη. Κι' ὅλα αὐτὰ τὰ χροστούσε στοὺς δύο δημοσιογράφους ποῦ τὴν πρωτοανακάλυψαν καὶ ἰδιαιτέρως στὸν νεώτερον ποῦ ἀνέλαβε τὸ νενικὸν λανσάρισμά της...

Ἡ κόμησσο Ντίνα Ντέ Σαῖν Μαρζάν!

Ἡ Ντίνα με τὴν οἰκογένειά της στὰ 1928

Μιὰ καταπληκτικὴ σταδιοδρομία: Κόρη βασιλικοῦ σωφῆρ, μίς Ἀθηναί 1927, κινηματογραφικὸς «ἀστήρ» καὶ κόμησσο ντέ Μαρζάν.

Τὸ σπίτι τῆς Ντίνας, τὸ τίμιο ἀλλὰ φτωχὸ σπίτι τοῦ σωφῆρ πατέρα της ποῦ εἶχε χρηματίσει καὶ σωφῆρ τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α' γέμιζε χαρὰ. Ἡ καλὴ μητέρα της, τύπος παλῆς Ἀθηναίας νοικοκυρᾶς, ἐδόξαζε τὸν Θεὸ ποῦ τῆς ἔστειλε στὸ σπίτι της μιὰ τέτοια ἀνέλπιστη τύχη...

Ἡ Ντίνα, καὶ ὁ πατέρας της σὲ λίγες μέρες ἐφεύγανε γιὰ τὴν Βιέννη γιὰ τὸν τελικὸν ὅπως εἶπαμε διαγωνισμὸν, μὰ ἐκεῖ τὴν καυμένη τὴν περίμενε μιὰ ἀπογοήτευσις. Στὸν τελικὸν διαγωνισμὸν ἐρχόταν δεύτερη, γιατί τὴν ὑπεσκέλιζε ἡ τσαχπινιά, ἡ καπατσωσύνη καὶ τὰ μέσα ποῦ διέθετε ἡ ἀντιζήλως της, Μίς Γιουγκοσλαβία...

Καὶ ξαναγύριζε ἐδῶ... γεμάτη ἀπογοήτευσις.

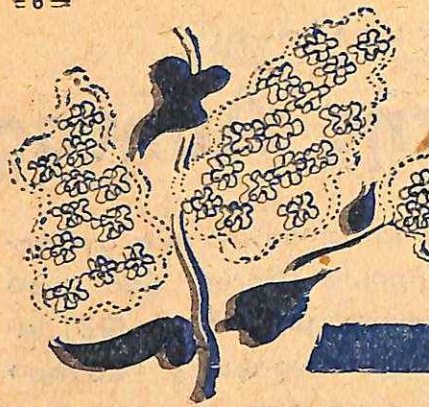
Μὰ ἡ τύχη δὲν τὴν ἄφινε νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ πάλι εἰς τὴν γραφομηχανή. Τῆς ἐπεφύλασσε καὶ μιὰ ἐξόχως σουρεπρίζ! Σὲ λίγο καιρὸ μετὰ τὴν ἐπιστροφή της ἐπαίξε στὸ ἐλληνικὸν φιλμ «Ἐρως καὶ κόμας», καὶ ὕστερα ἐκαλείτο νὰ πρωταγωνιστήσῃ σὲ ἕνα ἄλλο ἔργο ἐκ τοῦ φυσικοῦ σὲ ἕνα εἰδύλλιο, ὅπου κατέληγε σὲ γάμο... Τὴν ἐζητοῦσε εἰς γάμον γνωστὸς γιὸς μεγαλεμπορὸς τῆς ὁδοῦ Αἰόλου καὶ τῇ ἐπεμύνασε πάλιν τοῦ νεωρῶτερου ἐκ τῶν δημοσιογράφων ποῦ τὴν ἀνεκάλυψαν, ἡ Ντίνα παντρεύετο... με κομπάρσο τὸν ἴδιον δημοσιογράφον!... Ὁ μοιραῖος ὑποστηρικτὴς τὴν ἐπάντρεψε καὶ ἔτσι συνεπλήρωσε τὸ ἔργον του!

Ἡ Ντίνα ἔφυγε με τὸν σύζυγόν της γιὰ τὸ Παρίσι, ἐπαίξε ἐκεῖ σὲ μερικὰ φιλμ μικρορολᾶν πρῶτα καὶ κατόπιν ξαναγύριζε χωρὶς σμένη εἰς τὴν Ἀθήνα...

Ἀσυμφωνία χαρακτήρων καὶ ζήλεια τοῦ συζύγου τὴν ἐχώριζε καὶ ἡ Ντίνα ξαναγύριζε εἰς τὴν πατριὰ τῆς στέγῃ γιὰ νὰ ξαναφύγῃ σὲ λίγο καιρὸ γιὰ τὸ Παρίσι πάλι ποῦ τὴν καλοῦσε ὁ Γάλλος σκηνοθέτης, Λεὼν Περὲ, γινώσκός της, νὰ παίξῃ σὲ ἕνα γαλλικὸν φιλμ πρῶτο ρόλου. Δυστυχῶς γιὰ τὴν Ντίνα ἡ Εταιρεία, ἡ ὁποῖα ἐπρόκειτο νὰ ὑποστήσῃ τὸ φιλμ ἐχρεωκοποῦσε καὶ πάλι, βρισκόταν μόνη χωρὶς ἐργασίαν...

Ἐκεῖ πάλι ἡ τύχη δὲν τὴν ἄφινε νὰ χαθῇ. Ἐγνωρίζετο μετὰ ἕνα

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 55)

Λουλουΐδια

Του κ. Δ. Κ. Εὐαγγελίδη

Γνωρίζετε ότι «... υπάρχουν άνθρωποι που μόλις δουν τη πρώτη άνοιξιάτικη λιακάδα, παίρνουν το καπελλάκι τους και μπαίνουν τους και ξενοιάζουνται λίγα χιλιόμετρα μακριά απ' την πόλη, εκεί που δεν υπάρχει ξέατμισις μπενζίνας, ούτε σύννεφο σκόνης... «αεροδυναμικό»; Είναι πιθανότατα και να μην το γνωρίζετε, γιατί σπανίζουν πολύ οι έρασσαι του υπαίθρου μέσα στο πλήθος των ανθρώπων με τους καπνισμένους πνεύμονες που ζουν στα κλειστά κουτιά των καφενείων κι' αντί για τιβίσματα πουλιών ακούνε το τραγούδι της ζωής να τους τ'όλη βραχνά ή φαρυγγίτις με τ' ακοιπαμένα του ταβλιού!... Σά ν' ακούς την Έννατη Συμφωνία από σαντούρια και μπουζούκια!...».

Τέλος πάντων! Μέσα σ' αυτούς υπάρχουν κι' οι λίγοι που μόλις «μυρίση» «Ανοιξη» όπως λέμε, αίσθάνονται μέσα τους ζωηρή τη δίψα του όξυγόνου και την ανάγκη να ξεκουράσουν τα μάτια τους στην απεραντοσύνη της υπαίθρου γαλήνης, Τραβούνε μακριά, Στά περιβόλια, στους ανθόκηπους, στ' απλόχωρα σαλόνια της φύσεως που ξεπλύνει' αναπαυτικά το βλέμμα στα καταπράσινα χιόνια. Έκεϊ που η Φύσις δίνει τα αισθηματικά ραντεβού της με την «Ανοιξη». Έκεϊ που ο Κλασσικός Ζωγράφος της Δημιουργίας εκθέτει τη Θεία μονοτονία της Τέχνης του. Έκεϊ που τρέχει κανείς για ν' απολαύσει το φυτό, το θάμνο, το λουλούδι, φυσικό, αληθινό, ακορνιζάριστο χωρίς «ντεκορασιόν» κι' ακριβά βάζα.

Αλλά εκεί ακριβώς τους περιμένει μια δυσάρεστη έκπληξη, μια δυνατή απογοήτευση: Ο κύριος Πολιτισμός! Δεν υπάρχει πού ανεπιθύμητη συνάντηση. Πάτε να συναντήσετε άγνη την Φύση, όπως την ξέρετε και τη λαχταράτε, και βρίσκετε μπροστά σας ένα λουλούδι συγχρονισμένο, εξελιγμένο, τουαλετταρισμένο, λουλούδι μοντέρνο, μαλθακό, λουλούδι «από οικογένεια», που ζή πολυτελώς κι' έχει ανάγκη από «κομφορ» κι' από χλιδή.

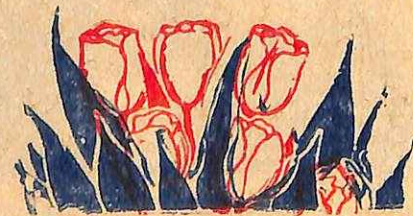
Ο Πολιτισμός στον κόσμο των λουλουδιών έχει κάνει τρομερές προόδους. Το «ρόδο του Μαΐου» που έτραγέυθησαν οι ποιητές δεν είναι πλέον ρόδον του Μαΐου. Το συνήθιστο θα λερών και ζωηρότατον μπουμπούκι νά ζή ακόμα και σήμερα μέσα στίλ κρυστάλλοσκέπαστες όκέλλες των λουλουδιών που οι ειδικοί τις λένε «σέρρες» ή θερμικήπια. Είναι λοιπόν και «ρόδον του Δεκεμβρίου» ή του «Ιανουαρίου»! Το λουλούδι δεν έχει πια την ανάγκη της «Ανοιξέας» για νά ζήσει. Δέ ζή στο υπαίθρο. Κατοικεί

στην πολυτελή του στέγη, τη σέρρα. Κι' έχει εκεί μέσα το... κάλοριφέρ του που ανάβει νυχθημερόν και το υπηρετικό προσωπικό του που το περιποιείται, του σερβίρει νερό και κάνει «βαποριζασιόν» στην ατμόσφαιρα με ειδικά έντομοκτόνα. «Αν ζήση μόνιμα στο υπαίθρο, χωρίς θέρμανση και χωρίς περιποίηση, το σύγχρονο τριαντάφυλλο θά... τινάξει τα πέταλα!».

Κήπος σήμερα θά πη συνοικισμός λουλουδιών γεμάτος από σέρρες. Οι καλλιεργηταί έχουν όλοι, αρκετές τέτοιες ανθοπόλεις, όπως και κάθε... ανθοπώλης. Και μόνο την «Ανοιξη» ανοίγουν τα παράθυρα των γυαλέων σπιτιών για ν' αναπνεύσουν τα λουλούδια λίγο καθαρό αέρα.

Το λουλούδι ζή πιά όπως κι' ο άνθρωπος. Το τριαντάφυλλο μάλιστα, φύσει φιλάρεσκο άνθρωπος, άρχισε, ως γνωστόν, και... να βάφεται. Κι' η μόδα του «μακιγιάζ» γρήγορα έπεκράτησε. «Ίδιως στ' άσπρα τριαντάφυλλα που ή ωχροτίης τους δεν ήταν σύμφωνα με τις αισθητικές απαιτήσεις της μόδας! Ένα άναμικό τριαντάφυλλο δέ μπορεί, βλέπετε, να... θέλξει! Άλλά ούτε κι' ένα όσσιο. Γι' αυτό το λευκό τριαντάφυλλο... παρουσιάζεται κιόλας! Και μπορεί κάλλιστα να μυρίζη... γιάσεμι!».

Ένας σύγχρονος έμπορικος ανθόκηπος, στίς Τρείς Γέφυρες, πήνε την ευκαιρία στον έπισκέπτη να πληροφορηθί τη σύγχρονη ζωή των λουλουδιών. Δρόμοι, δεινροστοχιές, παρτέρια, θάμνους, μπουμπούρες, ανθισμένες αχλαδιές και μυγδαλιές. Ένας σωστός Παραδεισένιος Λαβύρινθος και μέσα καμιά δεκαριά γυάλινα κτίρια που στεγάζουν τις γνωστότερες άριστοκρατικές οικογένειες γαρύφαλλων και ρόδων. Υπάρχουν βέβαια και λουλούδια που κατοικούν μόνιμως στο υπαίθρο: Κάτι άγριοτριανταφυλλίς κι' άλλες που κάνουν άσπρα τριαντάφυλλα. Είναι λουλούδια κοινά, μπας — κλάς να πούμε, λουλούδια... του δρόμου που δεν έχουν καμιάν άξια, και ή ανθοκομία τά χρειάζεται για Έμβολιασμούς. Με τά έμβόλια θά οαφινισθί το είδος τους κι' οι απόγονοί

τους θά γίνουν κάποτε κι' αυτοί έκλεκτά μέλη της Κοινωνίας των Λουλουδιών. Μπροστά σέ μερικά γαρύφαλλα με φύλλα «ρόζ» και βυσσινιά στίγματα, στέκει κανείς θαυμάζοντας.

— Τι γαρύφαλλα είν' αυτά;
— Γερμανικά. Είναι μια «όπταν» σιόν» πολύ της μόδας.

— Και τά τριαντάφυλλα;
— Άλλά είνε γαλλικά, άλλα γερμανικά, άλλα άμερικάνικα...

Πάει λοιπόν και ή περίφημη «γλωσσά των ανθέων». Ένα γερμανικό τριαντάφυλλο λέει: «Ίχ λιμπε ντίχ»! Ένα έγγλέζικο: «Αϊ λόβ γιού!» Ένα γαλλικό: «Ζέ τ' αϊμ!» Πώς να ύπάρξη συνεννόησις.

— — —

Αλλά τί είνε αυτές οι «νέες οπτασιόν» που λένε οι ανθοκόμοι; Πρόκειται λοιπόν για τις καινούργιες χρωματιστές και σχηματικές ποικιλίες των λουλουδιών που έχουν εφεύρει στο έξωτερικό. «Εφεύρει» είναι ή ακριβολογία γιατί οι ανθοκόμοι αυτοί παίρνουν ακόμη και δίπλωμα εύρεσι-τεχνίας κι' έχουν δικαίωμα άποκλειστικής καλλιεργείας και έκμεταλλεύσεως των λουλουδιών που έδημιούργησαν, για ένα χρονικό διάστημα. Ορίστε λοιπόν που ή Φύσις ήρθε κι' έδω δεύτερη!

Υπάρχουν σήμερα λουλούδια... που τά δημιούργησαν οι άνθρωποι! Ξέρτε πόσες ποικιλίες έχουν έπινοήσει; Σέ κάθε λουλούδι κι' ιδιαίτέρως στο γαρύφαλλο και στο τριαντάφυλλο υπάρχουν τύποι άτελειώτοι. Στο τριαντάφυλλο μπορεί κανείς να μετρήσει 500 διαφορετικά είδη χρώματος και μορφής, που έχουν ώρισμένο όνομα, όνομα εφευρέτου και χρονολογία εφευρέσεως. Έδω καλλιεργούμε 25 — 30 είδη.

Ορίστε ένα τριαντάφυλλο που νομίζει κανείς πως έχει κατασκευασθί από ένα κομμάτι λεπτό κόκκινο βελούδο, που διπλώθηκε άριστοτεχνικά σέ συμμετρικές πτυχές, χωρίς να κοπύ πουθενά. Οι άκρες στα πέταλα είναι στριφωμένες κι' έχει χρώμα βαθύ βυσσινί σαν αίμα. Ένα θαύμα αληθινού της συνεργασίας των ανθρώπων με τη Φύση.

Άλλο τριαντάφυλλο μακρόστενο πορτοκαλλί, άλλο κίτρινο, άλλο ρόζ ανοιχτό, ρόζ βαθύ, λευκό μ' άχνες χρυσαφίς πινελιές στα έξωτερικά πέταλα, άλικο, κοραλί, κρέμ, καμίνι, κερασί, ρόζ — λιλά... Για τό καθένα θάβειξέ ολόκληρη περιγραφή. Το ίδιο στα γαρύφαλλα. Άπειροι συν-

(Το τέλος στη σελίδα 12)

Τα εἴδη του δικαστηρίου Ἡ ἐκδρομή

Του κ. Μίμ. Ψείδ.

Μιχαήλ Σαματάς.
— Παρών.
Προηγείται μια κοιλιά. Άκούλουθί ένα ρυγχος. Έπονται 2 πόδες. Είναι ένας όγκος που κυλιέται περισσότερο παρά περπατεί. Μάτια μικρά και πονηρά. Μουστάκια. Καμπύλη στον σβέρκον. Σαμουλές στο πηγούνι.
Έσθ είσαι ο Σαματάς;

— Έγώ.
— Κάτσε εκεί.
— Μάλιστα.
Κάθεται στο έδωλιον και τρίζει το σανίδι.
— Μαρία Φούμη.
— Παρούσα.
— Γεώργιος Πετριάς.
— Παρών.
— Άλένα Στοίπα, Κωνσταντίνος Γιός, Άλέξανδρος Πάγωνας, Νικόλσος Ζές, Έλένη Τρύπα, Άντώνιος Λουλουδιάς.

Άκούονται μερικά «παρών» βαρύφωνα και μερικά «παρούσα» δξύφωνα, ένφ ή στρατιά των καλυμμένων μαρτύρων απόσπαστά από το άκροατήριον και προχωρεί προς την προεδρικήν έδραν.

— Όλοι έδώ;
— Όπως όνόματα λένε έν χορό;
— Όλοι.
— Πίσω λοιπόν.
Δεκάξη πόδια όπισθοχωρούν και σκορπίζονται διά να κληθούν και να καταθέσουν με την σειράν των.
— Μαρία Φούμη.
— Περικαλώ.
— Λέγε τί γνωρίζεις...

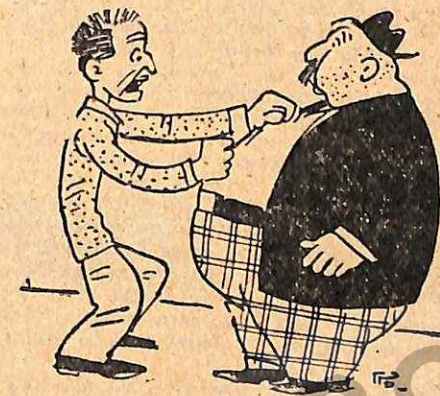
Λέγει τί γνωρίζει. Γνωρίζει πολλά:
— Είχαμεν πάει έκδρομή. Καθ' ότι πρωτομαγιά ήλθε ή δεσποινίς Έλένη γειτόνισσά μου και μου λέει αύριο πρωί θά πάμε στο Χτυπητό, έτοιμασε τό λοιπόν ζιτι θέλεις. Έτοιμάζω που λέτε κ. πρόεδρε κεφτεδάκια μετά συγχωρήσεως, αύγά, ψωμί, ρέγγα και τά τοιαύτα, διότι και εγώ ήθελα να πάω έκδρομή καθ' όσον μέρα που ήταν που να καθήση κανένας στο σπίτι. Τό λοιπόν δίνωμε άραγε τεβού στην Πλατεία του Κλαμαθώνα κι' από κει έρχονται όλοι πρωί-πρωί και πάμε.

— Πού πήγατε;
— Στο Χτυπητό.
— Λοιπόν;
— Λοιπόν ο καθένας έφερε τά δικά του, άλλος κανένα μπουτί στον φούρνο, άλλος κεφτεδάκια μετά συγχωρήσεως, άλλος ψάρι τηγανητό, τέλοσπάντων ότι είχε κανένας να φάη. Άλλά ο κ. Σαματάς δεν έφερε τίποτε.

— Ήταν γνωστό; σας;
— Όχι έμένα δηλαδή. Ήταν φίλος του κ. Λουλουδιά και μās λέει είναι πολύ άστείος ο Χοντρός και τον παίρνω μαζί στις έκδρομές, γέλια που έχουμε να κάνωμε! Και πράγματι έμα και τον είδαμε άρχισαμε τά γέλια, ελεύθερε ο άφελός μας καθ' όσον έτσι που είναι τάν γλέπτε άνθρωπος και γέλα χωρίς να θέλη.

Μετακινείται έλαφρώς ο όγκος στο έδωλιον κυττά με κακία την μάρτυρα και ψιθυρίζει:

— Δεν κυττάς, κυρά μου, την μούρη

Τόν άρπάξα απ' τό γιακά.

μή δεν τά πήγαμε καλά. Βλέπω εγώ κοττάμ υπερωκεάνειο ο κύριος κι' ήρθε με άδειαν τά χέρια. Λέω του Λουλουδιά τί τόν έφερες ρέ Άντωνάκη τούτον τόν έλέφα; Νά τόν ταίσουμε δηλαδή, έμεις; Μου λέει άσε μωρέ Γιώργη, είνι έν τάξει ο Σαματάς, θά μās κάνει να σπάσουμε στα γέλια. Καλάά... Περιμένο τελοσπάντων να δώ, μα δεν μπορούσε να τόν χωνεύη, τό μάτι μου. Έλεγε κανένα κρύο έσκαγε στα γέλια ο Άντωνάκης. Αυτό ήταν όλο. Σαχλαμάρα δηλαδή. Μετακινείται πάλιν στο έδωλιον ο όγκος και άγριοκυττάει τόν μάρτυρα:

— Σαχλαμάρας είσαι θρέ!
— Πάψε ρέ πολυκατοικία!
— Σιωπή!
— Με λέει σαχλαμάρα κ. πρόεδρε...
— Πρόσεχε μάρτυς. Δεν είναι ανάγκη να θίγης τόν κατηγορούμενον.
— Τί να θίξω κ. πρόεδρε! Παίρνει χαμπάρι αυτός; Άν είχε φιλότιμο δεν θά έκανε εκείνα που έκανε ν' αφήση τους ανθρώπους νηστικούς!

— Δηλαδή;
— Άκου να δής κ. πρόεδρε. Φτάνομε στο Χτυπητό. Παρατάμε τά φαγιά σ' ένα δέντρο, πάμε παραπέρα να δάλομε τό γοαμύδιον να χορέψωμε λιγάκι. Με τόν χορό, με τό τραγούδι περνά ή όρα, έφ' αι μεσημέρι, λέω κορίτσια άντε να φάμε. Γυρνάμε τό δέντρο να πάρωμε τά στανιά, που φαγιά! Μηνέν!

— Τί συνέβη;
— Φημερίδες έμειναν μονάχα.
— Πώς;
— Τά κανόνισε όλα ο κύριος από δώ.

Βλέπω γώ έτσι, λεω για στατήτε ρέ παιδιά τί γίνεται έδώ περα; Βάζουν τις φωνές τα κορίτσια καθ' όσον άρχισε να τους νερίξη ή πείνα. Κάνω έτσι παραπέρα, βλέπω τόν κύριο έλέφα, έάπλα κάτω σ' ένα δέντρο να ροχαλίζει και να χωνεύη. Φωνάζω ρέ κύριε τί έχεις κάνει έδώ; Ξυπνάει με κυττάει, κυττά τους άλλους, βάζει τά γέλια. Με πιάνουν τά μπουρίνια. Τί γέλας ρέ κύριε; Μπαρόν μου λέει άστείο ήταν. Τόν βουτάω απ' τόν γιακά, με πιάνει ο Άντωνάκης μου λέει άσε ρέ Γιώργη δεν τό έκνε επί κακού ο άνθρωπος. Για να γελάσουμε τό έκανε! Μωρέ με τά σωστά σας είσατε; Κύριε μου λέει ο Σαματάς υπερόδον δεν ήξερα πως θά τώπαρνες έτσι τό πράγμα...

— Λοιπόν;
— Έρχόμαστε στα χέρια
— Ποιός έχτύπησε.
— Αυτός πέταξε ένα πιάτο κι' άνοιξε τό κεφάλι της δεσποινίς Έλένης, άπάνω κει που τόν έβριζε.

Παραλούνουν όλοι οι μάρτυρες της έκδρομής. Καταθέτουν τά ίδια. Και έπιμένουν εις τάς λεπτομερείας του δράματος της τίνος, που έβέρισην όλους και νά-ρις εις την όποίαν ή έκδρομή έτελείωσε κακήν κακώς. Τέλος καλείται και ο δρστής:

— Άκούσεσ γιατί κατηγορείσαι;
— Τ' άκουσα.
— Τι άπολογείσαι;
— Τι να άπολογήσω κ. πρόεδρε; Έμένα με ξέσει όλο τό σινιάλι. Τρώω ένα άρνάκι στην καθισιά. Τό λοιπόν με παίρνουν πασές και με βάζουν να τρώω για να γελάσουν. Φτωχός άνθρωπος είμαι, τί να κάνω; Έτσι έώ. Με παίρνουν σε γλέντια βάζουν μπροστά μου ένα τέντζερε, τό άδειάζω όλο και σπάνε κέφι. Είναι, δηλαδή, επάγγελμά μου με έννοείτε; Με φωνάζανε τό λοιπόν για να τώ: κάνω να γελάσουν. Έγώ δεν ξέρω άλλα άστεία. Τό φαί μονάχα. Έ, λοιπόν, από φαί δεν άφησα ούτε φημερίδα.

— Μπ;
— Μάλιστα. Ύστερα μου λένε δένε έξαυε τί σοί άστεία έκανε άλλιώς θά τά κρύβουν τα φηγητά τους.

— Και τσακωθήκατε;
— Με βρίζανε.
— Γιατί πέταξες τό πιάτο;
— Γιατί ή δεσποινίς ένόμισε πως είμαι άντε-άντε να λήη ότι θέλη. Την έάλισαν οι πεινές κι' άμολήθηκε.
Άποτέλεσμα: Λέω έρε κορίττη. Και καθός του λέει την άπόφασιν ο ποδοδρος του σινιστά να άποφύγη εις τό μέλλον τό άστείον αυτό γιατί καμιά ώρα υπάρχει κίνδυνος να τόν κάνουν κεφτεδάκια...

ΜΙΜ. ΨΑΘ.

ΕΝΑ

ΣΥΓΧΡΟΝΟ
ΚΟΡΙΤΣΙ

Γά προηγούμενα

Ένα χαριτωμένο κορίτσι δεκαοχτώ χρονών, η Βίλμα Ζαμάνου μαθήτρια στην τελευταία τάξη του Κολλεγίου, μαθαίνει μια μέρα απ' τη μητέρα της πως ο πατέρας της δεν έχει πεθάνει, όπως πίστευε. Ο πατέρας της ζή. Είναι ο διάσημος γιατρός Κώστας Μαρᾶς, ο πρώτος άντρας που γνώρισε η μητέρα της. Η συνηθισμένη ιστορία της εγκαταλείψεως έφερε τη Βίλμα στον κόσμο ανεπίσημα, χωρίς πατέρα, χωρίς όνομα. Η μητέρα της διωγμένη πιά κι' απ' το σπίτι της, ταπεινωμένη και περιφρονημένη αλλάζει και το πατρικό της όνομα που δεν έχει δικαίωμα να κληιδώσει, δανείζεται το όνομα «Ζαμάνου». Έπειδή αυτό βρήκε πιο πρόχειρο, και κάνει τον Έρωτα επάγγελμα. Έτσι ανατρέφει την κόρη της. Κι' η Βίλμα μόλις νοιώθει τον έαυτό της και μαθαίνει απ' τη μητέρα της την τραγική ιστορία που έγινε αφορμή να αφήθει στον κόσμο, πληγώνεται απ' το αίσθημα της ντροπής και δοκιμάζει θαθεία την πίστη της σκληρότητας των ανθρώπων. Μισεί τον πατέρα της που την πέταξε στο δρόμο της ζωής σ' ασιτυπιδί. Την τυρανούν οι σκέψεις της, κι' οι μεγαλοποιημένες απ' την παιδική φαντασία της απογοητεύσεις. Απάνω σ' αυτή τη στιγμή, διορίζεται στο Κολλέγιο ο νεαρός καθηγητής και συγγραφέας της μόδας Νίκος Μαρᾶς. Είναι ο αδερφός του πατέρα της. Η Βίλμα νοιώθει μια ακατανίκητη δύναμη να την τραβή κοντά του. Δεν ξέρει ακόμη, τις πρώτες μέρες, αν ο άνθρωπος αυτός είναι συγγενής της. Τά εξομολογείται όλα στη μοναδική φίλη της, τη Νόρα Γεράνη που τη συμβουλεύει να πάει να βρει τον πατέρα της και να του πη ποιά είναι. Επ' αί' τέλους η Βίλμα που βασανίζεται νύχτες απ' τις σκέψεις της φεύγει ένα βράδυ απ' το Κολλέγιο και πηγαίνει στο σπίτι της, για να ρωτήσει την μητέρα της που ως τότε δεν της έχει μιλήσει για τη σημερινή ζωή του πατέρα της. Μαθαίνει πως ο Νίκος Μαρᾶς είναι αδερφός του. Αυτός ο πόθος είναι πολύ βαθύς για την παιδική της καρδιά που γεμίζει από επιπόλαιο μίσος για τον πατέρα της. Σε μια στιγμή κάνει τη σκέψη να εγκαταλείψει την γοητεία της για να εδωκε τον άνθρωπο που την έφερε στο καλό των ανθρώπων της ζωής. Σκεπτεται να τον γνωρίσει σαν μια ξένη—άωστ' τ' όνομα «Ζαμάνου» του είν' άγνωστο—και να τον κάνει να την αγαπήσει.

Αλλά η μητέρα αλλάζει την εξέλιξη της πλοκής. Η Βίλμα γνωρίζει πραγματικά τον Κώστα Μαρᾶ σαν ξένον. Ένα βράδυ στά σ' ένα τών Γεράνηδων—κι' εκ' ένας της κάνει κόρτε. Ως τόσο μέ-

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ Κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

καθησυχάζει 6 ε-
βαιώνοντάς τ' ην
πως αν ο Νίκος
Μαρᾶς την αγαπά-
ει αληθινά θα σκε-
φθή κι' εκείνος
πως τίποτα δεν
πρέπει να ναι ικα-
νό να τους χωρί-
ση.

Στο μεταξύ τα
δυο αδέρφια, ο
Νίκος Μαρᾶς ρω-
τάει τον αδερφό
του τί σχέσεις έ-
χει με τη Βίλμα.
Κι' εκείνος, με-
θαίνοντας έτσι
πως ο άνθρωπος
που είδε η Βίλμα
απ' τ' αυτοκίνητο
ήταν ο αδερφός
του, τυφλώνεται
απ' τη ζήλεια και
η Βίλμα είναι ε-
ρωμένη του, για να τους χωρίση.

1308

Δέν είπαν όχι. Απ' το νάμεναν
σπίτι προτιμούσαν τον κινη-
ματογράφο. Έπειτα, μήπως
μπορούσαν και να τον ξεφο-
τωθούν;

Φάγανε σχεδόν βιαστικά.
Στο διάστημα του τραπέζιου η
Βίλμα ένωχλήθηκε δυο - τρεις φορές
από τις αυθαδικές ματιές του τραπε-
ζίτη που νυνιωθε να τη γδύνουν ολο-
κληρη, κι' αισθάνθηκε ζωηρή ανα-
κούφιση με τη σκέψη πως μπορούσε
γρήγορα ν' απαλλαγεί απ' το χυδαίο
κόρτε αυτού του φαινομενικού
κυρίου. Αν η τύχη βοηθούσε λίγο
κι' ο Νίκος δεν έπηρεαζόταν από τί-
ποτα, η ένωσή τους δε θ' άργούσε
πιά.

Όσο για τον πατέρα της, ήταν
σίγουρη πως θ' άλλαξαν άεσφανα τα
αισθήματά του, μόλις μάθαινε την
αλήθεια. Γιατί επί τέλους αυτός δεν
ήταν ούτε θεός, ούτε άνηψιός, ούτε
αδερφός. Πατέρας ήταν. Κι' όταν
το μάθαινε, θα πάγωνε. Δέ θα μπο-
ρούσε να νοιώσει στο κύτταγμα της
κόρης του ήδονικές εξάψεις. Δέ θα
μπορούσε να την ξαναδεί μ' ένοχο
μάτι. Αυτό τώξερε η Βίλμα, τώβλε-
πε, το διασθανόταν. Δεν ήταν δυνα-
τό να γίνει αλλοιώς.

Ελάτε, δέκα παρά δέκα, είπε ο
Γριμάλδης τελειώνοντας με γρήγο-
ρες κινήσεις το φρούτο του.

Βγήκαν άμέσως.
Και πήγανε στο «Ρέξ» που η Βί-
μα είχε ακούσει πως παιζόταν ένα
φίλι πολύ ενδιαφέρον.

Όταν φτάσανε, ήταν νωρίς αμ-
μα.
Έκατσαν σ' ένα θεωρείο και κω-
βέντιαζαν.

Αξαφνα η Βίλμα έσφιξε με μ'
αυθόρμητη κίνηση το μπράτσο της
μητέρας της.

Τι είναι; Είπε εκείνη.

Αλλά την ίδια στιγμή το μάτι της
έπεσε στο διάδρομο. Κι' είδε το να-
τρό Μαρᾶ που προχωρούσε στη
ση μ' ένα γέρο κύριο και δυο κα-
ψές κυρίες. Τά βλέμματά τους
ναντήθηκαν στον κενό με μια έκπλη-
ξη ζωηρά συγκινημένη. Αν ήξε-
ρε κανείς τη γρήγορη κι' έκφραστι-
γλώσσα που μιλούν τα μάτια,
μπορούσε να μεταφράσει τη στιγ-
αία κουβέντα των βλεμμάτων το

γράφοντας σελίδες άτελείωτες γε-
μάτες πάθος και συγκλονισμό, λυρι-
σμό και πόνο...

—Ο... πήγε να πη η Βίλμα.
—Τόν είδα! Την έκοψε η Πόπη
που νυνιωθε την καρδιά της να σπα-
ράξη στο στήθος της σαν πουλάκι
που ψυχομαχάει.

—Ποιος είναι έρώτησε κι' ο Γρι-
μάλδης που τον ενδιαφέροναν κι' οι πα-
ραμικρότερες κινήσεις της Βίλμας.

—Κάποιος γνωστός μας, άπάντησε
εκείνη, ευγενικά μα κάπως άποτομα.
Κι' ο τραπεζίτης δεν έπέμεινε.

Ο Μαρᾶς στο μεταξύ δεν είχε ξε-
κολλήσει τα μάτια του απ' το θεω-
ρείο. Κι' ενώ οι άλλοι έψαχναν άκο-
μα για να βρουν θέση κατάλληλη, έ-
κείνος έκανε δυο - τρία βήματα πί-
σω, στάθηκε μπροστά τους και χαι-
ρέτησε με μια βαθειά τυπική υπόκλι-
ση, που δεν ήταν ως τόσο άρκετη
για να κρύψει την ταραχή του.

Οι δυο γυναίκες άνταποδώσανε το
χαιρετισμό μ' ένα βιασμένο χαμόγε-
λο γεμάτο συγκίνηση.

Ο Γριμάλδης χαιρέτησε ψυχρά.
—Τόν ξέρεis; είπε γυρίζοντας στην
Πόπη.

—Ναι, άπάντησε εκείνη με φωνή
που προσπάθησε να την κάνει σταθε-
ρή.

—Δέ μοι τώχες πη.
—Μά δεν έχουμε σχέσεις. Κάποτε
είχαμε γνωριστεί...

Ευτυχώς την ίδια στιγμή η σάλλα
σκοτείνιασε. Αλλοιώς ο Γριμάλδης
θα τσάκωνε τα μάτια της Πόπης ύ-
γρά... Πολύ ύγρα...

Σ' όλο το πρώ-
το μέρος της ται-
νίας ούτ' η Βίλ-
μα, ούτ' η Πόπη,
ούτε ο Μαρᾶς,
κατάλαβαν τίπο-
τα. Είχαν μηχαν-
ικά καρφωμένα
τα μάτια στην
Οθόνη, μα κα-
νείς τους δεν
πρόσεχε το φρι-
γτό δράμα που
ξετυλιγόταν έ-
κει. Είχαν να
παρακολοιού-
σαν το δικό
τους δράμα. Πού
ή απίστην πλοκή
του κι' οι τοιμη-
ρές του σκηνής
έξευτέλιζαν τη
βιομηχανική αν-
τασία του σενα-
ρίστα.

Ο γιατρός αι-
σθανόταν το αί-
μα του επικίνδυ-
να τρικυμισμένο,
ν' απειλή να σπά-
ση τα τοιχώμα-
τα στις άρτη-
ρίες. Δεν είχε
δύ παρὰ τη Βίλ-
μα. Την Πόπη
δεν την άναγνώ-
ρισε άμέσως. Εί-
γε τόσο αλλάξει.

Αυτή η κομψή, ή
κατασκευασμένη
ομορφιά, με το
άψονο «μακι-
γιαζ» και τις εύ-
πολες

—Πόλες
δέν θύμιζε σχεδόν
καθόλου τη μι-

κρούλα Πόπη, την άσχημάτιστη, με
το κοριτσίστικο φουστανάκι και τις
φτηνές κάλτσες... Ως τόσο τα μά-
τια της ήταν ίδια. Και το πρόσωπό
της είχε πάντα εκείνη την παιδική
χαδιάρική έκφραση που την έτόνιζε
περισσότερο ένα χαριτωμένο σου-
φρωμα των χειλιών.

Η Βίλμα είχε πάλι γίνει άνηψυχη.
Στο κεφαλάκι της στριφογυρίζαν οι
σκέψεις, άπειθάρχητες, άκατάστα-
τες, τυραννικές.

Κι' η Πόπη έννοιωθε μ' άκαθόρι-
στη δυνατή άγωνία.

Στο διάλειμμα, οι δυο γυναίκες έ-
στρεψαν αυθόρμητα τα κεφάλια τους
στη θέση του Μαρᾶ. Κι' αυτός συγ-
χρόνως έκανε την ίδια κίνηση. Ο
Γριμάλδης παραξενεύτηκε. Μά το
παραμύθησαν ψύλλοι στ' αυτιά όταν
είδε το Μαρᾶ να σηκώνεται, να προ-
χωρή στο διάδρομο κι' αντί να πη-
γαίνει στο καπνιστήριο νάρχεται
προς το θεωρείο τους!

Η Βίλμα κι' η Πόπη ταραχτηκαν
φοβερά.

Ο Μαρᾶς ως τόσο ψυχραιμότατος.
Μπήκε στο θεωρείο μ' όλη του την
άνεση, χαιρέτησε τη Βίλμα που του-
δωσε το χέρι της άμυλητη μα χαμο-
γελαστή, κι' ύποκλήθηκε ευγενικά
προς την Πόπη.

—Μαμά, ο κύριος Μαρᾶς ψιθύρισε
ή Πόπη συγκρατώντας με κόπο τη
συγκίνησή της.

Η Πόπη έκανε να ψιθύρσει ένα
«χαίρω πολύ». Μά ο Μαρᾶς την έ-
κοψε.

—Γνωρίζομαστε... είπε σά νάχε

= 9 =
διαισθανθή πως κι' εκείνη θάλεγε το
ίδιο.

Και πρόσθεσε:
—Δέν ξέρω αν με θυμόσαστε...

—Μά πως... Φυσικά σας θυμάμαι.
Απάντησε με κάποια άμηχανία η
Πόπη.

Κι' άμέσως, ίσως γιατί πήρε το μά-
τι της μια στενωχωρημένη γκριμά-
τσα του τραπεζίτη:

—Γνωρίζεστε με τον κύριο Γριμάλ-
δη; ρώτησε.

Κι' έκανε τις συστάσεις:

—Ο κύριος Γριμάλδης, ο κύριος

Μαρᾶς...
Δυο τυπικά χειροσφιξιμάτα και δυο
τυπικότερα «χαίρω πολύ», άπασχό-
λησαν μερικά δευτερόλεπτα την ά-
μηχανία. Κι' άκολούθησε μισό λεπτό
στενωχώρης σιγής που φάνηκε σ' ό-
λους αιώνας. Η Πόπη συνήλθε πρώ-
τη:

—Δέν κάθεστε κύριε Μαρᾶ;

—Μερσί, είπ' ο γιατρός κι' έκάθη-
σε.

—Έχετε πολύν καιρό να ιδωθήτε
με τη μαμά, φαίνεται. Κατάφερε να
ψιθύρσει η Βίλμα. Γιατί ποτέ δε
μούγατε πη πως γνωρίζοσαστε.

—Αηλαδή, όχι και πολύν καιρό.

Λίγους μήνες! άπάντησε ο Μαρᾶς.

Η Βίλμα κύτταξε έκπληκτη τη μη-
τέρα της. Κι' εκείνη κύτταξε έκπλη-
κτη το Μαρᾶ.

Ο γιατρός χαμογέλασε.

—Δέν το θυμόσαστε, συνέχισε. Εί-
χαμε μια συνάντηση... τηλεφωνική
πρό καιρού!

—Α, ναί... Μάλιστα... Τη βρα-

δυά που έπρόκειτο ναρθήτε με τον

κύριο Παπαδό-
πουλο! είπε η
Πόπη που θυμή-
θηκε άμέσως.

Κι' η Βίλμα ή-
σύχασε!

Μεσολάβησαν
λίγα δευτερόλε-
πτα σιωπής.

—Ξέρετε όμως
κάτι... ψιθύρισε
ο Μαρᾶς.

Η Πόπη τον
κύτταξε έρωτη-
ματικά.

—Δέν ήξερα
ποιά είσαστε.

—Τό φανταζό-
μουν!... Και δεν
σας τώπα για να
σας κάνω
«σουσπρίζ».

—Μια πολύ
ευάριστη «σουσ-
πρίζ», είπ' ο Μα-
ρᾶς σχεδόν με
συγκίνηση.

Η Πόπη τα-
ράχτηκε. Μά δεν
έγασε την ετοι-
μοσύνη της.

—Ούτε κι' αύ-
τό το φανταζό-
μουν! άπάντησε
χαμογελώντας.

Ο γιατρός
της έρριξε ένα
βλέμμα τρυφε-
ρό.

—Γιατί... ρώ-
τησε μ' αληθινή
άπορία.

Η Πόπη δε
μίλησε.

—Λυπούμαι
πολύ που μοι τη
στερήσατε αυτή

ΕΝΑ = ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ =

την έκπληξη. Συνέχισε ο Μαρῶς. Πι-
ρεκαλεσα δυό - τρεις φορές τον κυ-
ριο Παπαροπούλο να σας θυμίσω
πως θα ήθελα πολύ ναρθώ μια μερά
στο σπίτι...

— Μ' αφοῦ δὲ με ξέρατε;
— Σὰς φανταζόμουν!
— Δὲ φανταζόσατο! ἔμένα πάντως;
— Εἰ;

— "Α, ὄχι. "Ομολογῶ! "Η φαντα-
σία μου δὲν ἔχει τόσο μεγάλες ἀ-
ειδώσεις! "Ικανοποιεῖται πολὺ εὐκόλω-
τερα.

— Δὲ συμπαθῶ τὰ κοπιμμένα, κύ-
ριε Μαρῶ!

— Αντιπαθεῖτε τὴν ἀλήθεια;

— "Όταν μοιάζω με κοπιμμένο ναί!

— "Ε μὰ τότε δὲ φταίω γώ. Φταίει
ἡ φύση!

Τὸ φῶς ἄρχισε νὰ χαμηλώνῃ σιγά
— σιγά, ἐνῶ τὸ «γκόγκ» χτυποῦσε
βαρεῖα κι' οἱ διάδρομοι πλημμύριζαν
ἀπ' τὸν κόσμο ποῦρε βγεῖ νὰ καπνί-
σῃ στὸ διάλειμμα.

"Ο Μαρῶς σηκώθηκε.

— "Όποτε θέλετε σὰς περιμένω κύ-
ριε Μαρῶ! Θὰ μοῦ κάνετε πολὺ εὐ-
χαρίστηση. Τοῦ εἶπε ἡ Πόπη.

— Σὰς εὐχαριστῶ καὶ θὰ ἐπωφελη-
θῶ πολὺ γρήγορα... "Ωρβουάρ, δε-
σποινίς.

— Χαίρετε κύριε Μαρῶ.

— Χάρηκα πολὺ κύριε Γριμάλδη.

— Κι' ἐγὼ κύριε Μαρῶ.

"Ο τραπεζίτης ὅμως δὲν εἶχε «χα-
ρεῖ» καθόλου! "Ηταν ἔξω φρενῶν!

Κι' αὐτὸ γιὰτὶ ἀπ' τὴ συνάντησή εἶ-
γε βγάλε το ἀπλὸ συμπέρασμα πὼς

αὐτὸς ὁ φημισμένος ἐξουσιαστής τῶν

κοσμικῶν κύκλων εἶχε σχέσεις με τὴ

Βίλμα. "Αν ἦταν με τὴν Πόπη, λίγο

θὰ τὸν ἐνδιέφερε. Θὰ τὸ παρακαλοῦ-

σε μάλιστα. "Αλλὰ τὴν Πόπη εἶχε νὰ

τὴν δὴ χρόνια ὁ ἄνθρωπος. Τὸ εἶπε.

Τὸ ἐνδιαφέρον του ἦταν γιὰ τὴν Βίλ-

μα πὺ τὴν κῦτταζε μάλιστα με κάτι

βλέμματα γεμάτα πόθο καὶ οικειότη-

τα. Χωρὶς ἄλλο οἱ σχέσεις τους δὲν

ἦταν καθόλου τυπικές. "Α, σ' αὐτὰ

δὲ γελῖονταν ποτὲ ὁ Γριμάλδης. Γι' αὐ-

τὸ λοιπὸν ἡ σιγανοπαθιδίσα τοῦκα-

νε τὴ δύσκολη!

— Ποῦ τὸν γνώρισε τὸν κύριο Μα-

ρῶ; Τὴ ρώτησε.

— Στὸ σπίτι τῆς κυρίας Γερᾶνη.

Εἶναι ἀδερφὸς τοῦ καθηγητοῦ μου.

"Απάντησ' ἀδιάφορα ὁ Βίλμας.

— "Α!... "Εκαν' ὁ Γριμάλδης, δη-

θεν χωρὶς ἐνδιαφέρον.

Μ' ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή κατέβασε

τὰ μοῦτρα του. Καὶ στὸ σινεμά καὶ

στοῦ «Ζωνάρ» πὺ πῆγαν μετὰ. ἦταν

ψυχρὸς καὶ με τὶς δυὸ κι' ἀπαντοῦσε

μόνο με μονοσύλλαβα. "Η Πόπη τὸ

παρόξε με δὲν ἔδωσε σημασία. Ποῦ

νὰ τῆς πᾶν ὁ νοῦς τῆς ὅτι ὁ Γριμάλ-

δης ζήλευε τὴ Βίλμα!

— 55 —

"Ο Μαρῶς εἶχε κάνει τὴν ἐπίσκεψή
στὸ θεωρεῖο γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν
ἡ Πόπη ἦταν ἡ ὑπέρτα τῆς Βίλμας.
Τὸ φαντάστηκε ἀπ' τὴν πρώτη στιγ-
μὴ πὺ τὶς εἶδε — βράδυ στὸ σινε-
μά, με ποῖαν ἄλλη θάταν ἡ Βίλμα.

παρὰ με τὴ μητέρα τῆς; — ἀλλὰ δὲν
ἦταν καὶ βέβαιος. Μποροῦσε νάταν
καὶ με μιά ξένη κυρία. Δὲν ἦταν ἀ-
δύνατο.

"Όταν ὅμως βεβαιώθηκε, πῶς θὰ-
νῆκε μέσα του μιά περιέργη συγκίνη-
ση, κατὶ σὰν πίκρα καὶ σὰν παράπο-
νο τοῦ φαίνονταν σκληρὴ ἡ μοῖρα πὺ
τὸν εἶχε φέρει ν' ἀγαπήσῃ τὴν κόρη
τῆς πρώτης τὸν ἀγάπης, τοῦ μοναδι-
κοῦ τοῦ ἔρωτα. Κι' αἰσθάνονταν τὴν
καὶ λιγάκι ντροπὴ γι' αὐτὸ. Μὰ καὶ
δισταγμὸ ἀκόμα. Τὴν μόλις κατα-
λάβαινε πὼς ἡ Βίλμα ἦταν ἓνα παι-
δί! "Ενα παιδάκι πὺ θὰ μποροῦσε
ἀκόμα νάταν καὶ κόρη του. Γιατὶ ὁ-
χι!...

Πῶς λοιπὸν θὰ τολμοῦσε νὰ τὴν κά-
νῃ γυναῖκα του; Πῶς θὰ τὴν ἔλεγε τῆς
Πόπης;

Τὰ σκεπτόταν ὅλ' αὐτὰ στὸν κινη-
ματογράφου χωρὶς νὰ προσέχῃ καθό-
λου τὸ φιλμ.

Κι' ὅμως δὲ μποροῦσε νὰ πείσῃ τὸν
ἑαυτὸ του με τὴ λογική. "Όταν ἔ-
φερνε μπρὸς στὰ μάτια του τὸ πρόσω-
πο τῆς Βίλμας με τὶς παιδικές
γκριμάτσες πὺ τοσαλάκωναν τὸν εν-
τωμένο μετὰ τῆς ἐπιδερμίδος τῆς
αἰσθάνονταν μιά δυνατὴ παραζάλη σ'
ὅλα τὰ «κέντρα» τοῦ ἐγκεφάλου του
κι' ἓνα περιέργη κέντημα στὸ κορμί
του, σὰ νάτρεχαν χιλιάδες μυρμηγκία
στὶς φλέβες του, σὰ νὰ δεχόταν ἐλα-
φρὲς ηλεκτρικὲς ἐκκενώσεις. "Οραμα-
τιζόταν γυνὴν τὸ κορμί τῆς με τὰ
σφιχτὰ λάστιχα πὺ δὲν εἶχαν ἀκόμα
χαλαρώσει οἱ κόποι τῆς ἡδονῆς, καὶ
τὰ νεῦρα του σκίρτοῦσαν με τὴ σκέψη
πὼς θὰ τραγοῦσε τοὺς ἀγούρους καρ-
πούς του. Τὴν ἀγαποῦσε μ' ὅλη τὴ
λαχτάρα τῆς ψυχῆς του μὰ καὶ μ' ὅ-
λη τὴ δίψα του τὴν αἰσθησιακή. Κι'
ἤξερε καλά, πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ τέλει-
ος "Ερωτας. "Ο "Ερωτας πὺ γέννη-
σε ἡ φύση, ὁ δημιουργικὸς, ὁ καρπο-
φόρος, χωρὶς νοσηροὺς ἰδανισμοὺς κι'
ἐκφυλισμένες αἰσθηματολογίες, ὁ "Ε-
ρωτας ὁ γεμάτος στοργικὴ ἀγάπη
καὶ σαρκικὴ λαχτάρα. "Ο "Ερωτας
πὺ θὰ κάνῃ τὴν γυναῖκα ὑπέρτα. Καὶ
θὰ μεταβάλλῃ τοὺς λαγῶνες τῆς ἀπὸ
φωλῆς τῆς ἡδονῆς σὲ κατοικία τῆς
ζωῆς.

Κι' ὄνειροπολοῦσε τὴ Βίλμα, ὑπέρ-
τα. Τὴ φανταζόταν μικρὴ χαριτωμένη
μαμὰ νὰ παίζῃ με τὶς ξανθὲς μεταξέ-
νιες μπούκλες τῆς κούκλας τῆς, μὴς
ζωντανῆς κούκλας πὺ θὰ τῆς εἶχε
χαρίσει "Εκείνος...
Καὶ πλημμύριζε δολόκληρος ἀπὸ εὐ-
τυχία. "Οχι, δὲν ἦταν γέρος. Καθό-
λου μάλιστα.

Εἶχε μιά δολόκληρη ζωὴ μπροστὰ
του γιὰ νὰ γάρσῃ στὴ Βίλμα.

Μ' αὐτὴ τὴ σκέψη συνῆλθε. Ξανα-
βόηκε τὴν αἰσιοδοξία του. Κι' ὅταν
τὸ βράδυ γύρισε στὸ σπίτι μονάχος με
τὴ γυναῖκα του, δὲν ἄλλαξε τὸ ἀρχι-
κό του σχέδιο.

— Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω, τῆς εἶπε.

Καὶ τῆς μίλησε.

Τῆς μίλησε καθαρά, χωρὶς προλό-
γου καὶ περιστροφές. Τῆς εἶπε πὼς
ἡ ζωὴ ποῦκαναν τὸν κούραζε, τὸν ἔ-
πληττε. "Ηταν μιά ζωὴ χωρὶς πραγ-
ματικὲς χαρὲς, χωρὶς αἴσθημα, χωρὶς
ἐνδιαφέρον. Καὶ στὸ κάτω — κάτω τῆς
γοᾶς δὲν ἦταν καὶ σύμφωνη με τὶς
ἀληθινὲς ἀντιλήψεις του. Αὐτὸς ἄλ-
λοιῶς τὸν ἐννοοῦσε τὸ γάμο. Τὸν ἤ-
θελε δεσμὸ δυνατό με κάποια ποίηση
καὶ πρὸ πάντων με σκοπὸ. Εἶχε πα-
ρασυρῆθῃ ὡς τώρα καὶ δὲν ἀντιδρού-
σε. Τὸ ὁμολογῆσε αὐτὸ. Μὰ τώρα
νόμιζε πὼς ἦταν καιρὸς ν' ἀλλάξῃ
τὴν παθητικὴ στάση του, θὰ χώριζαν

σὰ φίλοι, σὰν ἄνθρωποι μορφωμένοι.
"Η κυρία Μαρῶ τὸν ἀκούσε χωρὶς
νὰ τὸν σκεπτικῇ. Τὴν ἀρχὴ, ἡ πρώτη
οἱ τοῦ τὴν ἔκανε νὰ θυμώσῃ. Τῆς πε-
ράσε ἡ ἰσὴ πὼς ὁ ἄντρας τῆς ἦταν
ερωτευμένος με κάποια καὶ μιά ὑπο-
συνείδητη ζήλεια ζύπνησε μέσα τῆς.
Δὲν τὸν ἀγαποῦσε μὰ αἰσθάνονταν τὸν
εγωῖσμό τῆς πληγωμένο. Κι' ἡ πρῶ-
τὴ σκεπτικὴ τῆς ἦταν ν' ἀρνηθῇ.

Μ' ἀσφῆνα τῆς πέρασε σὰν ἀστρα-
πὴ ἀπ' τὸ μυαλό κατὶ ἄλλο. Κατὶ τε-
ριεργό, κατὶ πὺ τὴν ἔκανε νὰ ἐ-
τρελλαθῇ. Ἰὸ διαζυγίό τῆς με τὸ Μα-
ρῶ θάταν ἓνα κοινωνικὸ γεγονός. "Ε-
να σκανδαλάκι!... Θὰ γινόταν τὸ «ζή-
τημα τῆς ἡμέρας» στοὺς κοσμικοὺς
κύκλους! "Ολοι θὰ μιλοῦσαν γι' αὐ-
τὴν! Καὶ φυσικὰ τὸ σοῦξέ τῆς θάταν
καταπληκτικὸ!

Μ' αὐτὴ τὴ σκέψη ἐνθουσιαστήκε.
Καὶ... δέχτηκε τὴν πρόταση τοῦ ἄν-
τρας τῆς. Θὰ χώριζαν σὰν φίλοι. "Η-
συχὰ καὶ πολιτισμένα! "Ηταν σύμ-
φωνη!

"Ο Μαρῶς ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό του
εὐτυχισμένος. Εἶχε ἐξάσει πιά καὶ
τὴν Πόπη καὶ τοὺς διαταγμοὺς καὶ τὴ
λογικὴ του. Κι' ἦταν ἀποφασισμένος
Αὔριο κιόλας θὰ πῆγαινε νὰ κάμῃ
μιά ἐπίσκεψή στὴν κυρία Ζαμάνου. Καὶ
δὲ θὰ τῆς ἔκρυβε τὸν ἔρωτά του γιὰ
τὴν κόρη τῆς οὗτε καὶ τὴν προθέσιν
του. "Ηταν γελοῖο νὰ ντραπῇ νὰ τῆς
τοῦ πῇ.

"Αλλὰ πάλι — τοῦ φαίνονταν περιέρ-
γο — εἰδικῶς στὴν Πόπη δίσταζε νὰ
τὸ ὁμολογήσῃ. Σὲ μιά ἄλλη, οὗτε θὰ
τὸ σκεπτόταν καν. Μὰ σ' ἐκείνην
θάνοιθε κάποιο «τράκ!» Τὴν βόρραζε
ὁ κομικὸ βέβαια! Γιατὶ τὸ παλὸ
ἐνθῆμο ἦταν πιά μιά ἀνάμνηση
τίποτ' ἄλλο. Μὰ ὅσο νάταν, δὲν τοῦ-
χόταν καλά. Θὰ προτιμοῦσε νὰ
ἀποφύγῃ.

Δὲν μποροῦσε ὅμως. Εἶχε ἀνάγκη
ἀπ' τὴ συνεργασία τῆς μητέρας πὺ
ἤλπιζε πὼς θὰ τὴν κατάφερνε νὰ
ρῇ τὸ μέρος του. Θὰ τῆς κατηγοροῦ-
σε φοβερά τὸν ἀδελφὸ του. Θάλεγε
πὼς εἶν' ἓνας ἐπιπόλαιος, ἓνας ἐρ-
τολήπτης πὺ διαρκῶς δημιουργεῖ
σκανδαλά κα!...

"Απάνω στὴν ὥρα χτύπησε ἡ πόρτα
τοῦ δωματίου του. "Ηταν ἡ γυναῖκα
του, πὺ εἶχε κάνει πιά τὴ νυκτερινή
τῆς τουαλέττα.

— Δὲν ἔχω ὕπνο! Τοῦ εἶπε, ἔξω
νὰ καπνίσουμε ἓνα τσιγάρο μαζὶ!

Νόμιζε πὼς ἤθελε νὰ τὸν πῇ
τὰ λεπτομέρειες γιὰ τὸ χωρισμὸ
Μὰ δὲν ἦταν αὐτό. "Η κυρία Μαρῶ
εἶχε μπῆ στὴν κάμαρα τοῦ ἀντρα-
τῆς ἐξίταρισμένη! Πολὺ «νεγκλι-
καθὼς ἦταν, ζύγωσε γρήγορα τὸ
σκοπαρφομαρισμένο σῶμα τῆς κοι-
τοῦ κι' ἄρχισε νὰ τὸν χαϊδεύῃ τολμ-
ρά! "Η "Ιδέα πὼς θὰ χώριζαν
εὐπνήσει μέσα τῆς τὴν ἐρωμένη.
εἶχε μιλήσει στὶς αἰσθήσεις! Καὶ
τὸ εἶπε καθαρά:

— "Ας ζήσουμε τὸ λίγο αὐτὸ διά-
στημα πὺ μὰς μένει, σὺν... ἔορσται!

"Εστὶ θὰ γωρῖσουμε καὶ μ' ὁμορφε-
ἀναμνήσεις!...

"Ο Μαρῶς τῆς ἀπαντοῦσε μηχανικῶς
στὰ χάρδια τῆς. Κι' ἔτσι σὰν ἀπὸ
βρόντηκα!... "Η ἐπαφὴ τῆς δὲν τοῦ
πνοῦσε μέσα του τίποτα! Κι' ἡ ἔντα-
τος δὲν τοῦ πρόσφερε τὴν παραμικρὴ
ἡδονή.

"Υστερ' ἀπ' τὰ χάρδια, ἡ κυρία Μα-
ρῶ εἶχε ὄρεξ νὰ φλυαρήσῃ με τὸν
ἄντρα τῆς.

— Σκάνδαλο θάνα τὸ διαζυγί-

— "Η κυρία Μαρῶ τὸν ἀκούσε χωρὶς

νὰ τὸν σκεπτικῇ. Τὴν ἀρχὴ, ἡ πρώτη

οἱ τοῦ τὴν ἔκανε νὰ θυμώσῃ. Τῆς πε-

ράσε ἡ ἰσὴ πὼς ὁ ἄντρας τῆς ἦταν

ερωτευμένος με κάποια καὶ μιά ὑπο-

συνείδητη ζήλεια ζύπνησε μέσα τῆς.

Δὲν τὸν ἀγαποῦσε μὰ αἰσθάνονταν τὸν

εγωῖσμό τῆς πληγωμένο. Κι' ἡ πρῶ-

τὴ σκεπτικὴ τῆς ἦταν ν' ἀρνηθῇ.

Μ' ἀσφῆνα τῆς πέρασε σὰν ἀστρα-

πὴ ἀπ' τὸ μυαλό κατὶ ἄλλο. Κατὶ τε-

ριεργό, κατὶ πὺ τὴν ἔκανε νὰ ἐ-

τρελλαθῇ. Ἰὸ διαζυγίό τῆς με τὸ Μα-

ρῶ θάταν ἓνα κοινωνικὸ γεγονός. "Ε-

να σκανδαλάκι!... Θὰ γινόταν τὸ «ζή-

τημα τῆς ἡμέρας» στοὺς κοσμικοὺς

κύκλους! "Ολοι θὰ μιλοῦσαν γι' αὐ-

τὴν! Καὶ φυσικὰ τὸ σοῦξέ τῆς θάταν

καταπληκτικὸ!

Μ' αὐτὴ τὴ σκέψη ἐνθουσιαστήκε.

Καὶ... δέχτηκε τὴν πρόταση τοῦ ἄν-

τρας τῆς. Θὰ χώριζαν σὰν φίλοι. "Η-

συχὰ καὶ πολιτισμένα! "Ηταν σύμ-

φωνη!

"Ο Μαρῶς ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό του

εὐτυχισμένος. Εἶχε ἐξάσει πιά καὶ

τὴν Πόπη καὶ τοὺς διαταγμοὺς καὶ τὴ

λογικὴ του. Κι' ἦταν ἀποφασισμένος

Αὔριο κιόλας θὰ πῆγαινε νὰ κάμῃ

μιά ἐπίσκεψή στὴν κυρία Ζαμάνου. Καὶ

δὲ θὰ τῆς ἔκρυβε τὸν ἔρωτά του γιὰ

τὴν κόρη τῆς οὗτε καὶ τὴν προθέσιν

του. "Ηταν γελοῖο νὰ ντραπῇ νὰ τῆς

τοῦ πῇ.

"Αλλὰ πάλι — τοῦ φαίνονταν περιέρ-

γο — εἰδικῶς στὴν Πόπη δίσταζε νὰ

τὸ ὁμολογήσῃ. Σὲ μιά ἄλλη, οὗτε θὰ

τὸ σκεπτόταν καν. Μὰ σ' ἐκείνην

θάνοιθε κάποιο «τράκ!» Τὴν βόρραζε

ὁ κομικὸ βέβαια! Γιατὶ τὸ παλὸ

ἐνθῆμο ἦταν πιά μιά ἀνάμνηση

τίποτ' ἄλλο. Μὰ ὅσο νάταν, δὲν τοῦ-

χόταν καλά. Θὰ προτιμοῦσε νὰ

ἀποφύγῃ.

Δὲν μποροῦσε ὅμως. Εἶχε ἀνάγκη

ἀπ' τὴ συνεργασία τῆς μητέρας πὺ

ἤλπιζε πὼς θὰ τὴν κατάφερνε νὰ

ρῇ τὸ μέρος του. Θὰ τῆς κατηγοροῦ-

σε φοβερά τὸν ἀδελφὸ του. Θάλεγε

πὼς εἶν' ἓνας ἐπιπόλαιος, ἓνας ἐρ-

τολήπτης πὺ διαρκῶς δημιουργεῖ

σκανδαλά κα!...

"Απάνω στὴν ὥρα χτύπησε ἡ πόρτα

τοῦ δωματίου του. "Ηταν ἡ γυναῖκα

του, πὺ εἶχε κάνει πιά τὴ νυκτερινή

τῆς τουαλέττα.

— Δὲν ἔχω ὕπνο! Τοῦ εἶπε, ἔξω

νὰ καπνίσουμε ἓνα τσιγάρο μαζὶ!

Νόμιζε πὼς ἤθελε νὰ τὸν πῇ

τὰ λεπτομέρειες γιὰ τὸ χωρισμὸ

Μὰ δὲν ἦταν αὐτό. "Η κυρία Μαρῶ

εἶχε μπῆ στὴν κάμαρα τοῦ ἀντρα-

τῆς ἐξίταρισμένη! Πολὺ «νεγκλι-

καθὼς ἦταν, ζύγωσε γρήγορα τὸ

σκοπαρφομαρισμένο σῶμα τῆς κοι-

τοῦ κι' ἄρχισε νὰ τὸν χαϊδεύῃ τολμ-

ρά! "Η "Ιδέα πὼς θὰ χώριζαν

εὐπνήσει μέσα τῆς τὴν ἐρωμένη.

εἶχε μιλήσει στὶς αἰσθήσεις! Καὶ

τὸ εἶπε καθαρά:

— "Ας ζήσουμε τὸ λίγο αὐτὸ διά-

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ ΡΟΥΜΠΟΥ, (μονολογεί μόνος του, κατά την συνήθειά του). — Παληόκαρδος! Τό προείδα αυτό... Θα βρέξη. Τό νοιώθω ως τό κόκαλό μου. Υποφέρω σαν νάχουν πέσει επάνω μου πεντακόσιες γιλιάνες διαβόλοι... Νά πάρη όργη! Πρέπει νά είμαι καί τής ώρας γιά νά υποδεχθώ τόν κύριο αυτόν... πού θέλει νά παντρευτή την βαφτισιά μου. Πώς τό λένε τό πουλάκι μου; Μπά! Έχω τό όνομά του στό γράμμα, πού μου έστειλε ό αδελφός μου καί πού τόν συνιστά σαν σπάνιο ύποκείμενο. Είκοσι όκτώ χρονών, ψηλός, λεπτός, κομψός, έξυπνος, γερός... Τελειόφοιτος τής ιστορίας... Δέν μπορούσε, λοιπόν, νά ήταν άξιωματικός; 'Αλλ' άφού άρέσει τής Ζακελίνας!... Κρίμα! 'Ήσουν τόσο συνθησιμένος μ' αυτή τή μικρούλα... Χαριτωμένη συντροφιά γιά τό τελευταίο μου χρόνιο. Μά, δέν ήταν δυνατόν βέβαια νά μείνη γεροντοκόρη! Καί λοιπόν... γιά νά πάσση κανείς νά είνε λεύτερος, δέν ύπόρχει παρά ό γάμος! Χτυπάει τό κουδούνι, (κτυπάει από τό παράθυρο στόν κήπο). "Ένας νέος!... "Εφθα-σε κιάλια! Μπορεί νά καυχήθῃ πώς είναι πρωινός. Αυτό μ' άρέσει! 'Αϊ, αϊ, ό καλός μου... Στό διάβολο. Καί πρέπει νά είμαστε όλο ευγένεια!

("Ένας υπήρέτης, παλιά όρντινάντσα πού ταγματάρχου έρχεται νά τόν ειδοποιήση").

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ: Κύριε ταγματάρχα, είναι ό...

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Εξέρω, τόν είδα.

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ: Πού νά τόν βάλω;

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Στό σαλόνι, δι-άβολε!

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ: Πολύ καλά, κύριε ταγματάρχα.

("Ο ταγματάρχης πηγαίνει στό σαλόνι. Χαιρετά τό νέο").

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Χαίρω πολύ... Χαίρω πού σας είδα. Σας περίμενα με ά-νυπομονησία...

Ο ΝΕΟΣ: 'Ηρθα άμέσως.

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: 'Ωραία, όραία! Είστε πρωινός. Αυτό μ' άρέσει. Κρίμα, πού δέν είστε άξιωματικός!

Ο ΝΕΟΣ (χαμογελώντας): Τωόντι!

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Δέν σας άρεσε τούτό; 'Εν τούτοις έχετε έξυπνον ύφος... άλλά όχι καί τόσο κομψό, όπως μου είχαν πῇ.

Ο ΝΕΟΣ: Δηλαδή υπήρέτησα ως ά-πλοος φαντάρος... Βέβαια, δέν είναι τό ίδιο πράμα. 'Αλλο νά είμαι άξιωματικός...

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Πολύ σωστά. Μά (τρέχοντας τά μάτια του) είχατε κανένα παράπονο με τό σύνταγμα;

Ο ΝΕΟΣ: 'Ω! δέν είπα τέτοιο πρά-μα. 'Απεναντίας έκτος από μερικές μέρες, πού έκανα φυλακή...

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Πώς! μείνατε φυλακή... 'Αλλ' αυτό τέλος πάντων δέν είναι άτιμία.

Ο ΝΕΟΣ: Κ' έπειτα δέν έχει καμιά σημασία γιά ένα πολίτη.

Ευδυμος δάλογος του ΜΙΣΕΛ ΝΟΡ

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Βλέπω πώς περιφρονείτε ό,τι είναι στρατιωτικό.

Ο ΝΕΟΣ (ταπεινά): Μά καθόλου, κύριε.

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Νά με φωνάξε-τε, ταγματάρχα.

Ο ΝΕΟΣ: Μάλιστα, κύριε ταγματάρχα, στάς διαταγές σας.

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Δέν έχω καμιά διαταγή νά σας δώσω. 'Ας τ' αφήσουμε αυτά. Καθήστε.

Ο ΝΕΟΣ: Είστε πολύ καλός, κύριε ταγματάρχα.

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: 'Α! Πρέπει νά με συγχωρήστε. Κάνω ό,τι μπορώ γιά νά είμαι ευχάριστος... 'Αλλ' έχω αυτόν τόν διαβολόκαλο, πού με πονεί.

Ο ΝΕΟΣ: 'Ακριβώς.

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Τί, ακριβώς;

Ο ΝΕΟΣ: 'Ηθελα νά πω πώς ή δε-σποινίς...

Λουλούδια

(Συνέχεια από τή σελίδα 6)

δυσασμοί χρωμάτων με χίλιες άποχρώ-σεις άρμονικής ιδιορρυθμίας, πού δί-νουν την αισθητικότερη θεαματική απόλαυση. Σωστό όπτικό μεθόσι. Κι όλα συνεχίζουν την άνεξάντλητη βιο-μηχανία τών άρωμάτων πού έχουν ά-ναλάβει νά μεθούν την τρίτη αίσθη-ση. Πώς επιτυγχάνονται τώρα οι ποι-κιλλίες; Με την τεχνητή γονιμοποίη-ση! Μάλιστα! 'Ο έρωας μεταξυ τών λουλουδιών... γίνεται τεχνητός. Δέν περιμένει πιά ό άνθοκόμος νά μετα-φέρει ή πεταλοδόξα τή γύρι άπ' τό έ-να λουλούδι στό άλλο. "Ένας γυάλι-νος σωλήνας έκτελεί κατόπιν μελέτης τή διασταύρωση καί μεταφέρει τό σπόρο στίς ώδοθηκες τού θηλυκού "Ε-ται έχουμε τούς νέους τύπους με τίς ιδιορρυθμες φόρμες καί τίς ποικίλλες άποχρώσεις.

Τώρα έρχεται ή άλλη κατηγορία ποικιλιών τής βιτρίνας τού άνθοπω-λείου. Τό βάψιμο. Αυτό γίνεται μ' άλ-λο τρόπο. Μόλις κοπή τό λουλούδι, τό ρίχνουν στό βάζο με τό χρώμα καί ό μίσχος άπορροφά τό έγχρωμο υγρό πού μεταδίδει έτσι τό χρώμα στό πέ-ταλλο. 'Αλλά ή βαφή κατακρίνεται άπ' τούς αισθητικούς. Τή βρίσκουν βεβήλωση!

Καί σωστά. "Όταν στεκόμαστε μπρο-στά σ' ένα όμορφο λουλούδι καί τό κυττάμε με θαυμασμό, μιά φράση ξε-φεύγει άσυναίσθητα άπ' τά χείλη μας:

— Σάν ψεύτικο είναι!

Κι' όμως κανένα ψεύτικο δέν είναι σάν αληθινό.

Δ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Ποιά, ή Ζακελί-να; Θα ρθῇ άμέσως. (Χτυπά τό κουδούνι καί μπαίνει ό υπηρέτης). Πές στην δε-σποινίδα πώς την περιμένω εδώ. Είναι έ-να χαριτωμένο κορίτσι, πού θα γίνη ιδο-νική γυναίκα... Είναι άφωτισμένη αυτή ή μικρή. Είναι διαμάντι: 'Α, με πιάνει με-γάλη λύπη, όταν σκέπτομαι πώς θα χω-ριστώ άπό αυτήν.

Ο ΝΕΟΣ: Τό νοιώθω αυτό.

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Δήμιε! Καί νά φανταστής πώς ένας άνδρας, όπως σε-ξ, θα γίνη... "Οχι, προτιμώ νά μή τό σκε-πωμαι.

Ο ΝΕΟΣ: Μήν τό σκέπτεσθε λοιπόν.

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Ναι, έχομε ό-κμή καιρό (σιωπή).

Ο ΝΕΟΣ: Είμαι εις τάς διαταγές σας, κύριε ταγματάρχα.

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Μά μου τό έ-ναίπατε αυτό. Είστε πολύ καλός πρέ-πει. Σας είπαν πιθανόν πώς έχω πρόστυχο χε-ρακτήρα;

Ο ΝΕΟΣ: 'Ω! ποτέ!

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Αυτό όμως δέν έχει σημασία. Είμαι ίσιος ή τετραγώνος, όπως σας άρέσει, γιατί είναι τό ίδιο. 'Αν είμαι ζόρικος, δέν σημαίνει όμως πώς εί-τώ άπό όλον τόν κόσμο νά πέφτη στό πά-δια μου.

Ο ΝΕΟΣ (χαμογελώντας): 'Α! αϊ! ε-ναι άστείο.

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Πού τό βρήκα-τε; άστείο; Δέν μου λές ήρθες εδώ νά με-ζουρήσεις τό κεφάλι;

Ο ΝΕΟΣ: 'Ω! κύριε ταγματάρχα. Δέν είναι δική μου δουλειά αυτή. 'Εγώ...

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Χίλιοι κεραυνοί! (ιδιαιτέρως): Μά τό Θεό, αυτός είναι ήλθιος.

ΖΑΚΕΛΙΝΑ (μπαίνοντας): Με φε-νάξατε, νουνέ μου; Δέν είχα τολμήσει νά-σας τό πῷ!

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Τί μου ψέλνεις αυτό;

ΖΑΚΕΛΙΝΑ: Ναι... Φοβόμουν πώς ό-κάλος σας θα σας έκανε νά υποφέρετε πολύ καί πώς θα είστε πολύ άκεφος την π-ρα, πού θα δεχόσαστε την επίσκεψη α-τού κυρίου (κοκκινίζει). 'Λοιπόν, είδοπα-ησε τόν κύριο άπό δω πού κάνει πεντι-ούρ.

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Πεντικιούρ...

"Όστε ό κύριος κάνει πεντικιούρ...

ΖΑΚΕΛΙΝΑ: Μά, ναι!

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Χίλια εκατομ-μύρια διάβολοι! Αϊ λοιπόν, τό προτι-μώ αυτό. Τώρα μπορεί νά ρθῇ ό υποψήφιος σου. Θα τόν υποδεχθώ σαν στρατιγό. 'Ε-πρός, κάνε τή δουλειά σου, παιδί μου. Γ-νά σέ ξεφορτώω άπό κοντά μου κόντεψ-αν νά την έγκατέλειπαν καί συγχρόνως έν-νοιωθε την ταραχή τού άνθρώπου πού περιμένει κάτι τό έξαιρετικά σπάνιο, κάτι επικίνδυνο καί άπαγο-ρευμένο, άλλά πού είναι συγχρόνως ευάριστο καί φέρονει μέθη.

Τό πρωί τής άλλης μέρας τό περι-φημο πράγμα συνέβη. Τό έρωτικό γράμμα έφθασε. Δέν ήταν πολύ με-

ΕΝΑ ΕΡΩΤΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ

ΙΤΑΛΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟ ΠΡΟΣΠΕΡΙ

Ερωτικά γράμματα;... 'Ε-γώ δέν πήρα ποτέ μου κα-νένα τέτοιο γράμμα, άπό τότε πού βρίσκομαι στή ζωή.

Η Πάολα είπε τά λόγια αυτά στό μπάρ, ύστερα από μιά παρτίδα τέν-νις. Κι' άμέσως κατάλαβε από την άπορία, πού έδειξαν όλοι γύρω της ό,τι μερικά πράγματα κι' άν είναι α-λήθεια δέν λέγονται καί μάλιστα, ό-ταν μιά γυναίκα είναι παντρεμένη εδώ καί μερικά χρόνια κι' έχει κι' ένα παιδί. Η Πάολα ντράπηκε καί κοκκίνισε άκόμη περισσότερο, όταν ή αδελφή της τής είπε νευρικά.

—Μά άν ό γάμος σου ήταν άπό έ-ρωτα;

—Τι άνοησίες είναι αυτές πού λές, Ροζάρια;

—'Εσύ λές άνοησίες.

Η Πάολα νόμισε πώς την τριγύ-ρισαν φλόγες. Τόσο μεγάλη ήταν ή ντροπή, πού ένοιωσε. 'Αντιλαμβανό-τανε πώς τριγύρω της ή άπορία τού κύκλου γινότανε μεγαλύτερη κι' ή-ξερε πώς όλοι είχαν αντίληψη τό ύπομειδίαμα τού Πέτρου καί τή μα-τιά πού έρριξε μαζί. Καί τής φαινό-τανε πώς όλοι θα συλλογιζότανε "Ο σύζυγος είναι ταξίδι. Τί εύτυχη σύμπτωση. 'Ο Πέτρος μπορεί νά τής γράψει ένα έρωτικό γράμμα κι' ή Πάολα νά τό πάρη...

—'Λοιπόν, είπε ή Ροζάρια καί έτοι-μάστηκε νά φύγει, είναι άργά. "Αν θές άπόψε ν' άρθής στό θέατρο, κάνε γρήγορα, Πάολα. Σε πάω τώρα σπί-τι σου.

Στό αυτοκίνητο τής Ροζάρια οι δυο άδελφές δέν έβγαλαν μιλιά, μό-νο την ώρα πού κατέβαινε μποός στην πόρτα ή Πάολα είπε:

—Ξέρεις, δέν θάρρω στό θέατρο.

Είμαι πολύ κουρασμένη.

—Καλά, έκανε ή Ροζάρια ψυχρά. "Αν είσαι κουρασμένη είναι καλλί-τερο ν' άναπαύθης. Φίλησέ μου τόν Λούτσιο, άν είναι εύτυχος άκόμη.

Ο Λούτσιο ήταν άκόμη εύτυχος. Είχε τελειώσει τό φαγητό καί χτυ-πούσε δυνατά τό κουταλάκι του άπά-νω στό τραπέζακι του. Βλέποντας τή μητέρα του νά μπαίνει έβγαλε μιά χαρούμενη φωνή σαν νά έπρό-κειτο νά την προστατεύση από κά-ποιο κίνδυνο.

—"Οχι κυρία, φώναξε ή δασκάλα του, τώρα δέν είναι ώρα γιά παιγνί-δια!... "Ο Λούτσιο πρέπει τώρα νά πάη στό κρεβάτι του!... "Ένα φι-λάκι καί ότάνει!...

"Όταν βγήκε από τό δωμάτιο τού παιδιού καί κάθισε στό τοαπέζι μόνη, ή Πάολα έννοιωσε παράξενα συναι-σθήματα. Τής φαινότανε πώς εκείνο τό βράδυ όλοι την μεταχειρίζονταν με άσπληροτητα, την τιμωρούσαν καί την έγκατέλειπαν καί συγχρόνως έν-νοιωθε την ταραχή τού άνθρώπου πού περιμένει κάτι τό έξαιρετικά σπάνιο, κάτι επικίνδυνο καί άπαγο-ρευμένο, άλλά πού είναι συγχρόνως ευάριστο καί φέρονει μέθη.

Τό πρωί τής άλλης μέρας τό περι-φημο πράγμα συνέβη. Τό έρωτικό γράμμα έφθασε. Δέν ήταν πολύ με-

γάλο, τρεις μικρές καί άραιές σελί-δες. 'Ο Πέτρος είχε περισσότερες σχέσεις με την ρακέττα καί με τά σκι, παρά με την πένα. 'Οπωσδήπο-τε, όμως, ήταν ένα έρωτικό γράμμα. Τής έγραφε πώς ήταν τρελλός μα-ζί της, πώς την έλάτρευε, πώς δέν θα τής συχωρέση ποτέ πού δέν τόν παντρεύτηκε αυτόν καί ό,τι ύστερα άπ' όλα αυτά έπρεπε νά γίνη τό γρηγορώτερο δική του, άν δέν ήθελε νά τόν δι' άπελπισμένο. "Αλλάστε, κατέληγε, τό ξέρω πώς καί συ μ' ά-γαπάς. Τό διάβασα τόσες φορές στό μάτι σου!

Ο Πέτρος ήταν δεκαενήα χρονών κι' ή Πάολα ήταν ή πρώτη αγάπη του. 'Εκείνη τό είχε αντίληψη, μά έκανε πώς δέν καταλάβαινε τίποτα καί τόν άφινε νά την κυτάξῃ. Νό-μιζε πώς έπαίξε με αυτό τό φλέρτ. Τώρα, κολλακευμένη καί λίγο φοβι-σμένη, διάβαζε καί ξαναδιάβαζε τά λόγια αυτά, πού τής φαινότανε σαν γαδί χωρίς τέλος καί μάλιστα χωρίς καμιά συνέπεια. Τί νά πῇ τώρα; Τί νά κάνει; Πώς νά φερθῇ; Πού νά συ-ναντήση τόν Πέτρο σήμερα;

Εκείνη την ήμέρα δέν συνήντησε τόν Πέτρο γιά τόν άπλούστατο λό-γο: γιατί γύρισε εαφνικά ό άνδρας της. 'Ο Λούτσιο πήγε νά τρελλαθῇ από τή χαρά του κι' εκείνη έπίσης νόμισε πώς εαφνευνήθηκε. 'Αγαπη-μένε 'Αλβέρτε!... "Οχι, έρωτικά γράμματα εκείνος δέν τής είχε στεί-λει ποτέ γιατί τό άρραβωνιάσματά τους βάσταξαν πολύ λίγο καιρό καί κατά τό διάστημα αυτό έβλεπεν ό ένας τόν άλλο κάθε μέρα. "Επειτα παντρεύτηκαν καί τις λίγες φορές, πού εκείνος άναγκάστηκε νά πάη ταξίδι τηλεγράφους καί τηλεφω-νούσε κάθε μέρα. Την άγαπούσε ό-μως τόσο πολύ.

Τώρα γύρισε από τό ταξίδι του φορτωμένος δώρα γιά την Πάολα καί παιγνιδάκια γιά τόν Λούτσιο καί όλη την ήμέρα μάθνα καί γυιός κα-θόντανε κι' έπαίζαν σαν δυο μικρά παιδάκια. Κι' όταν τής έμενε καιρός πήγαινε στόν καθρέφτη καί προβά-ριζε τά καινούργια στολίσια πού τής έφεσε ό 'Αλβέρτος.

Μόνο την άλλη μέρα τό πρωί, την ώρα πού έπαιρνε τό πρωινό της αντί-κρου από τόν άντρα της ή Πάολα έν-νοιωσε νά παγώνουν οι ρίζες τών μαλλιών της, κάτι πού δέν είχε νοιώσει ποτέ της.

«Πού νά τό έχω κρύψει τό γράμ-μα;» συλλογιότανε.

—Τί έχεις; τή ρώτησε ό 'Αλβέρτος, κυττάζοντάς την κατόπινα.

—Μά... τίποτε!... Τί θέλεις γιά έχω;

Εκείνος έθωνε, χωρίς νά τή χαι-ρέσει. Τότε ή Πάολα έκανε άνω κάτω όλο τό δωμάτιο. Τό σαλόνι, την τραπέζα, "Επειτα έπese στόν καναπέ καί άσπαστενογωρημένη, δέν έ-

πήρχε άμφιβολία ό 'Αλυπέρτο τά ή-ξερε όλα κι' ήτανε χαμένη κι' αυτή καί Πέτρος.

Ντύθηκε γρήγορα - γρήγορα καί τράβηξε στό τένнис. "Επρεπε με κά-θε τρόπο νά ειδοποιήση τόν Πέτρο.

—Τί τρέχει, Πάολα; την ρώτησε. Πώς είσαι χλωμή!... "Ηρθε ό άν-τρας σου, τό ξέρω.

—Δέν βρίσκω πιά τό γράμμα σου. Δέν ξέρω πού τώβαλα.

Ο Πέτρος άποτόμως έγινε κατά-χλωμος. Η Πάολα νόμισε πώς έχει αντίκρου της τό αγοράκι, πού ήταν εδώ καί λίγα χρόνια καί πού κανέ-νας δέν μπορούσε νά υποφέρη τότε.

—"Ω! Τί μούτρα είναι αυτά!

—Μά ψάξε, ψάξε παντού... Πού μπορεί νά τό έβρες; Δέν μπορού-σες νά ήσουν λιγώτερο...

—...άνοητη. "Α πές τό. Πές τό λοι-πόν! "Οχι, όχι άφήσε με.. Πηγαίνω. Δέν θέλω νά σε ξαναϊδώ ποτέ μου πιά.

Γύρισε σπίτι καί κρύφθηκε στό δω-μάτιο τού Λούτσιο.

Χρυσό μου Λούτσιο, είπε άγκα-λιάζοντας τό μικρό, τί θα γίνη ή μαμακούλα σου; 'Αντίο εύτυχία, άν-τίο σπίτι, αντίο έρωτα! Πλήρωσε πολύ άκριβά μιά στιγμή άδυναμίας. Μά την άείζε μιά τέτοια τιμωρία;

—Μαμακούλα, είπε ό Λούτσιο, κά-νε μου μιά βαρκούλα.

—Ναι, χρυσό μου, νά σου κάνω. Πάω νά φέρω χαρτί.

—"Εχω έγώ μαυά...

Καί τής έδωσε ένα κομμάτι γραμ-μένο χαρτί.

Η καρδιά τής Πάολας χτύπησε δυνατά. Είχε γνωρίσει τό γράμμα τού Πέτρου.

Την στιγμή ακριβώς εκείνη έμπαι-νε ό 'Αλβέρτος.

Η Πάολα άρπάξε άμέσως τό χαρ-τί κι' άρχισε νά φτιάχνῃ τή βαρκού-λα.

Ο 'Αλβέρτος τούς κύτταζε χαμο-γελώντας. "Εβγαλε την ταμπακέρα του καί πήγε ν' άνάψῃ ένα τσιγάρο.

Η Πάολα θυμήθηκε τότε πόσο δι-κιο είχε ή δασκάλα τού Λούτσιο πού δέν έπέτρεπε νά καπνίζουν στό δωμάτιό της.

—"Α! όχι, όχι. Νά μή καπνίσης εδώ.

Κι' ένώ, ό 'Αλβέρτος πήγαινε νά καπνίσῃ στό σαλόνι, ή Πάολα έλεγε στό παιδάκι της.

—"Ω τί άσχημη πού έγινε αυτή ή βάρκα. Θα σου κάνω άλλες πιο κα-λές. Αυτή θα την σκίσουμε έτσι, νά έτσι.

Καί την έκανε κομμάρτι.

Σε λίγο γύρισε ό 'Αλβέρτος.

—Τό πρωί, είπε, μου φάνηκε πώς δέν ήσουν καί πολύ καλά κι' είναι κατασπαστενογωρηθή...

Εκείνη πήγε κοντά του, ακούπη-σε τό κεφάλι της στό στήθος του καί ακούοντας τό χτύπο τής καρδιάς του πού τού έμενε πιστή, ευχαρίστη-σε τό Θεό με όλη τή θερμότη της ψυ-χῆς της.

ΚΑΡΟΛΟ ΠΡΟΣΠΕΡΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΩΣ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Σοβαρές Κυβέντες

Κουβέντες του Βάδρακα

Ταγκά

*Αγαπίτ' Εφθμάς.

Δέ ξέρω τί είδους μιγά έχει πιάσει τον κοσμάκη τώρα - τώρα με αυτά τ' καταπλάσματα που τ'α σερβίζουν για τραγούδια και που ονομάζονται ταγκά.

«Όπου σταθείς κι' όπου βρεθείς σου πέρνουνε τ' αυτιά σου».

«Όλα αυτά τ'α κασσόνια που είς την καθαρεύουσα ονομάζονται ραδιόφωνα και μεγάφωνα δεν σταματούν ούτε στιγμή».

«Σφάξε με» τ'ό να, «Στραμπούληξέ με» τ'ό άλλο, «Φάε μου τ'ό μάτι», «Δάγκωσέ μου τ'ό δεξί μου αυτί» και δεν συμμαζεύεται.

Μά κατ'άστυς είν' αυτή;

«Όχι, για πέ μου σ'ε παρακαλώ, τραγουδι είναι τ'ό «Θά σ'έκδικηθώ»; Αυτό είναι φόνος εκ προμελέτης! Έπρεπε άμα τ'ό τραγουδάς να σ'ε τσουβαλιάζουν μέσα».

«Άμ' τ'ό άλλο; Τ'ό «Συγγνώμη σου ζητώ συγγώρεσέ με»; Πώς να τ'ό τραγουδήσει αυτό τ'ό τραγουδι, σ'ε παρακαλώ, ένας άνδρας με δυο πήγες μουστάκια; Μόνο οί ρεζιληδες μπορούν να λένε τέτοια πράγματα, «Δέ μπορώ να σ'ε αγαπήσω!»! Μά στο Θεό και στη Παναγία που πιστεύεις, άσφα είναι αυτό ή άρνησις ύπηρεσίας; Πώς να τραγουδήσεις στη γκόμενα τ'ό «Δέ μπορώ να σ'ε αγαπήσω»; Μπορώ ρέ... Μπορώ έκατ'ό βολές και στο άποδεικνύω όποτε γουστάρεις. Πώς;

ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Λόγια μεγάλων ανδρών

Είμαι διευθυντής έφημερίδος

Χρ. Κ. Χασιόπουλος

Κι' εγώ

Χ. Γιαννακόπουλος

Κι' εγώ

Μ. Σαφάρινας

Κι' εγώ

Δ. Χρονόπουλος

Κι' εγώ

Π. Παπαδούκας

Αμ' εγώ;

Δ. Μπόγρης

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑ ΜΑΝΤΟΛΙΝΟ ΠΟΥ ΒΗΚΕΙ

Είς τας Ήνωμένες Πολιτείας έγεννήθη πρό ήμερών ένα παιδί τ'ό ποίον είχε τόν δεξιόν του όφθαλμόν έντελώς γαλανόν.

Οί έπιστήμονες που τ'ό εξέτασαν δέν μπόρεσαν να δώσουν μίαν εξήγηση διά τ'ό περίεργον αυτό φαινόμενον.

Τέλος άνεκαλύφθη, έντελώς τυχαίως, ότι και τ'ό άλλο μάτι του παιδιού ήταν γαλανό και, άρα, τ'ό περίεργον φαινόμενον δέν ήταν διόλου περίεργον.

ΕΝΑ ΣΑΛΙΓΚΑΡΙ ΓΕΝΝΑΕΙ
ΕΥΛΑΓΚΟΥΡΑ

Είς τ'ό Πανεπιστήμιο της Όξφόρδης δύο φοιτητά διεφώνησαν έπάνω σ' ένα μαθηματικό πρόβλημα και ήρθαν στα χέρια.

Ό εις, έκνευρισθείς φοβερά, άνέσπασε δίστομον μάγισσα και έχτύπησε τόν έτερον τετράκις εις τήν καρδιακήν χώραν.

Ό τραυματισθείς, χωρίς να προφέρη ούτε μίαν λέξιν έπεσε εις τ'ό δάπεδον και εξέπνευσε. Ό ιατρός που έκλήθη έπειγόντως εδήλωσε ότι δέν δύναται να δώση ούδεμίαν εξήγησην εις τ'ό περίεργον αυτό φαινόμενον.

ΜΙΑ ΚΑΡΦΙΤΣΑ ΠΟΥ ΟΜΙΛΕΙ
ΠΕΝΤΕ ΓΛΩΣΣΕΣ

Είς τήν Σπιτσβέργην ένας εργάτης σκάπτων εύρηκε έναν ανθρώπινον σκελετόν. Τ'ό πράγμα τόν εξέπληξε και άρχισε να σκάπτει όλη τήν γύρω περιοχήν.

Η σκαπάνη του έφερε εις τ'ό φώς περί τίς έκατ'ό χιλιάδες σκελετούς ανδρών και γυναικών.

Κατόπιν έπιστοιμένων έρευνών άνεκαλύφθη ότι ό έν λόγω εργάτης έσκαπτε εις τ'ό νεκροταφείον τής πόλεως.

ΕΝΤΟΣ ΜΙΑΣ ΗΜΕΡΑΣ ΕΓΙΝΕ
ΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑ ΕΤΩΝ

Είς τ'ό Σίδνεϋ της Αυστραλίας ένας κύριος έγινε έντός μίας ήμέρας ογδοήκοντα ετών.

Και αυτό θά ήτο έντελώς άνεξηγτην αν εκείνη τήν ήμέρα δέν έώρταζε τήν ογδοηκοστήν επέτειον των γενεθλίων του.

Γράμματα του Τζανέττου

Συνέχεια

Σιόρ Ντιρεττόρο μου τση «Εδομάς»

Τάδες τα μωρέ τζόγια μου; Τάδες τα που σάλεγα; Έκειού τ'ό κόρικοι του πατριώτη μου τ'ό Κόντε Ρώμα, τ'ό ψάλανε παναπή τόν έξάψαλμο. Τόν έκάμανε δύο φιορίνια!

Ό σιόρ Τζώρτζης ό Βλάχος, τ'ό «Καθημερινής» τ'ό βγαλε και τ'ό άπλυτα σά φόρα και τόν κογιονάρισε με τήν ψυχή του! Τ'ό έργο του λέει είναι ή «Κυρία με τσι Καμελίες!» Ναι με τόν «Άγιο, σου λέω! Έτσι ένοαψε! Κι' ό Ρώμας μάτια μου, δέν έβγαλε τσιμουδιά. Ποϋ ν' άνοιξη τ'ό στόμα του ποϋχε γίνει ρεντίκολο;

Μ' αν θές ν' άφήκουμε τσι μπάρο-τζολες, έφτος ό Κόντε - Ρώμας κάτι θάγε προηγούμενα με τή φαμίλια τ'ό Τσακασιάνου. Και σκάρωσε τήν κομμένην του για να τ'ό εκδικηθώ! Ζακυθινή βεντέτα παναπή! Κατά τ'ό «Μανιάτικη». Κατάλαβες;

Με τιμή και ύπόληψη
ΤΖΑΝΕΤΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΘΕΑΜΑΤΑ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ: ροδάς τ' Ά-πρίλη.

ΧΡΟΝΟΣ: Καταιγίς (Β' έβδομάς)

ΕΣΤΙΑ: Τόπο στα Νειάτα.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ (άρχει)

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ: «Ζακυθινές σενερά-τες» και «Κριτικές Μαντι-νάδες».

ΑΘΗΝΑ' ΙΚΑ ΝΕΑ: «Ό Σαίξπηρ και ό Μαμάκης». Έργον...

κριτικόν.

Κινέζικη ποίησις

ΦΟΥ-ΚΟΥ-ΜΟΥ-ΡΟΥ-ΤΑ
ΤΗΣ ΤΣΑΙ-ΛΕ-ΧΙ-ΣΕΝ

Στ'ό Τσάν-τσέ-φου τής Κι-τσι-φέ ό Φου-Μάν-Τσού κι' ή Πέ-κι-φι ήπιαν γλυκό θραστόν κά-φέ και ξηγηθήκαν πι-κα-φι.

ΤΣΟΥ-ΤΣΙΝ-ΤΣΟΝ

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΒΕΡΤΡΑΝΔΟΣ

ΚΑΙ Η ΩΡΑΙΑ ΤΙΦΩΝΙΑ

Ο Μπερτράν Ντυγκεσλέν έταιμαζόταν να χτυπηθί με τόν Θωμά ντε Καντέρμπουρ, που είχε προσβάλει τόν αδελφό του Όλιβιέ, διαιτητής των όπλων θά ήταν ό δουξ τ'ό Λανκαστρ, γιός τ'ό βασιλέως τής Άγγλίας, που αντιπροσώπευε στο άγγλοκρατούμενο γαλλικό έδαφος, τόν ύψηλό του πατέρα.

Λίγο πρό τής μονομαχίας, ό Ιπποκόμος τ'ό γάλλου Ιππότου, πλησιάζει και τ'ό λέγει:

—Έχω να σ'ε άναγγείλω μίαν εύχάριστη είδηση, αθένητα Μπερτράν. Η δεσποινίς ντε λά Μπελιέρ, που ξέρε και μιλάει με τ'ά άστρα, έπροφίτευσε ότι θά εξέλθετε σώος και άβλαβής από αυτή τή μονομαχία.

Ό Μπερτράν γέλασε: —Πάψε, φλώρε! είπε. Είσαι τρελός! Πιστεύεις, λοιπόν, στα λόγια των γυναικών; Μια κατόικη έχει περισσότερο μυαλό από μίαν γυναίκα...

Και ξανάρχισε τ'ό τρόχισμα τ'ό σπαθιοϋ του.

Η μονομαχία διήρκεσε ευό όλόκληρες ώρες. Και όπως είχε προφητεύσει ή δεσποινίς ντε λά Μπελιέρ, νικητής άνεδείχθη ό Ιππότης Μπερτράν Ντυγκεσλέν.

Τ'ό βράδυ, στήν πόλη τ'ό Ντινάν παρετέθη ένα μεγάλο συμπόσιο όπου παρεκάθησαν όλοι οι άρχοντες και οι άρχοντισσες τής πόλεως. Μεταξύ των άλλων, ό Ντυγκεσλέν έγνωρίσε και μίά ωραία άρχοντοπούλα, τής οποίας τ'ά μάτια έλαμπαν παράξενα. Τ'ό ύφος τής ήταν σεμνό και σοβαρό και τ'ό βλέμμα τής, καθώς ήταν καρφωμένο πάνω στον ήρωα τής ήμέρας, ένόμιζε ότι τρυπούσε τ'α παραμορφωμένα και σκληρά χαρακτηριστικά του και διάβαζε μέσα στήν ψυχή του.

Είμαι ή Τιφώνια ντε λά Μπελιέρ, τ'ό είπαν. Αυτή έπροφίτευσε τή νίκη σας!

Ό Ντυγκεσλέν, άφου έρριξε μίά παρατεταμένη ματιά, κλείσθηκε πάλι στον έαυτό του, όπως έκανε πάντοτε όποτε έβλεπε μίά όμορφη γυναίκα, που τόν άνεστάτωνε. Έννοιώθε ότι ήταν φριχτά άσχημος και δέν ήθελε να γελή τόν έαυτό του με ψευδαισθήσεις.

Όστόσο, κάποια στιγμή που βρέθηκε πάλι μπροστά στήν όμορφη άρχοντοπούλα, τή ρώτησε:

—Πού τ'α διαβάσατε αυτά που προφητέψατε;

—Μου τ'άπαν τ'ά άστέρια, ήταν ή απάντησις.

Τήν έκύτταξε με άπόρία και κατάπληξη μαζί και διεκινδύνεψε μίά δεύτερη έρώτησις:

—Τι άλλο διαβάζετε στο ούρανιο αυτό βιβλίο;

Η Τιφώνια κοκκίνισε. Χαμήλωσε τ'ό κεφάλι τής και είπα:

—Διαβάζω κάτι που ίσως να

μή σας προξενήση μεγάλη εύχαρίστηση. Πάντως, αν πραγματοποιηθί, αυτό θά γίνη με τή συγκατάθεσή σας...

Μιά μέρα, ό δουξ ντε Μπλουά είπε στον υπάσπιστή του:

—Άκουσε, Ιππότα Μπερτράν. Είναι καιρός να παντρευθίς. Θά σε βοηθήσω έγώ σ' αυτό.

Ό Μπερτράν χαμήλωσε τ'ό κεφάλι και ψιθύρισε:

—Είμαι τόσο άσχημος, ώστε καμμία γυναίκα δέν θά μ'ε αγαπήσει.

—Άλλ' ό καλός δουξ χαμογέλασε και είπε:

—Έκείνη που σου διάλεξα για σύντροφο τής ζωής σου έχει ένα βλέμμα που τρυπάει τ'ό τραχύ περίβλημα τ'ό σώματος και διαβάσει μέσα στήν καρδιά...

Και ό Μπερτράν παντρεύθηκε τήν Τιφώνια ντε λά Μπελιέρ, θυγατέρα τ'ό ύποκόμητος Ρομπέν Ραγκενέλ. Ό άσχημότερος άνθρωπος τής Γαλλίας, πήρε τήν όμορφότερη γυναίκα.

Ό γάμος έγινε στο Ντινάν, κατόπιν δέ οι νεόνυμφοι άνεχώρησαν για τ'ό Ποντορσόν. Λίγες μέρες, όμως, άργότερα, ό Μπερτράν άναγκάσθηκε ν' αφήσει τή γυναίκα του, για να πολεμήσει στο Κοσερέλ.

Τότε ή Τιφώνια επέστρεψε στον πύργο τής και άρχισε να βλέπει στον ένατρον ούρανό τις άνδραγαθίες τ'ό συζύγου τής. Ένώνοντας τήν τύχη τής με τόν Ντυγκεσλέν, είχε άφασίωθι στή μονήρη ζωή των γυναικών τ'ό μεσαίωνος. Καθ' όν χρόνον ό άνδρας τής θά πολεμούσε, αυτή θά επέβλεπε τ'ά κτήματα, θά εξέπλιζε τούς Ιππότας, θά κρατούσε τ'ό ταμείο και θά έρχόταν εις έπικουρίαν τ'ό άνδρός τής, όποτε θά τ'ό καλούσε ή περιστάσις.

1 Τιφώνια μιλούσε με τ'...

«Όποτε τ'ό δινόταν ή εύκαιρία, μεταξύ δύο μαχών, ό Μπερτράν έτρεχε να έη τή γυναίκα του, φέρνοντας μαζί του λάφυρα και χρυσάφι, τ'ά όποια ή Τιφώνια έσώριαζε στις κρύπτες τ'ό πύργου.

Η παραμονή του στον πύργο δέν κρατούσε, παρά ελάχιστες μέρες. Πολλές φορές, τήν έπαύριον κι' ό-λας τής άφίξεώς του, έρχόταν μίά διαταγή τ'ό βασιλέως ή μίά πρόσκλησις τ'ό δουκό, που τόν υπέ-κρέωνε να έπιστρέψι κοντά στους συμπολεμιστάς του. Ποτέ ή Τιφώνια δέν έπιχειρούσε να τόν κρατήσει κοντά τής. Είχε καταλάβει, όπως οι γυναίκες των ναυτικών, ότι ό άνδρας τής ήταν γεννημένος για να τρένη στις περιπέτειες...

Η θαυμαστή πυργοδέσποινα είχε καταστρώσει για τόν άνδρα τής ένα κατάλογο των άποφράδων του ήμερών. Είχε άγρυπνήσει ένα δολόκληρο χειμώνα γι' αυτή τή δουλειά. Και τόν έξώρκιζε να μ'ή πολεμ'α ποτέ αυτές τίς ήμέρες... Άλλοίμονο!... Ποτέ τής δέν μπόρεσε να τόν πείση... Μετά τήν καταστροφή, όμως τ'ό Ωραι και τής Ναζέρα, τήν ώρα που ή πιστή σύντροφος τής ζωής του έγυνε κρασί και λάδι πάνω στις πληγές τ'ό διάτρητου κορμιού του, ό Μπερτράν άναζητούσε τ'ό χειρόγραφο καί διεπίστωνε ότι ή Τιφώνια είχε σημειώσει αυτές τίς μέρες με κόκκινο σταυρό!...

Τή μέρα που ό Μαύρος Πρίγκιψ αϊχμαλώτισε τόν Ιππότη Ντυγκεσλέν, τήν είχαν επίσης προφητέψει ή Τιφώνια, ή όποια και πλήρωσε και λύτρα, για τήν άπελευθέρωσή του, τέσσερις χιλιάδες χρυσά σκούδα.

Όταν ό Ιππότης επέστρεψε στον πύργο, θέλησε να μάθι που βρισκόταν τ'ά οικονομικά του.

—Δέν άς μένει πλέον τίποτε, είπε ή Τιφώνια.

Ό Μπερτράν έσκασε στα γέλια, τή φίλησε, πήρε τ'ά άσχημά τ'ό πύργου και ξεκίνησε για νέον πόλεμο κατά των άγγλων κατακτητών.

Και να που μίά μέρα, ό Μπερτράν Ντυγκεσλέν όνομάζεται Κοντόσταυλος. Ό Κάρολος 5ος τόν έχει πάντοτε στο τράπεζι του και οι κύριες τής αύλης βρίσκουν όλες τήν άσχημία του έξαιρετικά συμπαθητική.

Τ'ά οικονομικά, όμως, τ'ό βασιλέως βρίσκονται πάντοτε σε άθλια κατάσταση. Μόλις μπορεί και δίνει στον Κοντόσταυλο τ'ά γοήματα για τή συντήρησι των 1500 ανδρών του. Ό Ντυγκεσλέν, όμως, έχει στήν όπηρεσία του τρεις χιλιάδες μισθοφόρους. Τή διαφορά τήν καλύπτει από τ'ό ιδιαίτερό του ταμείο, όταν δέ σώζονται τ'ά λεφτά, δέν διστάζει να πουλήσι όλα τ'α χρυσάφια τής Τιφώνιας, άφου προηγουμένως παίρνει από τόν βασιλέα τήν ύπόσχεση, ότι πολύ γρήγορα θά τ'ό πληρωθούν τ'ά έξοδεύόμενα.

Ό βασιλέως, όμως, δέν τ'ά έπέστρεψε ποτέ και ή Γαλλία τ'ό τ'α χρωστάει ακόμα.

ΡΟΖΕ ΒΕΡΣΕΛ

Τὰ προηγούμενα
Στὴ «Σκάλα» τοῦ
Μιλάνου παίζεται
«Νόρμα» τοῦ
Μπελλίνι. Τὴν ὑ-
ποδύεται γιὰ πρῶ-
τη φορὰ ἡ διάση-
μη ἀοιδὸς Ρόζα
Σκαρλάτι. Σ' ἓνα
θεωρεῖο δευτέρας
σειρᾶς ὁ Ντανιέλε
Κόρντα, μουσικο-
συνθέτης, καὶ ἡ
Τζοβάννα Ρούς,
καθηγήτρια τρα-
γουδιοῦ τῆς Ρό-
ζας, παρακολου-
θοῦν με ἀγωνία
τὴν παράσταση.

Ἡ Τζοβάννα
Ρούς ποὺ ὑπῆρξε
κάποτε ἡ περιφη-
μότερη «Νόρμα»
τῆς ἐποχῆς τῆς καί
τώρα ἔχει ἀποσυρ-
θῇ ἀπὸ τὸ θέατρο
γιὰ ν' ἀνοίξῃ σχο-
λὴ τραγουδιοῦ, δι-
απιστώνει με με-
γάλη θλίψη ὅτι ὁ
ρόλος τῆς «Νόρ-
μας» εἶναι πολὺ
δυσχερὴς, πολὺ
βαρὺ γιὰ τὴν Ρό-
ζα Σκαρλάτι ποὺ
τραγουδᾷ βέβαια
πρόσφημα ἀλλὰ
δὲν ἔχει τίποτα ἀ-
πὸ τὴν ἐμφάνιση
καὶ τὴν ἰδιοσυγ-
κράσια τῆς πα-
γκοσμίου «Νόρ-
μας».

2ο ΑΡΙ-
ΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΗΣ ΣΥΓ-
ΧΡΟΝΗΣ
ΙΤΑΛΙΚΗΣ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

Ἡ γυναίκα που

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

Ὁ Ντανιέλε Κόρντα, ἓνας πενήντα-
ρης μουσικός, ποὺ φαίνεται ὅμως πολὺ
νεότερος, συνδέεται με τὴν Ρόζα με μιὰ
ἐξαισία, ἀδολή, πραγματικὴ φιλία. Ἡ
Ρόζα τραγουδᾷ στὶς συναυλίες τῆς σχε-
δὸν ἀπολειστικὰ διὰ τὸν τραγουδισ-
τὴ καὶ αὐτὸ κυρίως κάνει τὸν κόσμο νὰ
πιστεύῃ—ἐσφαλμένα ὅμως—ὅτι εἶναι ἐ-
ρασταί. Ὁ Κόρντα, νέος ἀνδρᾶς, εἶχε
παντρευθῇ με μιὰ πλούσια νορβηγίδα
ποὺ πέθανε σὲ δύο χρόνια ἀφήνοντάς
τοῦ ὅλη τὴν περιουσίαν. Ἀπὸ ἀρρε-
τὰ χρόνια τώρα, ἔχει ἓνα ἐρωτικὸ σύν-
δεσμο με κάποια κυρία στὸ Τουρίνο, ὁ-
μορφὴ καὶ ἀσήμαντη. Καὶ ὁ σύνδεσμος
αὐτὸς διατηρεῖται πάντα, ἀπὸ συνήθεια
μᾶλλον...

Ἡ αὐλαία πέφτει ἀνάμεσα στὴν παγε-
ρὴ ψυχρότητα τοῦ κοινοῦ καὶ ὁ Ντανιέ-
λε Κόρντα συνοδεύει ὅπως κάθε βράδυ,
τὴν Ρόζα στὸ συνηθισμένο τῆς ρεστο-
ράν. Ἐκεῖνη τοῦ δηλώνει ὅτι ὕστερα ἀ-
πὸ τὴν μεγάλη αὐτὴ ἀποτυχία δὲν θάθε-
λε πιά νὰ ξανατραγουδῇ σὲ θέατρο.

Καθὼς μιλοῦν, ἓνας νέος με χαμηλὴ,
θερμὴ καὶ μουσικὴ φωνή, ὑποκλίνεται
μπρὸς τὴν Ρόζα καὶ τῆς συνιστᾷται. Λέ-
γεται Ἀλμπέρτο Ἰλάριο καὶ εἶχε γνω-
ρίσει κάποτε τὴν Ρόζα, ἡ ὁποία δὲν τὸν
θυμᾶται σχεδὸν καθόλου, τὴν ἐποχὴ ποὺ
κάποιος θεῖος τοῦ ἦταν οικονομικὸς δι-
ευθυντὴς τῆς Ὀπερας. Εἶναι εὐγενικός,
συμπαθέστατος καὶ λέγει στὴν Ρόζα ὅτι
ἤλθε ἐπίτηδες στὸ Μιλάνο γιὰ ν' ἀκού-
σῃ τὸ τραγούδι τῆς. Θυμιάζει τὴν φωνή
τῆς καὶ παρακολουθεῖ πάντα τὶς συ-
ναυλίες τῆς.

Ἡ Ρόζα αἰσθάνεται ὅτι ἔχει πυρετὸ,
ἀποχαιρετᾷ τοὺς δύο ἀνδρες καὶ φεύγει
γιὰ τὸ σπίτι τῆς. Τὴν ὥρα ποὺ ἐτοιμά-
ζεται νὰ ξεντυθῇ χτυπᾷ τὸ τηλέφωνο.
Εἶναι ὁ Ἀλμπέρτο Ἰλάριο, ὁ ὁποῖος τὴν
ρωτᾷ σοβαρὰ καὶ ἀπλᾶ ἂν θέλῃ νὰ γί-
νῃ γυναίκα τοῦ. Καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ
τὸν συγχωρήσῃ καὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ὅ-
ποτε θέλῃ.

Ἡ πρότασις εἶναι τόσο ἀπροσδόκητη
ποὺ ἡ Ρόζα δὲν ξέρει τί νὰ πῇ. Καθὼς
δὲ ὁ Ἀλμπέρτο τὴν παρακαλεῖ νὰ κοι-
νευθῇ λίγος ἂν δὲν εἶναι θυμωμένη
καὶ κουρασμένη, ἐκείνη τὸν προσκαλεῖ
σπίτι τῆς νὰ πάρουν ἓνα καφέ.

Ὁ Ἀλμπέρτο ἐνοεῖται ἀμέσως. Τῆς
προτείνει νὰ ἐγκαταλείνῃ τὸ θέατρο καὶ
νὰ τὸν παντρευθῇ. Ἡ Ρόζα ἀπαντᾷ ὅτι
δὲν θὰ παντρευθῇ ποτέ οὔτε ἐκεῖνον οὔ-
τε κανέναν ἄλλον.

Ὁ νέος φεύγει καὶ ἡ Ρόζα, κουρα-
σμένη καὶ μελαγχολικὴ πέφτει νὰ κοι-
μηθῇ.

20N

Εσβυσε τὸ φῶς. Γιατὶ εἶχε ἀφή-
σει τὸν Ἀλμπέρτο Ἰλάριο νὰ
φύγῃ. Τῆς φαινόταν ὅτι εἶχε
μείνῃ στὸ σπίτι κάποιο ἄρωμα
δικό του: ἄρωμα νεότητος, σαπουνιοῦ,
ἐκλεκτῶν σιγαρέττων. Ἀσφαλῶς δὲν
εἶχε καπνίσῃ ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς ἐ-
κείνην.

Χτύπησε τὸ κουδουνάκι τοῦ τηλε-
φώνου ποὺ ἦταν κοντὰ στὸ κρεβάτι.
Ἐκεῖνη βρῆκε τὸ ἀκουστικὸ στὰ σκο-
τεινὰ.

— Ἐμπρός!

Ἡ θερμὴ καὶ μουσικὴ φωνὴ εἶπε
μονάχα:

— Καληνύχτα, Ρόζα.

Ἐκεῖνη κρέμασε τὸ ἀκουστικὸ, σχε-
δὸν ἀμέσως, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Ἀ-
σφαλῶς ἐκεῖνος δὲν περίμενε ἀπάν-
τησιν.

Ἐμεινε μετὰ τὰ μάτια ἀνοιγτὰ μέσα
στὸ σκοτάδι. Ἰσὼς νὰ ἦταν ὁ πυρε-
τὸς ποὺ τὴν ἔκανε νὰ βλέπῃ, μέσα
αὐτὸ τὸ σκοτάδι, ὅλο τὸ παρελθόν τῆς
νὰ φωτίζεται χλωμὰ σὰν νὰ τὸ προ-
βάλλε κάποιο παλὸ καὶ χαλασμένο
μηχάνημα φωτεινῶν εἰκόνων.

Εἶπε μεγαλόφωνα, ἀργά, προσφέρον-
τας μιὰ—μιὰ τὶς συλλαβές καὶ τῆς
λέξεις, σὰν νὰ θελε νὰ τῆς καταλάβῃ
καλύτερα ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτὸς τῆς:

— Ἐκεῖνος δὲν ξέρει.

Καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς
προέβησε κατὰπληξιν, τόσο ἦταν
λανθάνων, ὑπόκωφος, γεμάτος λυ-
μους...

Ἡ ἐξομολόγησις μιάς γυναίκας

Ὁ γιατρός εἶδε τὴν Ρόζα ποὺ
ὕψηλὸ πυρετὸ καὶ διεπίστωσε μιὰ
μυγαλτίδα ἀρκετὰ ὀξεῖα. Ἀφοῦ
φυγε, ἡ Ρόζα εἶπε στὸν Ντανιέλε
Κόρντα με κουρασμένη φωνή:

— Νόμιζα πὼς μιὰ γρη῏ τραγου-
δίστρα τριαντατριῶν χρόνων δὲν μπο-
ροῦσε πιά νὰ πάθῃ παιδικὲς ἀρρώ-
στείες.

Ὁ Κόρντα ἀπήντησε, χωρὶς νὰ χά-
σει τοὺς λόγους:

— Κανείς δὲν ξέρει τί μπορεῖ ἀκό-
μα νὰ πάθῃ μιὰ γρη῏ τραγουδίστρια
τριαντατριῶν χρόνων.

Ὁ Ἀλμπέρτο Ἰλάριο τηλεφώνησε
δύο φορὲς τὴν ἡμέρα καὶ ἄκουε
τὰ τὴν σιγανὴ φωνὴ τῆς Μαργαρί-
τας ποὺ τοῦ ἔδινε τὴν θερμοκρασίαν
τῆς Ρόζας: 39 — 38,7 — 38.

— Δὲν θὰ φύγῃ ποτέ; ρώτησε ἡ
Ρόζα, σιγανὰ, σὰ νὰ μιλοῦσε στὸν
αὐτὸς τῆς. Ἡ Μαργαρίτα, ποὺ τὴν εἶ-
χε ἀκούσει, ἀπήντησε:

— Θὰ φύγῃ, δεσποινίς.

Μὰ ἡ Ρόζα μιλοῦσε γιὰ τὸν Ἀλμ-
πέρτο, ὄχι γιὰ τὸν πυρετό...

Καὶ σὲ μιὰ στιγμή, στὴν παθητικὴ
κούραση τοῦ πυρετοῦ ποὺ κατέβαινε
ἡ νέα γυναίκα ἐνοιῶσε τὸ συναίσθημα
ὅτι ὁ Ἀλμπέρτο Ἰλάριο βρισκόταν
στὸ διπλανὸ δωμάτιο ἡ κάτω, στὸν
δρόμο, περιμένοντας νὰ τῆς, περιμέ-
νοντας με ἀγωνία τὴν δυνατότητα νὰ
μῇ στὸ δωμάτιό τῆς. Δὲν σκόπευε ὅ-
μως νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ μῇ. Μοι-
γὰ ὁ γέρο μαέστρος Ντονὰ καὶ ὁ
Κόρντα τῆς ἔκαναν κάθε μέρα
σύνομη ἐπίσκεψιν. Μιὰ μέρα εἶχε ἐλ-
θεῖ ἀκόμη καὶ ἡ Τζοβάννα Ρούς, ἡ
γρη῏, συμπαθητικὴ, γεμάτη καλωσύνη,
μὰ δὲν εἶχε μιλήσῃ καθόλου γιὰ τὴν
«Νόρμα». Ἡ Ἀντέλα Μορβέλλι,
διάσημη κοντράλτο, εἶχε τηλεφωνῇ
παρατεταμένα.

— Δὲν μπορῶ νὰ ἔλθω, Ρόζα, γι-
ὰ τὴν φοβᾶμαι μήπως κολλήσω. Ἐχω

μοῦ ἔλαξεν ἡ Μοῖρα

ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΙΛΛΥ ΝΤΑΝΤΟΛΟ

Ἀγόρασε δύο μποτιλίλλες σαμπάνια καὶ τῆς ἤπιαμε μαζί.

κόμη δυο παραστάσεις της «Νόρμας». Η Νταίρα τραγούδησε καλά, γδές το βράδυ, μά είναι μία Νόρμα όπως τόσες άλλες. Κι' ύστερα, ξέρετε, όταν φορτσάρει κανείς, ή φωνή χαλαρεί και σπάνει... Κι' εκείνη φορτσάρει για να μην πουν ότι είναι αδύνατη για τον ρόλο αυτό. Έσ' ήσουν λίγο ψυχρή και άκεφη μά τραγούδησες ώραία. Βλέπεις, άλλως τε, με πόσο σεβασμό σου φέθηκαν οι κριτικοί όλων των έφημεριδων, μολοντί διετύπωσαν ωρισμένες επιφυλάξεις. Η Νταίρα δίνει αυτό που μπορεί να δώσει και που όλοι γνωρίζουν: έσ' όμως, ύστερα από λίγον καιρό, θα μάς δώσης μία «Νόρμα» που θα είναι άποκάλυψις... Αντίο, χρυσή μου, περαστικά...

Η Ρόζα άφησε το ακουστικό κουρασμένη και γεμάτη άμφιβολία. Πρόμας ώρας είχε παραγγείλει να της φέρουν το τηλέφωνο κοντά στο κρεβάτι της. Ήξερε ότι κατά το βράδυ θ' άκουε τη φωνή του Άλμπέρτο αν δεν είχε φύγει.

Ήταν σχεδόν άπυρρη κι' έμενε σιωπηλή μέσα στο ήμίφως.

Ο Κόρντα μπήκε και κάθισε αμύλητος κοντά στο παράθυρο.

Έκείνη ρώτησε χαμηλόφωνα:

— Κανένα νέο, Ντανιέλε;

— Κανένα, Ρόζα.

Η νέα γυναίκα σιώπησε για λίγα λεπτά. Ύστερα ξαναρώτησε:

— Λέτε την αλήθεια, Ντανιέλε;

Έκείνος άπάντησε ήρεμα:

— Ξέρετε καλά ότι δεν θα μπορούσα να σ' πω ψέμματα Ρόζα.

Έκείνη έκανε ένα καταφατικό νεύμα με το κεφάλι της και έκλεισε τα μάτια. Το πρόσωπό της, αδυνατισμένο από την άρρώστεια ήταν ήρεμο και γλυκό, δεν εξέφραζε κανένα αίσημα: μονάχα ένα μαυρίδι, που είχε φανεί τα τελευταία χρόνια ανάμεσα στα φρύδια, είχε γίνει βαθύτερη τώρα σαν να ήθελε να χωρίση σε δυο το χλωμό μέτωπο.

— Ντανιέλε, δεν θα μπορέσω ποτέ να σ' πω πόσο σ' είμαι ευγνώμων και πόση αγάπη αισθάνομαι για σ'.

Είμαι βεβαία ότι δεν υπάρχει στον κόσμο άλλος άνθρωπος σαν και σ':

σ' άρεσει να είσαι αλήθεια, Ντανιέλε.

Έκείνος δεν μίλησε. Ήξερε — με κάποια συναίσθηση βαθείας πίκρας — ότι ήταν αλήθεια.

— Αν κανείς τηλεφωνήσει, σ' παρακαλώ, Ντανιέλε, απαντήστε του έσεις. Δεν αισθάνομαι διάθεση να μιλήσω.

Συλλογιζόταν τον Άλμπέρτο. Ίλαριο. Όταν το τηλέφωνο άρχισε να χτυπά, η Ρόζα ταραχθηκε τόσο πολύ που ο Ντανιέλε άπόρησε. Άπήντησε ο ίδιος με φωνή ψυχή, άτωνα:

— Η δεσποινίς Ρόζα είναι σχεδόν άπυρρη. Μάλιστα, Κόρντα έδω, Καληνύχτα σ'.

— Δέν είστε ένθαρυντικός στο τηλέφωνο, Ντανιέλε! είπε η Ρόζα χαμογελάοντας. Ήταν ο Ίλαριο;

— Ναί, Ζήτησε νέα σ'.

— Χαίρεται πολύ για την ανάρρωσή σ' και επιθυμεί να σ' ειδοποιήσουνε ότι δεν θα φύγει προτού σ' άει δη έντελώς καλά.

Η Ρόζα σιωπούσε. Ύστερα χτύπησε το κουδούνι για να σ' έφερν ή Μαργαρίτα τον καφέ και ζήτησε να της βάλν άκόμη ένα μαξιλάρι κάτω από

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ

το κεφάλι της. Το λευκό και αδύνατο πρόσωπό της είχε την θαμπόφωτη γλωμάδα του παλιού κεχλιμαριού, και τα μεγάλα φωτεινά μάτια της παρατηρούσαν τον Κόρντα με ένα άπλανές βλέμμα σαν ύπνωτισμένο που έξασκούσε έπάνω του μία παράξενη γοητεία.

— Ντανιέλε, την βραδυά του ντεμπούτου μου στη «Νόρμα», ο Ίλαριο μου τηλεφώνησε κι' ύστερα ήλθε να με δει. Με ρώτησε με άπλοτητα αν βγώ να τον παντρευθώ. Είναι καλός και ευγενής. Θαρρώ ότι άρχισε πραγματικά να με έρωτεύεται... Ντανιέλε, το παιδί αυτό μου άρέσει και γι' αυτό ακριβώς θάθελα να τον άπομακρύνω, μά χωρίς σκληρότητα, χωρίς άπότομο τρόπο. Αν δέν έχω πυρετό, αύριο θ' άει σκωθώ. Ο γιατρός λέγει ότι δέν πρέπει να βγώ έξω για λίγον καιρό. Θα μείνω στο σπίτι και πιστεύω ότι ο Άλμπέρτο θα μου τηλεφωνήσει ή θα έλθω να με δει. Μοιάζει πολύ επίμονος. Μά εγώ επιθυμώ να μην τον ξαναδώ πιά. Θα ήθελα να βοηθώ ένα τρόπο να του μιλήσετε αύριο: πείτε του μόνο λίγα πράγματα για μένα. Έτσι ώστε να φύγει και να μην ξαναγυρίσει πιά. Με καταλαβαίνετε, Ντανιέλε;

— Καταλαβαίνω, Ρόζα. Θέλετε να ζητήσω έγώ τον Ίλαριο ή να περιμένω να με ζητήσει εκείνος;

— Δέν πιστεύω να σ' ζητήσει αύριο. Κάμετε ότι κρίνετε σωστό, Ντανιέλε.

Έκλεισε ξανά τα μάτια της. Ήταν πολύ κουρασμένη, περισσότερο κι' άπ' όταν είχε πυρετό. Από πολλά χρόνια είχε συνηθίσει στην πιστή συντροφιά του Κόρντα, μά πολύ συχνά καταλάβαινε, με καινούργια γλυκύτητα, ότι ή φίλη αυτή ήταν για κείνη ένα άνεκτήμητο αγαθό. Δέν ήταν μία αδύνατη γυναίκα και ήξερε να τα βγάλλει πέρα μόνη της σε πολλές δύσκολες περιστάσεις. Μά συχνά ένοιωθε ευχαρίστηση να έμπιστεύεται στον Κόρντα καμιά έννοχλητική μικροϋπόθεση της. Έξ άλλου ήξερε ότι ο Ντανιέλε είχε άπόλυτη έμπιστοσύνη σ' αυτήν: ποτέ δέν θα μπορούσε να σ' άσφάλη κακό γι' αυτήν ή και άπλως ν' άμφιβάλλη...

— Ντανιέλε, το φεινόν φθινόπωρο θάθελα να τραγουδήσω δικά σ' τραγούδια στη Βενετία. Θα μπορούσε να φροντίσει ο Ντονά. Κατά βάθος θ' άφροντίσει να εξακολουθήσω να τραγουδών μόνο σε συναυλίες. Τώρα, πηγαίνετε, Ντανιέλε. Θα προσπαθήσω να κοιμηθώ.

Μά όταν ο Κόρντα έφυγε, εκείνη ξανανοιξε τα μάτια της και φώναζε τη Μαργαρίτα.

— Σε παρακαλώ, Μαργαρίτα, πάρε από δω το τηλέφωνο, και να άπαντήσεις πάντοτε έσ'.

Και το επόμενο πρωί, όταν ο Ίλαριο τηλεφώνησε, το άπάντησε ή Μαργαρίτα, είπε ότι ή δεσποινίς Ρόζα ήταν άπυρρη, άναπαύοταν και δέν ήθελε να την έννοχλήσουν.

— 22 —

Την επόμενη ο Ντανιέλε Κόρντα δέν ζήτησε να βοηθί τον Ίλαριο, μά πήγε στο σπίτι της Ρόζας την συν-

θισμένη ώρα που τηλεφωνούσε ο Ίλαριο.

Η Ρόζα είχε σηκωθεί προς το βράδυ, άκουσε τον Ντανιέλε που άπαντούσε στο τηλέφωνο και ζήτησε ένα ραντεβού από τον Άλμπέρτο. Ο Ίλαριο βρισκόταν σ' ένα κεντρικό μπάρ και πρότεινε στον Κόρντα να πάει εκεί για να πάρουν ένα όρεκτικό μαζί.

Ο Ντανιέλε Κόρντα ξεκίνησε άμέσως για το μπάρ που του είχε ύποδειξει. Δέν συμπαθούσε τον Ίλαριο και δέν πήγαινε με ευχαρίστηση να τον συναντήσει. Δέν ήξερε καν άκόμη τι ακριβώς θα του έλεγε. Κατά βάθος ήταν ένας άνθρωπος δειλός, δέν είχε ρητορική ευγένεια και ένιωθε ότι θα γινόταν άκόμη πιο ψυχρός άπέναντί στην θερμή, την διαγυτική έγκαρδιότητα του νέου. Δέν ζήλευε γιατί άπό την Ρόζα δέν περιέμενε τίποτα: ύπηρεχε τώρα πιά μία άλλη γυναίκα γι' αυτόν, άρκετα νέα και όμορφη που τον άγαπούσε με πάθος και πίστη. Κάθε τόσο ο Ντανιέλε πήγαινε και την συναντούσε στο Τουρίνο και κάθε καλοκαίρι περνούσαν δυο-τρεις έβδομάδες μαζί. Η γυναίκα αυτή ζήλευε τρομερά την Ρόζα Σκαρλάτι και είχε κλάψει πολύ εξ αίτίας της: άγαπούσε τόσο τρελλά τον Κόρντα που θ' άγκατέλειπε τον άνδρα της και το παιδί της αν εκείνος της το ζήτησε.

— Δέν θα με θέλεις, Ντανιέλε, το είχα πει, μία φορά, γιατί έλπιζεις ότι ή Σκαρλάτι θα γίνει κάποτε δική σου.

Τότε θα με έγκαταλείψεις...

Έκείνος είχε σιωπήσει, άνίκανος να πει ψέμματα. Μά τώρα δέν περιέμενε πια τίποτα από την Ρόζα... Και ένιωθε φοβερή πλήξη κοντά στην ρωμμένη του...

Δέν ήξερε πώς θα μιλούσε στον Άλμπέρτο. Ίλαριο. Ένοιωσε κάποια παράξενη αντίπαθεια για τους νέους, αυτό, όμως, δέν ήταν σ' εκείνον ένδειξη ταπεινής ψυχής. Ήξερε τον έρωτισμό των νέων και τον έκρινε σκληρό και άδικαιολόγητο: εύρισκε δέν έχουν το δικαίωμα να είναι έγωιστάι εκείνοι που τα έχουν ήδη όλα. Και όμως μόνο εκείνος που δέν έχει τίποτα είναι γενναίος και δίνει άκόμη κι' εκείνο που δέν έχει...

Εσφίξε το χέρι του Άλμπέρτο και άντελήφθη ότι ο νέος ήταν σοβαρός και τον κούταζε με βλέμμα επίμονο, σχεδόν έρωτισματικό. Τότε είπε:

— Έχετε χαιρετισμούς από την Ρόζα.

— Ευχαριστώ. Ένα βερμούτ; ρώτησε ο Άλμπέρτο με ύφος άφηρημένο, μακρυνό.

— Ευχαριστώ.

Ο Άλμπέρτο παρατηρούσε το μακρύ, αδύνατο χέρι του Ντανιέλε που κρατούσε το ποτήρι και το φάνηκε ότι έτρεμε έλαφρά. Έξασφα ο Ντανιέλε σκέφθηκε ότι ίσως ο Άλμπέρτο τον ζήλευε: και τότε ένοιωσε ότι δέν τον αντιπαθούσε πιά. Θά τον έκανε να ύποφέρει μιλλώνοντας του για την Ρόζα. Μά ίσως οι νέοι να μην ύποφέρουν: ο Άλμπέρτο θ' άπέφερε, άσφαλώς, μόνο πιο άργα, όταν φανίται ότι είναι πολύ άργα και για να ύποφέρει κανείς.

— Θά ήθελα να έλθω αύριο να δώ την δεσποινίδα Σκαρλάτι, είπε μια στιγμή ο Άλμπέρτο, σοβαρός, σε τόνον σχεδόν επιθετικό, παρατηρώντας τον Κόρντα μ' ένα είδος άγανακτημένης αυτοπεποίθησης. Περιμένω μια άπάντηση.

Ο Κόρντα άπήντησε ήρεμα, ύστε-

ρα από λιγόλεπτο σιωπή:

— Η Ρόζα άκριβώς μου άνέθεσε να σ' μιλήσω. Ίσως να ξέρετε ότι είμαι πολύ φίλος της Ρόζας.

— Το ξέρω, είπε ο νέος με έξασψη.

Δέν συμβαίνει αυτό που ίσως νομίζετε, είπε ο Κόρντα σχεδόν με γλυκύτητα, άσυνήθιστη σ' αυτόν. Είμαι πολύ, παρ' όλη την ηλικία, φίλος της Ρόζας. Και από σ' άκόμη. Πρέπει λοιπόν να σ' πω ότι ή Ρόζα είναι παντρεμένη.

— Και λοιπόν; ρώτησε ο Άλμπέρτο, άμέσως, με άπλοτητα.

Ο Κόρντα δέν περιέμενε την έρώτηση αυτή.

Δέν άπήντησε, άμέσως, τόσο μάλλον που ήταν έξαιρετικά δύσκολο ν' άπαντήσει στην έρώτηση αυτή. Άνασκήκωσε τους ώμους και άδειασε το ποτήρι του. Ύστερα βγήκαν και οι δυο σιωπηλοί και άρχισαν να περπατούν στον κομποπλημμυρισμένο δρόμο, ο ένας δίπλα στον άλλο. Και σε μία στιγμή ο Κόρντα, που ήδη δέν αισθανόταν πια άγανακτηση κατά το νέου, ένοιωσε άπότομα μία συμπάθεια γι' αυτόν. Θά ήθελε να του πει κάτι μά δέν εύρισκε τις λέξεις και φοβόταν μήπως φανή έννοχλητικός.

Στο τέλος, ο Άλμπέρτο ρώτησε, χωρίς να τον κωτάζει:

— Γιατί σ' άνέθεσε να μου μιλήσετε;

Ο Κόρντα άπήντησε με γλυκύτητα:

— Η Ρόζα είναι τόσο καλή... Πιστεύω ότι δέν θέλει να κάνει τους φίλους της να ύποφέρουν. Αισθάνεται συμπάθεια για σ'.

Είναι καλή, τίμια και εύκρινής. Δέν μοιάζει με τις άλλες γυναίκες.

— Αν δέν ήξερα ότι δέν μοιάζει με τις άλλες γυναίκες, είπε ο Άλμπέρτο, δέν θ' ά της ζήτησα να με παντρευθώ. Μά γιατί άνέθεσε σε σ' να μου μιλήσετε και δέν μου έλεγε ή ίδια;

— Γιατί αισθάνεται συμπάθεια για σ'.

νομίζω, είπε ο Κόρντα.

Στάθηκαν ο ένας άπέναντί στον άλλο. Τα βλέμματα τους διασταυρώθηκαν. Κουτάχτηκαν παρατεταμένα, χωρίς ένθροσότητα.

— Ευχαριστώ, καληνύχτα, είπε λίγο άπότομα ο Άλμπέρτο, σφίγγοντας το χέρι του μουσικοσυνθέτου.

Ύστερα πέρασε στο άπέναντι πεζοδρόμιο κι' έξασφάνισθηκε μέσα στο πλήθος. Σκέφθηκε ότι θ' ά μπορούσε να πάρη ένα ταξί, αλλά φοβήθηκε ότι θ' άφθανε πολύ νωρίς.

Ένοιωσε με μία πυρετώδη άγωνία, με μία άπελπισμένη σχεδόν έπιμονή, ότι έπρεπε να δη την Ρόζα άμέσως. Την συλλογιζόταν συχνά, τα περασμένα χρόνια είχε προσπαθήσει να την δη, κι' έπειτα, άφ' όδεν κατώρθωσε ποτέ να της μιλήσει, το φάνηκε ότι την είχε ξεχάσει. Μά τώρα, ή βραδυά αυτή που είχε περάσει μαζί της το πλημμύριζε την ψυχή του με μία θερμή άνάμνηση που έμοιάζε ήδη με μία ιστορία άγάπης.

Την ένοιωσε άκόμη κοντά του, καθισμένη στην βαθεία πολυθρόνα, α-

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ

τη την ύψηλη γυναίκα με το μελαγχολικό πρόσωπο, που ήταν τόσο άπλη κι' ευγενική και χαριτωμένη κι' έλεγε πράγματα κοινά, μά ήταν τόσο διαφορετική άπό τις άλλες γυναίκες...

«Δέν θα παντρευθώ ποτέ, ούτε σ'.

Δέν θ' ά καθυστερούσε πιά, έπρεπε να την δη, να της μιλήσει. Σ' άκείνη θ' ά μπορούσε να μιλήσει με εύκρινεια, και να του άπαντήσει κι' άκείνη με εύκρινεια, άφ' όδεν ήταν κανένα μικρό κοριτσάκι και άσφαλώς ήξερε τη ζωή. Μολατούτα δέν ήξερε τί θ' ά της έλεγε τώρα που ήξερε ότι ήταν παντρεμένη. Καταλάβαινε ότι έπρεπε να την κάνει να δέν άγαπήσει. Μά πώς να φερθώ μ' άκείνη; Με μιάν άλλη, με όποιαδήποτε άλλη, το πρᾶγμα θ' ά ήταν εύκολο: ήξερε ν' άρέσει στις γυναίκες. Μά πώς ν' άρέσει σ' άκείνη, άπομονωμένη στην πολύτιμη άτμόσφαιρα του τραγουδιστή της, δεμένη μ' έναν μουσικιστή σύζυγο, άφοσιωμένη στον σιωπηλό αυτόν μουσικοσυνθέτη με το χλωμό και αδύνατο πρόσωπο; Ποιόν άγαπούσε άκείνη άραγε; Πώς άγαπούσε; Πώς μπορούσε, πώς ήθελε ν' άγαπήσει;

Βρέθηκε χωρίς σχεδόν να το καταλάβη, στο έκτο πάτωμα έμπρός άπό την κλειστή πόρτα. Άπότομα, ή άγωνία του και ή άποφασιστικότητα του ύπεχώρησαν. Ίσως ή Ρόζα να μη τον δεχόταν.

Η Μαργαρίτα κύτταξε με έκπληξη τον νέο που στεκόταν όρθος και αμύλητος στο κατώφλι. Είπε:

— Η δεσποινίς άναπαύεται. Δέν μπορεί να δεχθί κανένα.

Έκείνος κατόρθωσε να πει:

— Παρακαλέστε την να με δεχθί.

Άσυναίσθητα άκολούθησε την Μαργαρίτα που ένοιωσε όση κατάπληξη ώστε δέν μπόρεσε να τον έμποδίσει.

Τον κούταξε, μά ύστερα στράφηκε άλλο, νοιώθοντας άπότομα μία άόριστη ντροπαλότητα. Αυτό το ήλιο-καμμένο γαί άδρό πρόσωπο, που έλαμπε από νεύματα, εύκρινεια, θ-

γεία, που ήταν τόσο συμπαθητικό, την τάρασσε.

Έκείνος ψιθύρισε:

— Ή χρειάζεται να γνωρίζη κανείς: Δέν μπορώ να σ' πω πόσο μου άρέσετε, Ρόζα. Αυτό είναι το κυριώτερό μου.

Η Ρόζα σιωπούσε κι' εξακολουθούσε να κούταζε ένα μακρυνό σημείο.

Έκείνος ρώτησε, με ταπεινότητα:

— Υποφέρετε όταν μιλάτε;

Η φωνή της ήταν γαμήλη και όγι πολύ σταθερή όταν άπήντησε:

— Όχι. Μου άπαντούσαν σαν άδον να τραγουδών επί άρκετόν καιρό. Ήθελα, ακριβώς, να σ' μιλήσω.

Μεσολάβησε μία λιγ-

Βρέθηκαν, κι' άκείνη έμπρός π. άκείνος πίσω της, στο κατώφλι του δωματίου της. Είδε ότι ή Ρόζα ήταν έσπλημένη στο κρεβάτι, ντυμένη, μ' ένα σκωτσέζικο σάλι ριχμένο στα πόδια της. Η Μαργαρίτα είπε κάτι, συγκεχυμένα, στέκοντας έμπρός στην πόρτα για να μη μπη ο Άλμπέρτο.

— Άς περάσει, Μαργαρίτα, είπε ή φωνή της Ρόζας με τόνο κάθε άλλο παρά ένθαρυντικό.

Ο Άλμπέρτο μπήκε, μά στάθηκε άμέσως. Το δωμάτιο ήταν καταφύτο.

Η νέα γυναίκα στήριζε το κεφάλι της σε δυο μεγάλα μαξιλάρια. Δέν άφησε το βιβλίο που διάβαζε: το κρατούσε άνοιχτό με τα δυο χέρια της σαν να ήθελε να ύποδείξει στον νέο ότι σκόπευε να τον παρακαλέσει να φύγει άμέσως. Τού έλεγε, άφ' όδεν μάταια περιέμενε να μιλήσει άκείνος:

— Δέν γνώρισα ποτέ έναν άνθρωπο τόσο κακοανατεθραμμένο σαν εσ'.

Έκείνος χαμογέλασε εύθυμα:

— Αυτό δέν είναι τίποτα. Πολλές φορές ξεπερνάω κάθε όριο άγνείας.

Θά το δητε και μόνη σ'.

Δέν ήξερε πώς να μιλήσει άκόμη.

— Δέν ήξερε πώς να μιλήσει άκόμη.

— Δέν ήξερε πώς να μιλήσει άκόμη.

— Δέν ήξερε πώς να μιλήσει άκόμη.

— Δέν ήξερε πώς να μιλήσει άκόμη.

— Δέν ήξερε πώς να μιλήσει άκόμη.

— Δέν ήξερε πώς να μιλήσει άκόμη.

— Δέν ήξερε πώς να μιλήσει άκόμη.

— Δέν ήξερε πώς να μιλήσει άκόμη.

— Δέν ήξερε πώς να μιλήσει άκόμη.

— Δέν ήξερε πώς να μιλήσει άκόμη.

— Δέν ήξερε πώς να μιλήσει άκόμη.

— Δέν ήξερε πώς να μιλήσει άκόμη.

— Δέν ήξερε πώς να μιλήσει άκόμη.

— Δέν ήξερε πώς να μιλήσει άκόμη.

— Δέν ήξερε πώς να μιλήσει άκόμη.

— Δέν ήξερε πώς να μιλήσει άκόμη.

— Δέν ήξερε πώς να μιλήσει άκόμη.

— Δέν ήξερε πώς να μιλήσει άκόμη.

— Δέν ήξερε πώς να μιλήσει άκόμη.

— Δέν ήξερε πώς να μιλήσει άκόμη.

— Δέν ήξερε πώς να μιλήσει άκόμη.

— Δέν ήξερε πώς να μιλήσει άκόμη.

— Δέν ήξερε πώς να μιλήσει άκόμη.

— Δέν ήξερε πώς να μιλήσει άκόμη.

— Δέν ήξερε πώς να μιλήσει άκόμη.

— Δέν ήξερε πώς να μιλήσει άκόμη.

— Δέν ήξερε πώς να μιλήσει άκόμη.

— Δέν ήξερε πώς να μιλήσει άκόμη.

— Δέν ήξερε πώς να μιλήσει άκόμη.

— Δέν ήξερε πώς να μιλήσει άκόμη.

— Δέν ήξερε πώς να μιλήσει άκόμη.

— Δέν ήξερε πώς να μιλήσει άκόμη.

— Δέν ήξερε πώς να μιλήσει άκόμη.

στιγμή τιωπή. "Υστερα ο νέος ρώ-
τησε:

- Ποῦ εἶναι ὁ ἄνδρας σας;
- Δὲν ξέρω! ἀπήντησε ἐκείνη.

Ὁ Ἀλμπέρτο σκέφθηκε μὲ ἀνακού-
φιση ὅτι δὲν ἦταν ἀσφαλῶς κανένας
ἐνοχλητικὸς σύζυγος. Μὰ ἔξαφνα, ἀν-
τελήφθη ὅτι τὰ μάτια τῆς Ρόζας τὸν
παρατηροῦσαν μὲ μιὰ ἐκφραση γεμά-
τη πίκρα, ἀγωνία καὶ αἰσθάν-
θηκε τὸν ἑαυτοῦ του ταραγμένο, στε-
νωρμένο, σχεδὸν ταπεινωμένο. Δὲν
τόλμησε νὰ πῇ τίποτα καὶ περίμενε.

Ἡ Ρόζα ἄρχισε νὰ μιλά ἤρεμα μὲ
τὴν γλυκεῖα φωνή της ποὺ εἶχε ἴσως
ἀκόμη περισσότερη γοητεία κι' ἀπὸ
τὸ τραγοῦδι της. "Ενοίωθε ἐμπιστοσύ-
νη στὴν συμπάθειά της γι' αὐτόν. "Ε-
κείνος ἦταν, ἀσφαλῶς, γεμάτος κα-
λωσύνη καὶ θὰ τὰ καταλάβαινε ὅλα.

— Δὲν ξέρω ποῦ βρίσκεται ὁ ἄν-
δρας μου. Πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο ἦταν
στὴ Βραζιλία: αὐτὸ τὸ ξέρω καλὰ
γιατὶ τὸν εἶχε δὴ κάποιος συνάδελφός
μου. Παντρεύτηκε πρὶν ἀπὸ πολλὰ
χρόνια. Θάπρεπε νὰ σὰς διηγηθῶ
πολλὰ πράγματα γιὰ τὸν γάμο μου. Θάπρε-
πε ἀκόμη...

Ἀσφαλῶς ἦταν καλὸς καὶ θὰ τὰ
καταλάβαινε ὅλα, μὲ καλωσύνη, μὲ
ἐπιείκεια. Φανόταν σὰν ἕνα παιδί, καὶ
ἦταν παιδί κατὰ βάθος, μὰ ἀσφαλῶς
εἶχε τὴν διάνοηση ποὺ συνήθως λεί-
πει ἀπὸ τοὺς νέους.

— Εἶχα ἄρραβωνιασθῆ πολλὰ νέα μ'
ἕναν οἰκογενειακὸ φίλο, ἕνα συμμαθη-
τὴ τοῦ ἀδελφοῦ μου ποὺ σπούδαζε ἀ-
κόμη καὶ δὲν μπορούσε νὰ μὲ παν-
τρευτῇ ἀμέσως. "Εγὼ τραγουδοῦσα—
εἶχα ὠραία φωνή ἀπὸ πολὺ μικρή—
μὰ κατὰ ζούσα σὲ περιβάλλον μιᾶς
ἀστικής οἰκογενείας, δὲν εἶχα σκεφθῇ
τὸ θέατρο. Τὸ σκέφθηκε ὅταν ἡ μητέ-
ρα μου ξαναπαντρεύτηκε. Δὲν κατα-
κρίνω τὴν μητέρα μου, δὲν κρίνω κα-
νένα: μὰ βέβαια δὲν θὰ κατώρθωνα
ποτέ νὰ ζήσω μ' ἕναν πατριῶ. Ἦλθα
στὸ Μιλάνο ὅπου γνώρισα τὴν Τζο-
βάννα Ροῦς ποὺ ἐγκατέλειπε τότε τὸ
θέατρο. Μὲ ἄκουσε, συγκινήθηκε καὶ
μοῦ εἶπε: "Σὲ δέκα χρόνια θὰ τρα-
γουδᾷς τὴν «Νόρμα» καλὴτέρα ἀπὸ
μέναν». Μελετοῦσα κάθε μέρα μαζί
της καὶ ἔκανα μεγάλας προόδους.
Μπορούσα νὰ πληρώσω ἕνα μικρὸ πο-
σὸν γιὰ τὴν συντήρησή μου καὶ τὰ
μαθήματα τοῦ τραγουδιοῦ τὰ πληρω-
σα μονάχα ἀργότερα, ὅταν ἄρχισα
νὰ κερδίζω. Δὲν ξαναεἶδα πιά τὸν ἄρ-
ραβωνιαστικὸ μου: πρέπει νὰ
διωλογίσω ὅτι τὸν ἐγκατέ-
λειψα μόλις γνώρισα τὸν Πα-
τριῶ... Δὲν σὰς λέγω πολ-
λές λεπτομέρειες ποῦ, ἀσφα-
λῶς δὲν σὰς ἐνδιαφέρουν.

— Ὅλα μ' ἐνδιαφέρουν, εἶ-
πε ἐκείνος σιγανὰ, καὶ δὲν
ἔβλεπε νὰ κουράζεσθε.

"Ἀρχισε νὰ συγκινῆται. Τοῦ
φανόταν ὅτι ἡ Ρόζα ἐργά-
ταν σιγά—σιγά πρὸς αὐτόν,
μὲ περισσότερη ἐμπιστοσύνη
καὶ οἰκειότητα, ἐκινώντας
ἀπὸ ἕνα παρελθὸν ποῦ τοῦ
ἦταν ἀγνωστο. Τὸ παρελθὸν
αὐτοῦ ποῦ τοῦ ἀπεκάλυπτε θὰ
τὸν ἔκανε νὰ τὴν γνωρίσῃ
καλύτερα καὶ ἴσως—ἴσως νὰ
τὴν ἀγαπήσῃ περισσότερο ἀ-
κόμη.

— Ὁ Πατριῶς ζοῦσε τότε
κάνοντας τὸν σχεδιαστή. Μὰ
ἐπειδὴ θαυμάσια πιάνο καὶ
συνώδεε τότε—πότε μερι-
κοὺς τραγουδιστάς. Τὸν γνώ-
ρισκα ἔτσι, σὲ σπῆτι μιᾶς φί-
λης μου. καὶ σὰς ἐξομολο-

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Η — ΜΟΙΡΑ —

γοῦμαι ὅτι τὸν ἐρωτεύθηκα ἀμέσως.
Δὲν εἶχα κλείσει ἀκόμα τὰ εἰκοσι
χρόνια, ἤμουν ἕνα κορίτσι ἐρωτευμέ-
νο μὲ τὴν Τέχνη. ἕνα κορίτσι τόσο
ἀγνὸ, τόσο τίμιο, τόσο ντροπαλὸ ποῦ
καταντούσε ἀνόητο...

— Ὁ Θεὸς νὰ σὰς εὐλογήσῃ! Τὴν
διέκοψε ὁ Ἀλμπέρτο μὲ θέρμη.

Ἡ Ρόζα χαμογέλασε.

— Δὲν θὰ ἤμουν εἰλικρινὴς ἂν
σὰς ἔλεγα ὅτι λυποῦμαι ποῦ συνήν-
τησα τὸν Πατριῶ. Κανένας ἄνδρας
δὲν θὰ μπορούσε νὰ μοῦ ἀρέσῃ καὶ
νὰ μ' ἐνδιαφέρῃ περισσότερο ἀπ' αὐ-
τόν. Μὲ εἶχε «μαγέψει», ὥπως λένε.

"Ὅχι πὼς ἦταν γοητευτικώτερος κι'
ἐξυπνότερος ἀπὸ ἄλλους, μὰ εἶχε
τὸν τρόπο νὰ φαίνεται τέτοιος. ἴσως
καὶ νὰ ἦταν πραγματικά, ὅταν ἤθε-
λε. Τὸ μειονέκτημά του ἀκριβῶς ἦ-
ταν αὐτό: ὅτι γοητεύε ὅλους καὶ ὅτι
ἤξερε νὰ κάνει πολλὰ πράγματα.

Κι' ὁ ἴδιος δὲν ἤξερε ποιά ἀπασχό-
ληση νὰ ἐκλέξῃ τελειωτικά, ἴσως
γιατὶ ἦταν τόσο ἐπιπόλαιος ὅσο καὶ
ἡ ἐπιπολαιότερη ἀπὸ τὴν γυναικεία
(ὦ! πολλές γυναῖκες!) ποῦ τὸν τρι-
γύριζαν. Δὲν ξέρω ἔως ποῦ ἔφθανε
τὸ συναίσθημά του περὶ ἠθικῆς. Δὲν
ξέρω κἀν ἂν εἶχε τέτοιο συναίσθημα.

Πιστεύω ὅτι δὲν πῶλῳσε ποτέ ἕνα
χρέος, πιστεύω ὅτι δὲν κράτησε πο-
τέ μιὰ ὑπόσχεση ποῦ ἔδωσε σὲ μιὰ
γυναῖκα. Μιά φορά, θυμίζομαι, δα-
νεῖσθηκε ἕκαστὸ λιρέττες ἀπὸ ἕνα φί-
λο του γιὰ νὰ τὴς δώσῃ σὲ κάποιον
ἄλλο φίλο του ἄρρωστο καὶ φτωχό.

"Ε, λοιπόν, μόλις πῆρε τίς ἑκατὸ λι-
ρέττες, ἔξερε τί ἔκανε; Ἀγόρασε
δυὸ μπουτφίλλια σαμπάνια καὶ τίς ἡ-
πιασε μαζί. Φυσικά ἐγὼ δὲν ἤξερα
τίποτα. "Ὅταν ὁ Πατριῶς ἔπινε γινό-
ταν τρυφερός καὶ μεγαλόψυχος: μοῦ
διηγῆθηκε τότε τὴν ἱστορία τῶν ἐ-

κατὸ λιρεττῶν. "Εγὼ ἔκλαψα, ἔκλα-
ψα μὲ μιὰ πίκρα ποὺ δὲν θὰ ξεχάσω
ποτέ. "Εκείνος ἔκλαψε μαζί μου μὲ
μιὰ τρυφερότητα ποὺ μ' ἔκανε νὰ
χάσω τὸ μυαλό μου καὶ μοῦ εἶπε ὅτι
ἂν τὸν παντρευόμουν θὰ τὸν ἔκανα
ἕναν καλὸ καὶ τίμιο ἄνδρα. "Επρό-
κειτο νὰ ντεπουτάρω στὴ Φλωρεντία
τίς μέρες ἐκείνες; ἀποφασίσαμε νὰ
παντρευτοῦμε μόλις ἐπιστρέψω. Προ-
τοῦ φύγω, ἡ Τζοβάννα Ροῦς πέρασε
μιὰ ὁλόκληρη βραδυὰ μαζί μου προ-
σπαθώντας νὰ μὲ πείσῃ ὅτι ὁ γάμος
μου αὐτὸς θὰ ἦταν μιὰ τρέλλα: ἐγὼ
κατέληξα νὰ πῶ ὅτι ἤμουν πεπεισμέ-
νη γι' αὐτό, ἀλλὰ ὅτι δὲν μπορούσα
ν' ἀπαρνηθῶ τὸν Πατριῶ. Παντρε-
υθήκαμε ἕνα μῆνα ἀργότερα σὲ
Φορλί, ὅπου ἐγὼ τραγουδοῦσα μιὰ
δπέρα τοῦ Κόρντα. Ὁ Ντανιέλε πα-
ρευρέθηκε σὲ τὸν γάμο μας. Ἡ λυρι-
κὴ σαιζὼν παρετάθη μὲ μιὰ ἀπροσ-
δόκητη παράσταση τῆς «Μπαττερ-
φλάυ». Πληρωνόμενον γλυσυχρότητα.
Ὁ Πατριῶς δὲν εἶχε πεντάρα. Καὶ
ἐν ἀγνοίᾳ του ὁ Ντανιέλε μοῦ δά-
νεισε μερικὲς λιρέττες γιὰ νὰ ἐπι-
στρέψῃ ὁ σύζυγός μου σὲ τὸ Μιλάνο,
ὅπου εἶχε ἐκδοθῇ ἕνα χιουμοριστικὸ
περιοδικὸ σὲ ὁποῖο θὰ μπορούσε νὰ
συνεργασθῇ... "Εταῖ ἄρχισε ἡ συζυ-
γικὴ μου ζωὴ. Καὶ μονάχα ὁ Κόρν-
τα θὰ μὲ πιστεύε ἂν ἔλεγα ὅτι δὲν
μετανόησα γι' αὐτὸ ποτέ. Ποτέ.

Ἡ φωνὴ της εἶχε λεπτύνει καὶ ἦ-
ταν γεμάτη παλμὸ σὰν ἕνα ἐρωτικὸ
τραγοῦδι.

Ὁ Ἀλμπέρτο εἶπε ἀπλᾶ:

— Σὰς πιστεύω, Ρόζα.

Καθὼς σιωποῦσαν, ἕνα ρολόγι σή-
μανε ὅτὸ διπλάνο δωμάτιο, ἑπτὰ, ὁ-
γτώ, ἑννέα χτύπους. Εἶχε ἕναν μου-
σικὸ ἦχο ποὺ φάνηκε σὲ τὸν Ἀλμπέρ-
το σὰν ἦχος τῆς φωνῆς τῆς Ρόζας.

Ἡ νέα γυναῖκα εἶπε:

— Εἶναι ἕνα παλὸ ρολοῖ ποῦ βρι-
σκόταν σὲ σπῆτι μας ἀπὸ τὸν καιρὸ
ποῦ ἤμουν μωρὰ καὶ τὸ ὁποῖο παρα-
κάλεσε τὴν μητέρα μου νὰ μὴ χαι-
ρίσῃ, Πατώντας ἕνα ἐλατήριον, ἡ
καμπανίτσα του παίζει τὸ «Καρνα-
βάλι τῆς Βενετίας». Τὸ θυμάστε;

Τραγοῦδῃσε μὲ χαμηλὴ
φωνή, πολὺ γλυκά:

«Ἐτοίμασε βαρκάρη τὴν ἀ-
βάντλαφρ γόνδολα,
πίσω ἀπὸ τὸ κανάλι μὲ προ-
σμένει ὁ ἀγαπημένος μου...»

Ὁ Ἀλμπέρτο ἐνοίωσε τὸ
συναίσθημα ὅτι ἡ ἐρωτικὴ
αὐτὴ φωνὴ τὸν ἀγγίζει ἀπα-
λά, σὰν ἕνα χάδι, καὶ μιὰ
παράξενη ταραχὴ τὸν πλημ-
μύρισε. Εἶπε μὲ φωνὴ λίγο
ἄλλοιωμένη:

— Σὰς εἶπαν νὰ μὴν τρα-
γουδᾷτε.

— Δὲν τραγουδῶ. Μὰ δὲν
εἶναι ἀργά γιὰ σὰς; Δὲν θά-
πρεπε νὰ φύγετε;

— Σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ
ἐπιτρέψετε νὰ μείνω. Δὲν μοῦ
τὰ εἶπατε ὅλα.

[Ἡ συνέχεια σὲ τὴν ἐπόμενη]

— Σὰς βεβαίω κ. ἀσυνφύλακα, ὅτι
ἐνταῖμα θὰ δεχόμεθα νὰ μὲ ξαναπα-
τήσῃ μὲ τὸ αὐτοκίνητό της ἡ δεσποινίς!

ΕΝΑΣ ΩΡΑΙΟΠΑΘΗΣ

Εἰς τὴν ἐκδοὺς τοῦ βιβλίου, ὁ
ἀσυνφύλακα, ὁ ἀσυνφύλακα, ὁ ἀσυνφύλακα,

Εἰς τὴν ἐκδοὺς τοῦ βιβλίου, ὁ
ἀσυνφύλακα, ὁ ἀσυνφύλακα, ὁ ἀσυνφύλακα,

Εἰς τὴν ἐκδοὺς τοῦ βιβλίου, ὁ
ἀσυνφύλακα, ὁ ἀσυνφύλακα, ὁ ἀσυνφύλακα,

Εἰς τὴν ἐκδοὺς τοῦ βιβλίου, ὁ
ἀσυνφύλακα, ὁ ἀσυνφύλακα, ὁ ἀσυνφύλακα,

Εἰς τὴν ἐκδοὺς τοῦ βιβλίου, ὁ
ἀσυνφύλακα, ὁ ἀσυνφύλακα, ὁ ἀσυνφύλακα,

Εἰς τὴν ἐκδοὺς τοῦ βιβλίου, ὁ
ἀσυνφύλακα, ὁ ἀσυνφύλακα, ὁ ἀσυνφύλακα,

Εἰς τὴν ἐκδοὺς τοῦ βιβλίου, ὁ
ἀσυνφύλακα, ὁ ἀσυνφύλακα, ὁ ἀσυνφύλακα,

Εἰς τὴν ἐκδοὺς τοῦ βιβλίου, ὁ
ἀσυνφύλακα, ὁ ἀσυνφύλακα, ὁ ἀσυνφύλακα,

Εἰς τὴν ἐκδοὺς τοῦ βιβλίου, ὁ
ἀσυνφύλακα, ὁ ἀσυνφύλακα, ὁ ἀσυνφύλακα,

Εἰς τὴν ἐκδοὺς τοῦ βιβλίου, ὁ
ἀσυνφύλακα, ὁ ἀσυνφύλακα, ὁ ἀσυνφύλακα,

Εἰς τὴν ἐκδοὺς τοῦ βιβλίου, ὁ
ἀσυνφύλακα, ὁ ἀσυνφύλακα, ὁ ἀσυνφύλακα,

Εἰς τὴν ἐκδοὺς τοῦ βιβλίου, ὁ
ἀσυνφύλακα, ὁ ἀσυνφύλακα, ὁ ἀσυνφύλακα,

Στὸ περιδῶριο τῆς ἱστορίας

Ἡ ἐρωτικὴ περιπέτεια τοῦ κ. ντὲ Μπριὸν καὶ τῆς δος ντὲ Λά Φόρς

Ὁ νεαρὸς κ. ντὲ Μπριὸν σηκώθη-
κε τρομερὰ ἄκεφος ἐκείνου τὸ
πρωτὶ. Εἶχεν ἐν τούτοις, ὅτι τοῦ
χρειαζότανε γιὰ νὰ εἶναι εὐτυ-
χιμένος: "Ἐνα μεγάλο ὄνομα, περι-
ουσία ἀρκετὴ γιὰ νὰ μπορῇ νὰ δια-
τηρῇ τὴ θέσιν του, ἕνα ὠραῖο πρόσω-
πο καὶ τὰ εἰκοσιπέντε τοῦ χρόνια ποῦ
τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ ἀπολαμβάνῃ ὅλα
τὰ ἄλλα.

"Ὅλα ὅμως αὐτὰ τὰ ἀγαθὰ τὰ κα-
τέστρεφε ἕνα θλιβερὸ παρυσιατικὸ. Ὁ
κ. ντὲ Μπριὸν ἦταν ἐρωτευμένος κι'
ὁ ἔρωτος τοῦ συναντοῦσε τρομερὰ ἐμ-
πόδια.

Ἦταν ἐρωτευμένος σφοδρὰ μὲ τὴν
δεσποινίδα ντὲ Λά Φόρς, ποῦ τὸν ἄ-
γαποῦσε κι' αὐτὴ ἐπίσης. Ἀλλοῖμονον
ὅμως ὁ γέρο πρόεδρος ντὲ Μπριὸν
δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ γιὰ τὸν γάμον
αὐτόν, γιὰ μεγαλυτέρα ἀσφα-
λεία, κρατοῦσε τὸ γιοῦ του κλεισμέ-
νο σὲ σπῆτι, ὅπου τὸν φρουροῦσε ἕ-
νας πιστὸς παιδαγωγός. "Εταῖ περ-
νοῦσαν μέρες καὶ νύχτες ποῦ ὁ δυστυ-
χιμένος νέος ἔμενε χωρὶς νέα τῆς
Καρλόττας—Ρόζας, ποῦ τὸν εἶχε μα-
γεμένο. Γιατὶ τὸν εἶχε μαγεμένο κυ-
ριολεκτικὰ. Πολλοὶ λέγανε πὼς ἦταν
ἀληθινὴ μάγισσα. "Επειτα εἶχε γρά-
ψει μερικὲς ἱστορίες, ποῦ θὰ τύπωνε
προσεχῶς μὲ τὸν τίτλο: «Οἱ Νύμφες
Παραμυθία, παμυθίων».

Στὸ πρόσωπο ἡ δὲ ντὲ Λά Φόρς δὲν
ἦταν καὶ τόσο ὁμορφὴ. Δὲν ἦταν μά-
λιστα διόλου, μὰ ἦταν κατὰ χειρότε-
ρο: Εἶχε μιὰ διαβολικὴ χάρι, ποῦ μ'
αὐτὴν εἶχε κατορθώσει, παρὰ τὰ μέ-
τρια χαρακτηριστικὰ της καὶ τὰ τρι-
ανταρία χρονάκια της νὰ ἐξετρελλάνῃ
τὸν κ. ντὲ Μπριὸν, ποῦ ἦταν ὀχτὼ
χρόνια νεώτερος.

"Επειτα δὲν ἦταν ὁ πρῶτος, ποῦ εἶ-
χεν ὑποστῆ τὴν γοητεία της. Λίγο
πρὶν ἀπ' αὐτόν ποῦ ὀλίγο θ' αὐτο-
κτονοῦσε ὁ μαρκήσιος ντὲ Νέλι γιὰ τὴ
οἰκογένειά του τὸν ἐμποδίζε νὰ παν-
τρευτῇ τὴν δεσποινίδα ντὲ Λά Φόρς.
Λέγανε δὲ καὶ γι' αὐτόν πὼς τὸν εἶ-
χε μαγέψει!

"Ὅσον ὅμως μαγικὴ δύναμις κι' ἂν
εἶχε δὲν κατάρθωνε νὰ νικήσῃ τὴν ἐχ-
θρότητα τοῦ γέρο προέδρου ντὲ
Μπριὸν, ποῦ δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ πὼς
ἦταν δυνατόν νὰ γίνῃ ἡ Καρλόττα
νύφη του. Τὸ δυνάμει της ὡς τόσο ἦταν
ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλειότερα τῆς Γαλλίας.
Ἦταν συγγενὴς τοῦ ἐνδόξου στρατάρ-
χου ντὲ Λά Φόρς καὶ κόρη τοῦ Φραν-
σουὰ ντὲ Γκωμόν, μαρκησίου ντὲ Κα-
στελμορώ, διοικητοῦ τοῦ Μομπιλιέρ
καὶ τοῦ Μπελφόρ. "Εκτὸς τούτου ἂν
ἦκε στὴν ἀκολουθία τῆς κυρίας ντὲ
Γκούζ. Ἀλλὰ δὲν εἶχε περιουσία ὡς ὁ
κ. ντὲ Μπριὸν, ὁ πατέρας φαίνεται ἔ-
δινε μεγαλυτέρα σημασία στὰ χρήμα-
τα, παρὰ στὰ οἰκόσημα καὶ δὲν ἤθε-
λε νὰ δώσῃ τὴν συγκατάθεσή του γιὰ
νὰ παντρευτῇ τὸ γιοῦ του.

Ὁ δυστυχὴς αὐτὸς ἐρωτευμένος
καθότανε στὴ φυλακὴ του καὶ προσ-
παθοῦσε νὰ φέρῃ στὴ φαντασία του
τὴν εἰκόνα τῆς φίλης του, ποῦ ἄλλο-
τε τοῦ ἐρχότανε μπρὸς στὰ μάτια του
φλογερὴ κι' ἄλλοτε γεμάτη πονηρία.
Τοῦ κάκου ὁ παιδαγωγός του προσ-
παθοῦσε νὰ τὸν διασκεδάσῃ μὲ καμ-
μιὰ παρτίδα χαρτιῶν, μὲ κανένα φα-
νοπότη ἢ μὲ καμμιὰ συναυλία. Αὐ-
τοῦνο ὁ νοῦς του ἦταν προσκολλημέ-
νος ἐκεῖ καὶ τὸ μόνο πρᾶγμα ποῦ θὰ
τὸν ἔκανε ν' ἀναπνεύσῃ θὰ ἦταν μιὰ
συνάντησις μὲ τὴν Καρλόττα—Ρόζα.
Αὐτὸ ὅμως δὲν μπορούσε νὰ τοῦ τὸ
ἐπιτρέψῃ ὁ παιδαγωγός του.

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε, μὴ μὲ
στεναχωρῇ περισσότερο. Τίποτε ἀπ'
ὅλα αὐτὰ ποῦ μοῦ προτείνετε δὲν
μποροῦν νὰ μὲ διασκεδάσουν.

Τὴν ὥρα ποῦ ὁ νέος ἔλεγε αὐτὰ στὸν
νέο μιὰ θλιβερὰ ἀρκοῦδα, ποῦ ἀμέ-
σως τὴν χαρακτήρισε κομψή. Εἶναι βέ-
βαια ὑπερβολικὸ νὰ λέγῃ κανεὶς κομ-
ψὴ μιὰ ἀρκοῦδα, μὰ τὸ ἐπιθετο τῆς
ταίριαζε πολὺ.

— Εἶναι, εἶπε ὁ ἀρκοῦδάρης, μιὰ
ἀρκοῦδα ποῦ τὴ βοήθα σὲ δρόμο.
Δὲν ἤθελα νὰ τὴν πάω μ' αὐτὴ μ' ἄ-
κολούθησε μὲ τὸ ζόρι. Εἶνε λίγο ἰδιό-
τροπη καὶ πεισματάρικα καὶ γι' αὐτὸ
τὴ φωνάζω κ. Μουλάρρα, χορεύει, ὁ-
μως, τέλεια.

"Αφοῦ τελείωσε ὁ χορὸς ὁ ἀρκοῦ-
δάρης ἔβαλε στὰ δόντια τῆς Μουλάρ-
ρας ἕνα ντέφι κι' ἡ ἀρκοῦδα ἄρχισε
νὰ περναῖ μπρὸς στὸν κόμο καὶ νὰ
μαζεύῃ χρήματα. "Ὅταν ἔφθασε ἐμ-
πρὸς τὸν κ. ντὲ Μπριὸν αὐτὸς τῆς
ἔριξε ἕνα χρυσὸ εἰκοσὸφραγκο.

Ἡ ἀρκοῦδα ἔκανε μιὰ ὑπόκλιση
καὶ ψιθύρισε:

— "Ἄκουσε φίλε τῆς καρδιάς μου.
Κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ δέρμα εἶμαι κρυμ-
μένη ἐγὼ. Ἦρθα γιὰ νὰ σοῦ πῶ, ὅτι
ὁ χορισμός μας παύει χάρις στὴν ἐ-
πέμβαση ἐνὸς συγγενοῦ μου, ὁ Βα-
σιλῆας θὰ καλέσῃ τὸν πατέρα σου νὰ
μὰς παντρεύῃ.

Κι' ἔτσι ἔγινε, γιὰ τὸ ζῶο, ποῦ
εἶχε τὴ δύναμι νὰ μὴ ἤξερε καὶ νὰ
προσηυτεῖ.

Ἡ δὲ ντὲ Λά Φόρς.

παιδαγωγὸς του, κάποιος χτύπησε τὴν
πόρτα.

— Ἐμπρός! ἐφώνησεν ὁ κ. ντὲ
Μπριὸν.

"Ἐνας ὑπηρετὴς μπῆκε κι' ἀφοῦ ὁ-
πεκλίθη μπρὸς τὸν ἀφέντη του, τὸν
ἐπληροφόρησε πὼς ἕνας ἀρκοῦδάρης
ζητοῦσε τὴν ἀδεια νὰ μῇ στὴν αὐλὴ
τοῦ μεγάρου καὶ νὰ χορεύουν αἱ ἀρ-
κοῦδες του.

— "Ἀς ἔλθῃ! "Ἀς ἔλθῃ φώναξε ὁ
κ. ντὲ Μπριὸν, μ' ἕνα τόνο ποῦ εἶχεν
ἀμέσως ἀλλάξει, γιὰ τὸν ἦσαν πολ-
λὴ μακροῦ ντὲ ἐποχῇ, ποῦ μαθητὴς ἄ-
κόμη, μασουλώντας μιὰ μεγάλη κα-
ραμέλλα καθότανε καὶ χάδεψε στὰ
διάφορα πανηγύρια.

Ὁ ὑπηρετὴς ἔκανε ἀπὸ τὸ παράθυ-
ρο ἕνα σημεῖο κι' ἡ ἐξόπορτα ἀνοίξε
καὶ μπῆκε μέσα ὁ ἀρκοῦδάρης μὲ
ἕξ ἀρκοῦδες, ποῦ τίς εἶχε δεμένες μὲ
μιὰ ἀλυσίδα καὶ περπατοῦσαν στὴ
σειρά, σὰν νὰ ἦσαν ἕξ σκυλιὰ ποῦ
τὰ πῆγαινε ὁ ἀφέντης τους περίπατο.
"Ὅταν μπῆκαν ἐμὲς στὴν αὐλὴ ὁ ἀρ-
κοῦδάρης τίς ἔβλεπε καὶ τίς ἀφῆσε νὰ
κάνουν διάφορα γυμνάσματα.

Ὁ κ. ντὲ Μπριὸν κύτταξε μ' εὐχα-

— Ἐπειτα εἶπε στὸν παιδαγωγὸ του:

— "Ἀς κατεβούμε. Θὰ βλέπουμε
καλλίτερα ἀπὸ κάτω.

Καὶ κατεβήκανε κάτω. Κι' ὁ ἕνας
ξεχνώντας τὴ θέσιν του ἀνακατεύτηκε
μὲ τοὺς ὑπηρετὲς, ποῦ εἶχαν γεμίσει
τὴν αὐλὴ καὶ κύτταζαν τὸ θέαμα.

"Ἀεῖζε, ἄλλως τε, τὸν κόπο. Ἦταν
τῶ ὄντι ἀρκετὰ διασκεδαστικὸ νὰ
βλέπῃ κανεὶς τὸν ἀρκοῦδάρη νὰ χτυ-
πᾷ τὸ γαϊδουρινὸ πεταλὶ τοῦ ντεφιῶ
του καὶ τίς ἀρκοῦδες νὰ χορεύουν
τριγύρω του.

Ἰδιαιτέρην ντύπωσιν ἔκανε σὲ τὸν
νέο μιὰ θλιβερὰ ἀρκοῦδα, ποῦ ἀμέ-
σως τὴν χαρακτήρισε κομψή. Εἶναι βέ-
βαια ὑπερβολικὸ νὰ λέγῃ κανεὶς κομ-
ψὴ μιὰ ἀρκοῦδα, μὰ τὸ ἐπιθετο τῆς
ταίριαζε πολὺ.

— Εἶναι, εἶπε ὁ ἀρκοῦδάρης, μιὰ
ἀρκοῦδα ποῦ τὴ βοήθα σὲ δρόμο.
Δὲ

Ο ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ :

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τὸν Λάζαρο ὁ Παρασκευᾶς τὸν συνάντησε τὴν δευτέρα ἡμέρα τοῦ Πάσχα στὸ Ζάππειο.

— Λάζαρε...
— Παρασκευᾶ...
— Τί γίνεσαι ρε παιδί; Πῶς τὰ περνᾷς;
— Δόξα τῷ Θεῷ, Παρασκευᾶ μου, Δόξα τῷ Θεῷ...
— Πῶς καὶ στὴν Ἀθήνα;
— ἔχουμε πέντε μῆνες.
— Μπα;
— Ἐπίασε ὁ Σοφοκλῆς δουλειὰ ἐδῶ κι' ἤρθαμε μαζί του ὅλοι.

— Ὅλοι; Κι' ἡ Εὐανθία;
— Βέβαια.
— Κι' ὁ Βρασίδης;
— Κι' ὁ Βρασίδης.
— Κι' ἡ Χαρίκλεια;
— Κι' ἡ Χαρίκλεια.
— Κι' ὁ Κλεομένης;
— Ναί.
— Κι' ἡ Παρασκευούλα;
— Ὅλοι, σοῦ λέω.

— Ἔτσι, ἔ; Δὲν ξέρεις μωρὲ Λάζαρε πόσο χάρηκε ἡ ψυχὴ μου πού σὲ εἶδα. Πολὺ εὐχαριστήθηκα.
— Ἀμ' ἐγώ!

— Ἐγὼ περισσότερο. Τόσα χρόνια στὴν Ἀθήνα καὶ δὲν κατόρθωσα νὰ βρῶ ἀκόμα ἕνα ἄνθρωπο τῆς προκοπῆς γιὰ νὰ κάνω παρέα. Νὰ τοῦ πῶ, πού λέει ὁ λόγος, τὸν πόνο μου καὶ νὰ μὲ συμπονήσῃ μ' ἐννοεῖς;
— Σ' ἐννοῶ.

— Τώρα ὅμως θάχω ἐσένα ρε Λάζαρε μου. Ἔτσι;
— Ἔτσι βέβαια.
— Θὰ θυμηθοῦμε τὰ παλιά.
— Ἀμέ...

— Θυμᾶσαι ρε Λάζαρε τὰ τρία ἐκεῖνα χρόνια πού ἤμαστε συμμαθηταὶ στὴ πρώτη Ἑλληνικοῦ, τί ὠραία τὰ περάσαμε...

— Ἄν τὰ θυμᾶμαι λέγῃ...
— Προχώρησαν μαζί, σφιχτοκρατημένοι ἀγκαλιές.

Πες, πές ὁ ἕνας, πές, πές ὁ ἄλλος, θρέθηκαν χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, ὡς ἕνα κέντρο ἀπὸ αὐτὰ τοῦ γύρου τῆς Ἀκροπόλεως.

Ὁ Παρασκευᾶς πρότεινε νὰ κερᾶσιν τὴν μὲν. Καθῆσαν σ' ἕνα τραπέζι κι' ἄρχισαν νὰ μιλᾶν γιὰ τὸ Κουτοχώρι καὶ τ' ἀξέχαστα παιδικὰ τους χρόνια.

Μὲ τὸ Λάζαρο γνωρίζοντοσαν ἀπὸ πέντε χρονῶν παιδιὰ.

Ποδιές φοροῦσαν τότε καὶ πηγαίνανε μαζί σχολεῖο.

Παρέα ἀχώριστη.

Στὴν ἐξυπνάδα καὶ στὴν ἐπιμέλεια ὁ ἕνας συναγωνιζόταν τὸν ἄλλον.

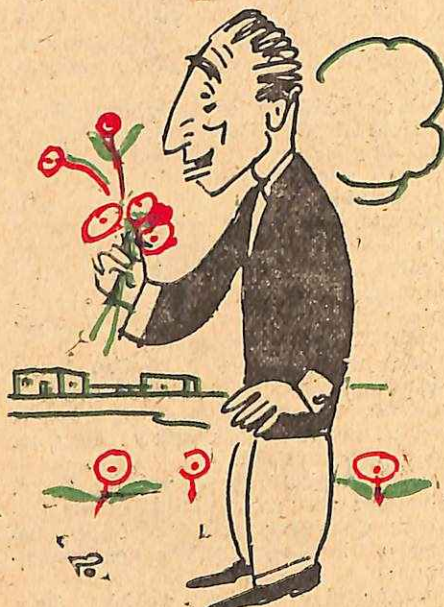
Ἀτσιδὰ ἦταν ὁ Παρασκευᾶς. Ἀτσιδὰ ἦταν κι' ὁ Λάζαρος.

Ἡ πολλὰ τους φίλια καὶ οἱ στενοὶ αἰσθηματικοὶ δεσμοὶ τους ξανάζωντανέψαν στὴ τρίτη μὴν.

— Ρε τὸν Παρασκευᾶ...
— Ρε τὸν Λάζαρο...
Φλυῶσαν, ἤπιανε, ἤρθανε στὸ κέφι, καὶ, ἀργὰ τὸ θράδυ, χωρίσανε ἀφ' ὅτου πρῶτα συμφώνησαν νὰ γλεντήσουν μαζί τὴ γιορτὴ τῆς Πρωτομαγιάς.

Ὁ Λάζαρος ἦταν ἐκεῖνος πού ἐπέμενε περισσότερο.
— Θάρθῃς. Μὴ πῆς ὅχι Παρασκευᾶ μου. Θάρθῃς...
— Θάρθῃς τὸ δίχως ἄλλο.

— Θὰ περάσουμε φῖνα.
— Μάλιστα.
— Θάναι κι' ὁ Βρασίδης, ἡ Εὐανθία.

...Μὲ ψωράδια λουλούδια.

θία, ἡ Χαρίκλεια, ὁ Σοφοκλῆς, ἡ Παρασκευούλα...

— Θαυμάσια.
— Θὰ σπάσουμε κέφι.
— Θὰ σπάσουμε.
— Λοιπόν, σύμφωνοι;
— Συμφωνοῦνται.

Σ' ἕνα μόνο διαφώνησαν. Στὸ ζήτημα τοῦ ραντεβού. Ὁ Λάζαρος προθυμοποιήθηκε νὰ περάσῃ, μ' ὅλη τὴν παρέα, καὶ νὰ τὸν πάρῃ ἀπ' τὸ σπίτι του. Ὁ φίλος μας ὁμως ὁ Παρασκευᾶς ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δεχόταν αὐτὴ τὴ θυσία.

— Γιατί, θρὲ ἀδερφέ. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μῆτε σὲ τέτοιο κόπο...

— Τί κόπο, Παρασκευᾶ μου... Εὐχαρίστησις.

— Ὁχι, ὅχι... Τὸ καλὺτερο ἀπ' ὅλα εἶναι νὰ δώσουμε ραντεβού.

— Ἀφ' οὗ ἐπιμένεις, νὰ δώσουμε.

— Ποῦ;
— Στὰ Πατήσια.

— Τί ὥρα;
— Κατὰ τὴς τέσσερις τ' ἀπόγευμα.

— Σύμφωνοι. Ποῦ θὰ ἦσαστε;

— Θὰ κάνουμε βόλτες στὸ δρόμο.
— Ὁραία.
— Κι' ἂν δὲν εἴμαστε στὸ δρόμο, θάχουμε κάσει ἢ στὰ «Παναθηναία» ἢ πουθενά ἄλλου ἐκεῖ κοντὰ. Ρίξε μιά ματιά καὶ θὰ μᾶς θρῆς.
— Θὰ ρίξω.

— Πρωτομαγιά.

Ἀπ' τὸν καταγάλανο οὐρανὸ ὁ ἥλιος ἔστειλε παντοῦ τὰ χρυσὰ του φιλήματα.

Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶχε πλημμυρίσει ἀπὸ λογιῆς-λογιῆς ἀρώματα.

Τὸ σύμπαν εὐωδίαζε καὶ μωσχοβολούσε.

Τὰ συμπαθητικὰ τετράποδα ὀγκύναν γεμάτα ἐρωτικὸ μένος στοὺς χλοερούς λειμῶνας.

Ὁ φίλος μας ὁ Παρασκευᾶς ἦταν πανευτυχής.

Φρεσκοξυρισμένος, φρεσκοσιδεμένος, πασπαλειμένος καθ' ὅλην τὴν τριχωτὴν ἐπιφάνειαν τῆς ὑπερηφάνου κεφαλῆς του, μὲ μπριγιαντίνων τεσσάρων δραχμῶν, κατηφόριζε ἀξιοπρεπῶς πρὸς τὴν Ὁμόνοισαν.

Στὴν Ὁμόνοισαν ἦταν ἀκριβῶς στὴς τέσσερις παρά εἴκοσι.

Ἀπ' ὅλα κι' ὅλα. Ὁ Παρασκευᾶς, στὰ ραντεβού του ἦταν Ἑγγλέζος.

Στὴς τέσσερις εἶχαν δώσει ραντεβού, στὴς τέσσερις παρά δύο θὰ ἔβρισκόταν στὸ ὠρισμένο μέρος.

Ἐκεῖ κοντὰ στὴ στάση τοῦ «Ἐφτά», θρῆκε ἕνα ἄνθρωπο.

Ὁ Παρασκευᾶς σκέφθηκε πῶς ἔπρεπε νὰ πάρῃ μερικά ἀνθία, ἔτσι γιὰ τὸ καλὸ.

— Πόσο τάχεις τὰ λουλούδια;
— Ποιὰ ἀπ' ὅλα.

— Αὐτὰ μὲ τὰ πράσινα κοτσάνια.
— Ὅλα τὰ λουλούδια, κύριε, πρᾶσινα τάχουν τὰ κοτσάνια.

— Τὸ ξέρω... Ἀλλὰ ἐγὼ θέλω αὐτὰ τὰ κόκκινα.

— Αὐτὰ;
— Μάλιστα.

— Τέσσερις δραχμῆς τὸ ἕνα ἔχουνε;
— Ὅριστε;

— Τέσσερις δραχμῆς τὸ ἕνα.
— Τί λές μωρὲ παιδί μου. Τέσσερις δραχμῆς ἔχουν ἢ ὅκα οἱ ντομάτες.

— Αὐτὰ;
— Μάλιστα.

— Ὅριστε;
— Τέσσερις δραχμῆς τὸ ἕνα.

— Τί λές μωρὲ παιδί μου. Τέσσερις δραχμῆς ἔχουν ἢ ὅκα οἱ ντομάτες.

— Αὐτὰ;
— Μάλιστα.

— Ὅριστε;
— Τέσσερις δραχμῆς τὸ ἕνα.

— Τί λές μωρὲ παιδί μου. Τέσσερις δραχμῆς ἔχουν ἢ ὅκα οἱ ντομάτες.

— Αὐτὰ;
— Μάλιστα.

— Ὅριστε;
— Τέσσερις δραχμῆς τὸ ἕνα.

Νέος με πολλὰ προνότια

ΤΟΥ Κ. ΑΛΕΚΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

— Ἀμή; Ἔτσι δὲν εἶπες;
— Ὁχι. Ἐγὼ εἶπα πῶς οἱ ντομάτες τρώγονται κι' ὅλας.

— Οἱ ντομάτες τρώγονται ἐσὺ ὁ μωρ, ρε φίλε, δὲν τρώγεις...

Κι' ὁ ἀνθοπώλης ἐκνευρισμένος φοβερὰ πῆρε τὸ καλάθι του καὶ σηκώθηκε νὰ φύγῃ.

— Δὲν πούλας, λουλούδια δηλαδή;
— Πουλάω. Μόνο πού δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ κουβεντιάξω μὲ κορόιδα.

— Τί ἐννοεῖς κορόιδα;
— Τοὺς κουτούς.

— Δὲν πιστεύω νὰ τὸ λές γιὰ μένα!
— Ὁχι, καὶ μὲν, πῶς σοῦ πέρασε ἡ ἰδέα. Ἐσὺ εἶσαι ἀτσιδὰς... Ἐσὺ πιά νεις πούλια στὸν ἀέρα...

Καὶ ξεκαρδισμένος στὰ γέλια τοῦ ἔδωσε ἕνα ματσάκι μὲ λίγα ψωράδια λουλούδια.

— Πόσο ἔχουν.

— Τζάμπα... Ἐγὼ στὰ ἐξυπνα παιδιὰ τὰ χαρίζω!

— Μερσί... Εὐχαρίστησε ὑπερηφάνως ὁ Παρασκευᾶς καὶ μὲ τὰ λουλούδια στὰ χέρια, τῶρα δὲ σὺ μποροῦσε πὺ γρήγορα γιὰ τὴ στάση.

— Ἀληθινὴ μάχη.

Ὁ κόσμος «πατεῖς με πατῶ σε» προσπαθοῦσε νὰ ἐξασφαλίσῃ μιά θέση στὸ τράμ τῶν Πατησίων.

Μπορεῖ φυσικὰ νὰ ὑπάρχουν πολλοὶ πού γιορτάζουν αὐτὴ τὴν μέρα σὲ διάφορες ἐξοχές τῆς Ἀττικῆς, ὁ περισσότερος ὅμως κόσμος δὲν καταλαβαίνει «Πρωτομαγιά» ἂν δὲν κἀν τὴ βολτίτσα του στὰ Πατήσια, ἂν δὲν τσαλακωθῇ στὸ τράμ κι' ἂν δὲν ταλαιπωρηθῇ στὰ κατὰμεστα ἱκαφενεδάκια τοῦ τέρματος.

Μέσα στὸ πλήθος κι' ὁ Παρασκευᾶς, μὲ τὰ λουλούδια πάντα στὸ χέρι, προσπαθοῦσε νὰ ἀνεβῇ τὴ σκάλα τοῦ βαγονιοῦ.

— Τί σπρώχνεις κύριε; Ποῦ πᾶς;
— Στὸ τράμ θέλω ν' ἀνεβῶ.

— Μὴ σπρώχνεις ρε...
— Ἀχ...

— Ὁχι...
— Παναγία μου...

— Μαμακά...
— Μὲ πᾶτησε τὸ κτῆνος.

— Πελοπίδααα...
— Πεθαίνω!

Ὁύτε κατάλαβε ὁ Παρασκευᾶς πῶς ἐρέθηκε στριμωγμένος κατὰ ἕνα ἐξαιρετικὰ γελοῖον τρόπον στὸ τιγκαρισμένο βαγόνι.

Ἦταν ἐξω-ἐξω στὴ σκάλα κι' ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴ κινδύνευε νὰ πέσῃ καὶ νὰ σπᾶσῃ τὸ σοφώτατο κεφάλι του στὴν ἀσφαλτο τῆς ὁδοῦ Πατησίων.

Κατέβαλε ἀπεγνωσμένες προσπάθειες καὶ, ὕστερα ἀπὸ πολλὰ θάσα-

να, κατόρθωσε νὰ βρεθῇ, πάλι μέσ' στὸν ἐξώστη ἀλλὰ σὲ πὺ σίγουρο μέρος.

Μπροστὰ του ἦταν μιά εὐτραφὴς ὑπαρξὶς ἡ ὁποία — πῶς νὰ τὸ πούμε; — ἔνεκα τοῦ συνωστισμοῦ, εἶχε ἐρθεῖ σὲ στενοτάτην ἐπαφὴ μὲ τὸν Παρασκευᾶ.

Δὲν εἶχε ἀκόμα φθάσει τὸ τράμ στὸ Μουσεῖο ὅταν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς εὐτραφούς αὐτῆς ὑπαρξέως ἐξῆλθε ἕνα σπαραχικὸ ἀρδίων:

— Ἀσασχ...

Ἐνας — ἐπίσης εὐτραφὴς — κύριος πού στεκόταν μπροστὰ τῆς ἐγύρισε ἀγριεμμένος.

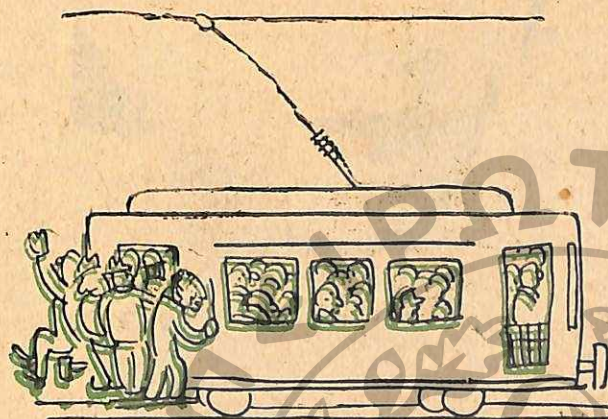
— Τί συμβαίνει Μελομένη;
— Μὲ τσίμπησε τὸ κτῆνος.

Τὰ μάτια τοῦ εὐτραφούς κυρίου γούρλωσαν ἀπὸ ὀργὴ ἐνῶ συγχρόνως τοῦ ἤρθε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι.

— Ποιός; ἐβρυχήθη...

— Αὐτός...

Καὶ προτοῦ καταλάβει καλά-καλὰ ὁ Παρασκευᾶς περὶ τίνος πρόκειται

Κινδύνευε νὰ σκοτωθῇ.

ἀντελήφθη ὅτι τὸν λεπτότατο λαίμῳ του τὸν εἶχαν αἰχμαλωτίσει κατὰ τρόπον ἐπικίνδυνον οἱ δυὸ ἀγριωπὲς καὶ τριχωτὲς χερσὶνες τοῦ εὐτραφούς κυρίου.

— Ρε...
— Τί τρέχει;

— Γιατί τὸκανε αὐτό, ρε;
— Ποιό;

— Τὸ κορόιδο κάνεις;
— Ὅριστε;

— Μίλα ρε γιατί θὰ ἐγκληματήσω;
— Τί θέλετε νὰ σᾶς πῶ;

— Γιατί τὸκανε αὐτό.
— Ποιό; Δὲν ἔκανα τίποτα τὸν Λάζαρο πᾶν νὰ θρῶ πούχει ἐρθεῖ μὲ τὴ Χαρίκλεια καὶ τὸν Βρασίδα... ἄλλο τίποτα δὲν ξέρω...

Καὶ πράγματι, δὲν ἤξερε τίποτα. Ὁύτε εἶδε τὸ χέρι τοῦ διπλανοῦ του πού ὑποῦλα καὶ προσεκτικὰ, ἔφτασε στὴς παχουλὲς πλάτες τῆς Μελομένης καὶ τὴν ἐτίμωγε.

— Μίλα ρε...
— Τί νὰ πῶ;

— Γιατί τὸκανε αὐτό;

— Ποιό;
Ὁ εὐτραφὴς κύριος δὲν ἀντεξε ἄλλο. Σήκωσε τὴ χερσὺκα του καὶ ἄρχισε στὴς φάπες τὸν ἐκπληκτὸ φίλο μας.

— Γιατί θάρτε;
— Γιὰ νὰ μάθης ἄλλη φορὰ νὰ τσιμπᾷς τὴς κυρίες.

— Ἐμένα δὲ μὲ θάρτε ὁ πατέρας μου καὶ θὰ μὲ θάρτετε ἐσεῖς;

— Ναί ρε, γιατί;

— Δὲν σᾶς τὸ ἐπιτρέπω.

— Δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε; Ἔ, νὰ λοιπόν...

Εὐλο, φασαρία, φωνὲς καὶ κακό. Τὸ τράμ σταμάτησε.

Ὁ Παρασκευᾶς κόντεψε νὰ λυνταριστῇ ἀπὸ τὸ πλήθος πού εἶχε ἐξεγερθεῖ μ' αὐτὴ τὴν κακοήθεια.

— Ἀκούς, φίλε μου... Μὲς στὰ τράμ. — Θράσος πού τὸ εἶχε ὁ γαῖδαρος...

Ἐκεῖνος δὲ πού πραγματικῶς εἶχε τσιμπήσει τὴν κυρία, ἐμείνετο κυριολεκτικῶς.

— Αἰσχος... Κάτι τέτοιοι ἄνθρωποι στιγματίζουν τὸν πολιτισμὸ μας...

Μὲ τὰ πριμένα ἀπὸ τὴς γροθιῆς μάτια τοῦ ὁ Παρασκευᾶς εἶδε τὸ τράμ νὰ ἐξαφανίζεται στὸ βάθος τῆς ὁδοῦ Πατησίων.

Στάθηκε στὴν πὺ κοντινὴ στάση καὶ περίμενε νὰ περάσῃ κἀνα ἄλλο...

Δὲ θαυμάσει ὅμως, ὅσα περνοῦσαν ἦταν γεμάτα.

Σὰ σταφύλια κρεμότανε ὁ κόσμος ἀπὸ τὴς σκάλες.

Ὁύτε κἀν σταματοῦσαν στὴ στάση. Περνοῦσαν χτυπώντας τὴς καμπάνες τοὺς δαιμονιῶδως.

Τοῦ κάκου ὁ Παρασκευᾶς σήκωνε καὶ ξανασήκωνε τὸ χέρι του. Πέρασαν ἔτσι πέντε λεπτά, δέκα, ἕνα τέταρτο, μιά ὥρα, δυό... ἀλλὰ τράμ δὲν ἐννοοῦσε νὰ σταθῇ.

Ὁ Παρασκευᾶς ἔχασε τὴν ὑπομονὴν του καὶ μῆκε σ' ἕνα ταξί.

— Τέρμα Πατησίων καὶ γρήγορα σὲ παρακαλῶ.

— Μάλιστα.

Ὁ σωφὲρ, ἐξαιρετικὰ εὐσυνείδητος φαίνεται καὶ ὑποχρεωτικῶς, βάλθηκε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν πελάτη του.

Ἀνέπτυξε μιά καταπληκτικὴ ταχύτητα στὴν ὁδὸν Πατησίων καὶ σὲ μισὸ λεπτὸ θὰ ἔβρισκόντουσαν στὸ τέρμα ἂν — ὑπάρχει βέβαια ἕνα «ἂν» — δὲν τοὺς σταματοῦσε στὸ Λυσισατρεῖο ἕνας πόλισμαν.

— Τὸ διπλωμά σου.

Ὁ σωφὲρ ἔκανε τὸν ἀνῆξερο.

— Γιατί κύριε πόλισμαν;

— Γιατί ἔτρεχες μὲ ταχύτητα πού δὲν ἐπιτρέπεται.

— Δὲν ἔτρεχα κύριε πόλισμαν.

— Τὰ πολλὰ λόγια νὰ λείπουν. Δὲ

ΕΘΝΟΣ ΚΑΙ

Η δερινή «σαιζόν»

Αι θεατρικά ζυμώνει δια την θερινήν περίοδον ὅλο καὶ τελειώνουν καὶ ὅλο... ἀτελείωτες εἶναι! Διαρκῶς κάτι νέο παρουσιάζεται, κάτι καινούργιο ψιθυρίζεται, κάποια ἐκπληξίς ἐγκυμονεῖται!

Ἔτσι δημιουργεῖται διαρκῶς νέα ἀτμόσφαιρα. Τίτλοι ἀλλάζουν, ἔργα νέα κλείνονται, ἠθοποιοὶ ἀποχωροῦν καὶ προσλαμβάνονται καὶ τίποτε δὲν εἶνε ἀπολύτως θετικὸν καὶ ἀμετάβλητον. Τὰ μέχρι τῆς στιγμῆς «θεατρικά νέα» εἶνε τὰ ἐξῆς:

Στὸ θέατρο «Περροκὲς» θὰ ἐμφανισθῇ ὁ θίασος Κούλας Γκιουζέπε, τοῦ ὁποῦ συμμετέχει «ἐπισήμως» ὁ Ὁρέστης Μακρῆς. Στὸν θίασον αὐτὸν προσελήφθησαν ἐσχάτως καὶ ὁ Παρασκευᾶς Οἰκονόμου, ὁ ὁποῖος ἐγκατέλειπε παραδόξως τὴς θεατρικῆς ἐξορμήσεις του καὶ ἠρκέσθη εἰς τὸν μισθὸν τῶν... 22 χιλιάδων δραχμῶν, τὸν ὁποῖον τοῦ ἐξησφάλισε κατὰ τὴν θερινήν περίοδον — ὅπως τουλάχιστον γράφει τὸ σχετικὸν συμβόλαιον — τὸ συγκρότημα Γκιουζέπε.

Τὸ «Περροκὲς» θ' ἀρτίσῃ μὲ μιὰ ἐπιθεώρηση τοῦ κ. Βώττη ἡ ὁποία φέρει τὸ ὄνομα «Βάτραχος» καὶ τῆς ὁποίας τὴν μουσικήν

γράφει ὁ γνωστὸς συνθέτης κ. Ντ' Αντζελίς. Στὸν «Βάτραχο» θὰ ἐμφανισθοῦν καὶ ἡ Ρίτα Δημητρίου, ἡ Ζαφειρίνη Γκιουζέπε, ἡ Μερὸπη Ἰωαννίδου, ἡ Ντέντυ Φιλοσόφου, καὶ ἡ Φίτσα Ντάβου.

Στὸ νέο θέατρο «Λυρικόν» (Γ' Σεπτεμβρίου — Ἀβέρωφ) θὰ ἐμφανισθῇ

Ἡ κ. Μαρίκα Κοτοπούλη.

ὅπως ἐγράφη ἤδη ἐπανειλημμένως, ὁ θίασος Μαυρέα — Κοκκίνη, τοῦ ὁποῦ μετέχουν οἱ ἀδελφές Καλουτᾶ, ἡ Τζένη Ἀρσένη, ἡ Κούλα Νικολαΐδου, ὁ Ἀγγελὸς Μαυρόπουλος, ὁ Τάκης Χατζηχρήστος καὶ ὁ «Γιαννάκης» Φλερύ.

Ἡ ἐπιθεώρησις τοῦ θεάτρου αὐτοῦ γράφεται ἀπὸ τοὺς κ.κ. Εὐαγγελίδην καὶ Σακελλάριον, καὶ μέχρι πρότερον καὶ ἡμετέρου ἐκαλεῖτο «Γρανίτα». Αἰφνι-

δίως, ὅμως, οἱ συγγραφεῖς τῆς ἡλλάξαν γνώμην καὶ τῆς ἔδωσαν τὸ ὄνομα «Γκαρντένια». Τὴν μουσικήν τῆς «Γκαρντένιας» θὰ γράψῃ ὁ μαέστρος κ. Θ. Σακελλαρίδης, τὰ μπαλέττα δὲ τοῦ ἔργου ἢ καλύτερα οἱ μπαλλάρινες του θὰ εἶναι Οὐγγαρέζες... καθαρόαιμες. Κατὰ τὰ λεγόμενα καταβάλλονται μεγάλες προσπάθειες ὥστε ἡ ἔναρξις τοῦ «Λυρικοῦ» νὰ ἀποτελέσῃ πραγματικὸν θεατρικὸν γεγονός.

Ὁ θίασος τῶν ἐπιχειρήσεων τῆς δ. δοῦ Πανεπιστημίου, μεταφερόμενος κατὰ τὴν θερινήν περίοδον εἰς τὸ θεατρικόν του παράστημα τῆς οδοῦ Πατησίων, θὰ συναποκομίσῃ καὶ τὸ ἔργον τῶν κ.κ. Ντ' Εννερὺ — Ριτσιάρδη «Αἱ δύο ὄρφαναι» τὸ ὁποῖον καὶ θὰ κρατήσῃ μέχρι τῆς ἐμφάνσεως νέου ἔργου.

Τὸ συγκρότημα αὐτὸ θὰ παραμείνῃ καὶ κατὰ τὴν προσεχῇ περίοδον ὡς ἔχει. Ὑπάρχει μόνον περιπτώσις νὰ προσληφθῇ ἐκεῖ ὁ κ. Κ. Δούκας, ἡ ὁποία φαίνεται ἀρκετὰ πιθανοφανής.

Στὸ θέατρο Σαμαρτζῆ ὁ θίασος Μηλιάδης — Κυριακοῦ, θὰ ἐμφανίσῃ τὴν καινούργια ἐπιθεώρησιν τῶν κ.κ. Σπυροπούλου — Παπαδόκα «Σίλου», ἔττα (μουσικὴ Κ. Γιαννίδη). Τοῦ θίασου αὐτοῦ μετέχουν: ἡ Λουίζα Ποζέλλι, οἱ ἀδελφές Βέμπο, ἡ κυρία Τωτᾶ Λιάσκα, ἡ Μιμὸζα, ὁ Φώτης Ἀργυρόπουλος, δ... ἀπαρνηθεὶς καὶ πάλιν τὴν πρόζαν Γιώργος Γαβριηλίδης, ἡ Ροζίτα Λυδία κλπ.

Ἡ Μαρίκα θὰ παραμείνῃ ἐδῶ μέχρι τοῦ Ἰουνίου, ὅπου θὰ παίξῃ τὸ νέον ἔργον τοῦ κ. Μπόγρη: «Ὅλα θ' ἀλλάξουν» καὶ ἀκολούθως θὰ ἐπιχειρήσῃ τὸν «Πάτρα», τὴν Θεσσα-

— Ὅριστε;
— Διακόσιες εἴκοσι.
— Πῶς δηλαδὴ;
— Δὲν ἔχει «πῶς». Διακόσιες εἴκοσι μὲν θέλετε.
— Ὁ Παρασκευᾶς τάχασε.
— Δὲν ἔχω ἀπάνω μου, τόλμησε νὰ ψυχήσῃ.
— Ὁ σωφὲρ κατάλαβε ὅτι πρόκειται περὶ «ψητοῦ».
— Σπῆτι σου ἔχεις;
— Ἐχω...
— Ἐ πάμε νὰ τὰ πάρουμε...
.....
Καὶ ἡ Πρωτομαγιά τοῦ Παρασκευᾶ ἐτελείωσε ἔτσι.

ΑΛ. ΣΑΚ.

ΠΑΡΑΘΕΚΡΗΝΙΑ

Λονίκη κι' ἄλλες ἐπαρχιακὲς πόλεις. Στὴν Ἀθήνα θὰ γυρίσῃ τὸν Σεπτέμβριο γιὰ νὰ ἐγκαταστήσῃ τὴν θεατρικὴν περίοδον τοῦ χειμῶνος.

Καὶ πάλι ἡ «Σερενάτα»

Μεγάλες μεταβολὲς παρουσίασαν οἱ θίασοι ποὺ προορίζοντο γιὰ τὴν Θεσσαλονίκην καὶ τὴν Αἴγυπτον. Ἀρχικῶς ἐπρόκειτο νὰ πάῃ στὴ Θεσσαλονίκη ὁ θίασος Χαντᾶ καὶ νὰ λάβῃ τὴν πρὸς τὴν χώραν τοῦ Νεῖλου, ἀγούσαν, ὁ θίασος Μαρίκας Κρεβάττα.

Τελικῶς, ὅμως, συνέβησαν ἀκριβῶς τὰ ἀντίθετα. Ὁ θίασος Κρεβάττα ποὺ θὰ ἐγκατασταθῇ στὸ θέατρο «Μέγας Ἀλέξανδρος» τῆς Θεσσαλονίκης, ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν Λίτσα Λαζαρίδου, τὴν Δώρα Βός, τὴν Φωφῶ Χαρμπῆ, τὸν Πατρίκιον, τὸν Ἰωαννίδη, τὸν Κωνσταντίνου, τὸν Θωμάϊδη, τὸν Ἀνδρέα καὶ ἄλλους.

Τοῦ συγκροτήματος τῆς Αἰγύπτου, τοῦ ὁποῦ θὰ ἡγηθῇ ἡ Ἡρώ Χαντᾶ, εἶνε πιθανὴ ἡ συμμετοχὴ τοῦ ζεύγους Στυλιανοπούλου.

Ὁ μόνος θίασος πρόζας ποὺ σὰ παραμείνῃ τὸ καλοκαίρι στὴν Ἀθήνα, θὰ εἶνε τῆς Κατερίνας Ἀνδρεάδη.

Ὁ θίασος Ἀλίκης ἐπανερχόμενος ἐδῶ στίς 20 Μαΐου θὰ φύγῃ σχεδὸν ἀμέσως σὲ τὸν νῆσον τῆς ἐπαρχίας.

Τραγούδια τῆς καρδιάς

Τὸ βοτάνι

Γυρολόγα σκηνίστρια
ὅπου, ὅταν φανίαις,
δὸς μου ἕνα ἀγριοδόταν
καὶ μπορεῖ νὰ μὲ γιάνη

Σὺ ποὺ νύχτες ἐδιάθηκε
νεραϊδῶνε ποτάμια
ἕνα ὅταν δῶσε μου
νὰ ξεχάσω μιὰ λάμια

— Τὴν παλάμη σου δώσε μου
» νὰ σοὺ πῶ τί θὰ κάνῃς...
» Εἶνε ἡ πρώτη π' ἀγάπησες
» καὶ τὸν κόπο σου χάνεις

— Γυρολόγα, λυπήσου με,
» δὸς διπλὸ τὸ βοτάνι
» νὰ τὸ πιῶ, καὶ ἀργότερα
» ἢ μπορεῖ νὰ μὲ γιάνη.

— Παλληκάρη, περήφανο
» καὶ τριπλὸ νὰ στὸ φιάσω
» ἢ ἀγάπη σου εἶνε ἀφάσθη
» καὶ τὸν κόπο θὰ χάσω...

ΠΕΤΡΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Ἡ «Σερενάτα» τοῦ κ. Ρώμα ἔκαμε πολλὸν θόρυβον. Ἄλλοι τὴν ἐπῆνεσαν, ἄλλοι τὴν ἐβρίσαν, ἄλλοι τὴν εὐρίσκον ἀφύγον καὶ ἄλλοι τὴν εἶπαν ἀνεπιφυλάκτως κακὴν. Μεταξὺ τῶν τελευταίων συγκαταλέγεται καὶ ὁ κ. Γεώργιος Βλάχος, τοῦ ὁποῦ ἡ γνώμη ἀκρίβως κάποιαν ἢ μᾶλλον μεγάλαν ἐπίδρασιν τοῦλάχιστον εἰς τὸν ὑπογραφόμενον. Ὁ κ. Βλάχος λοιπὸν εἶπε ὅτι ἡ «Σερενάτα» εἶναι μηδὲν, εἶναι τίποτε, εἶναι μία πυλὶς διὰ νὰ μεταχειρισθῇ τὴν ἐκφρασίαν του. Κι' ἐπιπροσθέτως δὲν εἰδίστασε νὰ ὑπογράψῃ φαιδρία-πλατεῖα τὴν γνώμην ὅτι ἡ «Ζακυνθινὴ Σερενάτα» εἶναι ἡ «Κυρία μὲ τὰς Καμελίας».

Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ ἄλλος θεατρικὸς κριτικὸς, ὁ κ. Γ. Νάζος, παλαιὸς συνεργάτης τῆς «Καθημερινῆς», μορφωμένος ἄνθρωπος, καὶ πρὸ παντὸς εὐθύς καὶ εὐλαβὴς, ὁ ὁποῖος ἀπήντησεν εἰς τὸν κ. Βλάχον καὶ τοῦ εἶπεν ὅτι «δὲν ἔχει δικίον» καὶ ὅτι ἡ ὑπόθεσις δὲν παίζει ῥόλον, καὶ ὅτι ἡ «Ζακυνθινὴ Σερενάτα» εἶναι ἔργον ἀρίστον, πλὴν μερικῶν ἀναξίων λόγου ἐλαττωμάτων.

Ἐκτὸς αὐτῶν, τρίτος κριτικὸς, τοῦ ὁποῦ ἡ γνώμη εἶναι ἐπίσης ἀναμφισβήτητος ἔγκυρος καὶ λόγῳ εἰδικῆς μορφῆς καὶ λόγῳ πείρας, ὁ κ. Κ. Ο. τοῦ «Ἐθνικοῦ», ἐσυμφώνησε σχεδὸν μὲ τὸν κ. Βλάχον καὶ εἶπεν ἀνυποκρίτως ὅτι ἡ «Σερενάτα» εἶναι κακὸν ἔργον, μολοντὶ ὑπὸ τὰς γραμμάς του διαφαίνεται ἡ ἐπιθυμία νὰ πῇ τὸ ἀντίθετον.

Τί συμβαίνει λοιπὸν;
Ὁ κ. Βλάχος καὶ ὁ κ. Κ. Ο. ἔχουν ἀδικον; Ἐπληρώθησαν; Ἡ ἔχουν προηγουμένα ἢ εἶναι κακὸν ἔργον ἀρνηταί, ἢ μισονεῖσται; Διότι κατὰ ἀπ' αὐτὰ θὰ συμβαίη! Ἐκτὸς ἀν' ὁ κ. Νάζος δὲν εἶναι ἀμερόληπτος κριτικὸς καὶ δὲν κρίνει ἀντικειμενικᾶς, ἀλλὰ ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὰς προσωπικὰς του συμπάσεις. Ἡ ἔκτος πάλιν ἀν' δὲν γνωρίζει νὰ κρίνῃ. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ τελευταῖον δὲν τὸ δέχομαι. Ὅπως δὲν δέχομαι καὶ τὸ ὅτι ὁ κ. Βλάχος καὶ ὁ κ. Κ. Ο. εἶναι μισονεῖσται ἢ ἀρνηταί.

Καὶ πρέπει νὰ δεχθῶ ἐν τούτοις. Προηγουμένως ὅμως ὀφείλω νὰ δῶ τὴν «Σερενάταν». Πηγαίνω λοιπὸν, κλείνω μὲν τὴν καὶ τὴν παρακολουθῶ. Δὲν εἶμαι κριτικὸς οὕτε φιλοδόξῳ νὰ γίνω. Θέλω ὅμως νὰ διαλευκάνω τὸ μυστήριον, ὡς θεατῆς, ὡς δημοσιογράφος, ὡς ἄνθρωπος ποὺ ἀσχολεῖται κάπως μὲ τὸ θέατρον καὶ ἀναπνέει τὸν ἀέρα τῆς σκηνῆς.

Ἡ «Σερενάτα» λοιπὸν δὲν μοῦ ἄρεσε. Κριτικὴ ἔγγραφη εἰς αὐτὴν τὴν στήλην. Ἐγὼ — εἶπαμε — δὲν κάνω κριτικὴν. Διὼ ἀπλῶς ὅτι δὲν μοῦ ἄρεσε. Εἶναι ἐξε-

ζητημένη στὴν τεχνολογία, μὲ πολλὰ τὰς ν. κ. ο. ς, φαχτούς, στίχους, ποὺ ἔχουν καταπνίξει τὴν δρᾶσιν τοῦ ἔργου καὶ τῶν ἡθοποιοῦ ἀπὸ τὸ μεγαλειότερον στοιχεῖον τῆς συγχρόνου θεατρικῆς τέχνης, τὴν φυσικότητα τοῦ διαλόγου. Οἱ στίχοι αὐτοὶ θὰ ἄρμυζαν σ' ἕνα «σκέτος» ἐπιθεωρησεως. Ἐχει πολλὴ θέαμα, τὸ ἔργον, πολλὴ μυσία, πολλὴ μουσική. Ἀλλ' εἶναι σκηνοθετημένον ἀρίστα. Διαφωνῶ μὲ τὸν κ. Κ. Ο. ποὺ λέει ὅτι ὁ κ. Βλάχος νίδης ἔδωκε τὸ ἔργον. Τὸ ὀφείλεις. Ἀλλοῖμονο ἂν δὲν ὑπῆρχαν αὐτὲς οἱ ὁάσεις τοῦ θεάματος καὶ τοῦ μυσίου ποὺ διασκέδᾳσιν τὴν μονοτονίαν καὶ τὴν πλαδαρότητα τοῦ κειμένου. Τότε τὸ ἔργον θὰ ἦταν ἀπείρως κουραστικότερον. Καὶ συμφωνῶ — ὡς ἀπλὸς θεατῆς πάντοτε — μὲ τὸν κ. Βλάχον ποὺ εὐρίσκει τὴν «Σερενάταν» κακὴν καὶ τὴν ὑπόθεσιν δυσίαν μ' τὴν «Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας».

Καὶ ἐρωτῶ: Τί συμβαίνει λοιπὸν μὲ τὸν κ. Νάζον; Ὁ κ. Νάζος ἤθελε νὰ προσφέρῃ ἐκδοῦσιν εἰς τὸν κ. Ρώμα ἐπειδὴ εἶναι φίλος του; Ὁχι, δά. Δὲν τις κάνει αὐτὲς τὴς ὑποχωρήσεις. Συνήθως λέει τὰ σὺκα-σὺκα καὶ τὴ σκῆφη-σκῆφη. Κάτι ἄλλο συμβαίνει λοιπὸν; Ὁ κ. Νάζος ἤθελε νὰ ἀνοίξῃ κουβέντα μὲ τὸν κ. Βλάχον! Νὰ τοῦ μῇ ἐλαφρῶς στὸ ροῦθόν, νὰ τοῦ φέρῃ ἀντιρρήσεις, νὰ συζητήσῃ, ν' ἀπολαύσῃ ἐπιτιθέμενος, δεχόμενος ἀπαντήσεις καὶ ἀνταπαντῶν!

Καὶ ὁ κ. Βλάχος ἐδέχθη ἐπίσης νὰ διασκεδάσῃ μὲ τὴν ὑπόθεσιν. Αὐτὸ ἦταν ὅλο.

Δ. Κ. Ε.

σε μου τὸ δίπλωμά σου.
— Δὲν τὸχ' ἀπάνω μου.
— Πάμε μέσα...
— Ὁ Παρασκευᾶς ἐξέωρθε καθήκον του νὰ ἐπέμβῃ.
— Μὰ δὲν μὲν λέτε κύριε πόλυσμα, σὰς παρακαλῶ...
— Τί;
— Εἶνε ὑποχρεωμένος ὁ σωφὲρ νὰ χη τελεῖται τὸ Πανεπιστήμιον;
— Ὁχι, Γιατί;
— Ἐ τότε τί δίπλωμα τοῦ ζητᾶτε...
— Ἀφήστε μας νὰ πάμε στὴ δουλειά μας...
— Ἐνα εἰρωνικὸ χαμόγελο διεγράφη στὰ χεῖλη τοῦ αστυνομικοῦ.
— Ἐμπρὸς πάμε μέσα...
Καὶ χωρὶς πολλὰς κουβέντας ἀνοίξε τὴν πόρταν τοῦ αὐτοκινήτου, κάθησε μέσα — δίπλα-δίπλα μὲ τὸν Πα-

ρασκευᾶ — κι' ἔδωσε διαταγὴν στὸ σωφὲρ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ στὸ γειτονικὸ τμήμα.

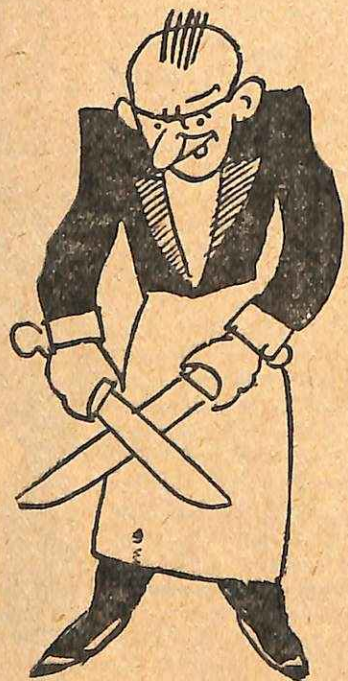
Δυὸ ὥρες καὶ περισσότερο περιμένε ὁ Παρασκευᾶς στὸ αὐτοκίνητο ἐξω ἀπὸ τὸ τμήμα.
Εἶχε ἀρχίσει πιά νὰ σκοτεινιάζῃ ὅταν κατέβηκε ἐπὶ τέλους ὁ σωφὲρ καὶ πῆρε τὴ θέσιν του στὸ βολάν.
— Τέρμα Πατησίων.
— Μάλιστα...

Τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε.
— Τί σοὺ ὀφείλω;
— Διακόσιες εἴκοσι.

ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ ΝΥΧΤΕΣ

4ον—Πασχαλινές ταβέρνες

Τὰ βαρελόττα στις γωνίες τῆς συνοικίας, ἀντήγγειλαν τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου. Μερικά βεγγαλικά διέγραφαν στὸν οὐρανὸ ἐκθαμβωτικά τόξα. Χιλιάδες λευκά κεριὰ στὸ δρόμο. Χιλιάδες χαμόγελα. Χιλιάδες

Τὰ γκαρσόνια ἀκόνιζαν τὰ μαχαίρια τους.

στόμαχοι ποὺ εἶχαν φθάσει στὸ νῦν καὶ αἶ με τὴν σαρακοστή καὶ γουργούριζαν χαμόγελα με τὴν προσδοκία τῆς μαγειρείας.

Ἡ ἀθηναϊκὴ νύχτα εἶχε πάρει ὅλη τὴν ἀπολιτίτικη ὁμορφιά της. Εἶχε ξυπνήσει ἀπὸ τὴν νάρκη τοῦ χειμῶνος καὶ τρομαγμένη ἀπὸ αὐτὲς τὲς ἐπιθέσεις τῶν πιστολιῶν, τῶν βαρελόττων, τῶν βεγγαλικῶν, ζητοῦσε νὰ ἐξευμενίσῃ τοὺς χαρούμενους αὐτοὺς ἐπαναστάτας ποὺ τῆς δὴλωναν:

- Θέλουμε κρασί!...
- Θέλουμε τραγοῦδι!...
- Θέλουμε ἔρωτα!...

Οἱ μετανοοῦσες Μαγδαληνές, εἶχαν ἀνακτήσει πάλι τὴν ἀκατανίκητη καὶ σκανδαλιστικὴ προκλητικότητά των. Οἱ ἐστιᾶτορες ἐπίσης, ἐξέθεταν σὲς προβήκες τῶν καταστημάτων, τοὺς γαργαλιστικούς πειρασμούς τῆς Ἀναστάσεως. Μερικὲς αμυρπὲς ἀποτελοῦσαν τὸν μεγάλο σημαϊοστολισμὸ τῆς ἀθηναϊκῆς ταβέρνας. Καὶ τὰ παιδιὰ μὲ καθαρές μπλούζες, ξεσκόνιζαν

τὲς καρέκλες μὲ τὰ ακουβέρ, γυάλιζαν τὰ παπούτσια τους, καὶ τσακίζόντουσαν σὲ ὑποκλήσεις...

Πολλὰ αὐτοκίνητα εἶχαν πάρει κι' ὅλας τὸ δρόμο πρὸς τὴν Βαρυμπόμπη γιὰ νὰ γλεντήσουν ἀριστοκρατικὰ στὸν Καρὰδῆμα.

Κι' ἡ πελατεία κατέφθανε στὰ ἀρεζερβὲς τραπεζαρία: Προσβευταὶ ποὺ ἤθελαν νὰ φᾶνε ἄρνι ἀ λὰ παλληκάρη, κυρίες ποὺ ἀπὸ πίναν καὶ τὸ λέγαν, δεσποινίδες ποὺ θέλουν νὰ τσουγκρίσουν τὰ φλογάτα αὐγά τῆς Ἀναστάσεως, νέοι γεμάτοι πόθους σκληρῶν Ρωμαίων καὶ ἀπόμαχοι τῆς κοσμικῆς ζωῆς ποὺ ἀπελάμβαναν τὲς διασκεδάσεις τῶν ἄλλων, ἀκαθισμένοι ἤσυχχα... στ' αὐτὰ τους.

Στὲς κοσμικὲς ταβέρνες τὰ γκαρσόνια ἀκόνιζαν τὰ μαχαίρια μὲ τὰ ὑποκί ἐπρόκειτο... νὰ σφάζουν πάνω στὸ λογαριασμὸ τοὺς ἀτυχεῖς πελάτες των.

Ὅλες ἡ Ἀφροδίτες εἶχαν φροντίσει νὰ βροῦν τὸν Ἀδωνί τους. Καὶ οἱ μπρεκὲδες μὲ τὸν ἔρωτα τῆς ἀθανάτης γόησσας στὴν καρδιά, εἶχαν σκορπίσει στὰ τέσσερα σημεία τοῦ Ἀσσεως, ὅπου ὑπῆρχε κρασί ἰκανὸ ν' ἀναστήσῃ καὶ πεθαμένο...

Γι' αὐτοὺς δὲν ὑπῆρχε γυναίκα. Δὲν ὑπῆρχαν παιδιὰ. Δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο στὸν κόσμο ἀπὸ τὴν ρετσίνα. Ὁ ἔρωτος τοῦ βαρελίου ἦταν ἡ ζωὴ τους. Καὶ τὸν δοκίμαζαν γουλιά μὲ γουλιά, λέγοντας τραγοῦδι τῆς ἐποχῆς τοῦ φραγκαλά καὶ τῆς λεβάντας. Τὸ μεράκι ξεπηδοῦσε ἀπὸ τὰ ποτήρια τους:

- Νὰ ζήσης, κάπελα, ἀσίκη!...
- Φέρε ἕνα κατσάρι καὶ τὸ ποτήρι σου...
- Χριστὸς Ἀνέστη!...
- Ἀληθῶς Ἀνέστη!...

Κι' ἀεῖθα πρῶτον, μέχρι τὴν αὐγή. Στὸ Κούκιου, τὴ φημισμένη ταβέρνα, στὰ Πυθαγόδικα, τὸ ἐλαφρὸ μουσικὸ θέατρο διασκεδάζε αὐτὰ ὅλα τὰ βραδύκια. Σ' αὐτὴν ὁ Ὀρέστης Μακρῆς, ὁ Μαυρέας, ὁ Κοκκίνης, ἕνα σωρὸ ἀστράν τῆς σκηνῆς εἶναι ἀπὸ τοὺς τακτικούς θαμῶνες της. Ἐπειτα ἕνας εἰσαγγελεὺς, ἕνας Πειραιώτης συμβολαιογράφος μ' ὅλη τὴν συντροφιά του, ἄπειροι ρουμελιῶτες καὶ κόσμος διαλεγτὸς τῶν Ἀθηνῶν.

Στὴν ταβέρνα τῶν ἀδελφῶν Τερζάκη, στὸ πέριμα τῆς οἰκίας Φυλῆς, ἡ παρέα τοῦ κ. Παπαγεωργίου καὶ τοῦ κ. Χατζηγιάνη ἔκανε συνδυασμοὺς ὁρεκτικῶν μεζέδων γιὰ νὰ πιῇ περισσότερο ἀπὸ τὸ φημισμένο

κρασί καὶ διαρκῶς παρήγγελλε:

—Πέτρο, φέρε μας μισή. Γρήγορα, Πέτρο, γιατί θὰ γίνῃ πόλεμος!

—Πέτρο—πόλεμος, συμπλήρωνε ὁ ἀδιδόρωτος καλαμπουριστὴς τῆς παρέας.

Στοῦ Τερζάκη τακτικὴ ἐπίσης εἶνε ἡ συντροφιά τοῦ κ. Καπετανάκη, ἕνα πληθὺς ἄλλων κι' ἀκόμη ἕνας παράδοξος τύπος γόητος, ποὺ ἔχει κηρυχθῇ ἀπὸ κηδεμονίαν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τρώει ὅλα τὰ λεφτά του σὲς γυναῖκες. Εἶνε φοβερός... κατακτητής. Βάζει ὅμως πάντα ἕνα πεντακοσάριο γιὰ δόλωμα στ' ἀγκίστρι του!

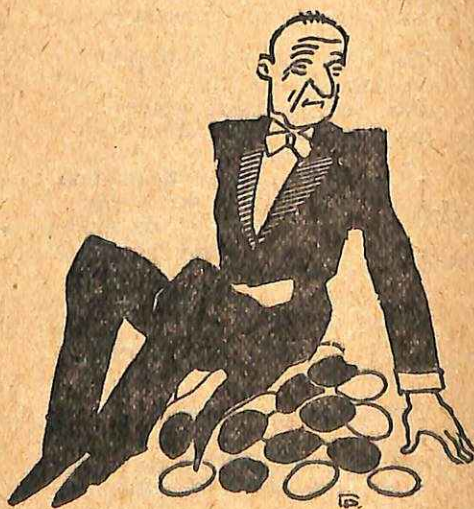
Στὲς ταβέρνες τῆς Πλάκας ἐπικρατεῖ ὁ ἴδιος... ἀναστάσιμος βασιλικὸς ὄργασμός. Στοῦ Μπάρεμα Στάθη, στὴ «Μαυροταβέρνα», στοῦ Καβαλάρη.

Στὸν συνοικισμό Ὑμηττοῦ ὁ κ. Νικολάου κερνᾷ σαμπάνια τὴν τακτικὴν πελατεία του: Τὴν παρέα τοῦ συναδέλφου κ. Δ. Μηλιάδη...

Στὴν Γαργαρέττα ὁ «Γιούλης» δέχεται πάντα μὲ τὸ χαμόγελο τὴν ἀθηναϊκὴ ἀριστοκρατία. Καὶ ἔξω ἀπὸ τὰ νυκτερινὰ κέντρα τῆς Κυψέλης οἱ μικροσκοπικοὶ γκροῦμ ἀνοίγουν τὲς πορτιέρους τῶν αὐτοκινήτων καὶ δέχονται φιλοδωρήματα.

Τὰ ἐξημερώματα τέλος τὸ ἀστυνομικὸ δελτίο καταγράφει ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ τὰ σπασμένα τῆς Ἀναστάσεως, καὶ ἡ ἱστορία, ἦτο μὴ συνάδελφωσις τοῦ... χριστιανικωτέρου θεοῦ μὲ τὸν πῖο... εἰδωλολατρικὸ καὶ ἀρχαῖο.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Καθισμένοι ἦσαν στ' αὐτὰ τους.

Πότε πρέπει νὰ μιλάτε γιὰ ἔρωτα...

Ὁμιλεῖ ὁ Ρόμπερτ Ταίηλορ

Ὁ μέγας γόης τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου Ρόμπερτ Τέυλορ, ποὺ ἐσφίξε μέχρι σήμερα στὴν ἀγκαλιά του τὲς ὁμορφότερες γυναῖκες τοῦ κόσμου καὶ ποὺ ἀποτελεῖ τὸ ἴνδαλμα ἐκατομμυρίων κοριτσιῶν, ἔχει ἀποκτήσει τόση μεγάλη πείρα στὰ ζητήματα τοῦ ἔρωτος, ὥστε νὰ θεωρηθῇ καὶ ὁ ἰδεώδης ἐραστής τοῦ κινηματογράφου.

Οἱ πολυάριθμοι ἐρωτικοὶ ρόλοι τοὺς ὁποίους ἔχει παίξει μέχρι σήμερα, τὸν ὠδήγησαν στὸ σχηματισμὸ ὁρισμένων συμπερασμάτων, ὡς πρὸς τὸν κατάλληλο καὶ τὴν ἀκατάλληλο τρόπο καὶ χρόνο, γιὰ μιὰ ἐρωτικὴ ἐκμυστήρευση. Κατὰ τὴν θεωρίαν του αὐτῇ, ὁ Τέυλορ ὑποστηρίζει ὅτι ὑπάρχουν στιγμὲς καὶ τόποι ἐξαιρετικὰ εὐνοϊκοὶ γιὰ μιὰ ἐρωτικὴ ἐκδήλωση, ὅπως ἐπίσης ὑπάρχουν στιγμὲς καὶ τόποι τελείως ἀκατάλληλοι γιὰ τέτοιου εἶδους τρυφερὲς ἀσχολίες.

Ἀρχίζουμε ἀπὸ τὲς εὐνοϊκὲς εὐκαιρίες.

1) Ἄν εἰσθε ἐραστής τρυφερός, μὲ ἰδέες κάπως νεφελώδεις καὶ σὰς ἀρέσει νὰ θιγέτετε μπροστὰ σας ἀπὲραντες ἐκτάσεις, ὁ ἰδεώδης τόπος γιὰ νὰ κάνετε τὴν ἐρωτικὴ σας ἐκμυστήρευση εἶνε τὸ κατάστρωμα ἑνὸς ὑπερῶκεανείου, ἐν μέσῳ τοῦ ὠκεανοῦ. Ἐκεῖ στηριγμένος στὸ κιγκλίδωμα τῆς γεφύρας, πλάι στὸ πρόσωπο ποὺ λατρεύεται, θὰ μπορέσετε νὰ ἐκφράσετε τὸ αἶσθημα ποὺ πυρπολεῖ τὴ στήθεά σας, χωρὶς πολλὰ λόγια. Οἱ ψυχὲς σας θὰ ἐπικοινωνήσουν σιωπηλά, καθὼς θὰ λικνίζεσθε ἀπαλά, κάτω ἀπὸ τὸ ἀσημένιο χᾶδι τοῦ φεγγαριοῦ.

2) Ἄν εἰσθε ἰδιοσυγκρασίας παράφορος καὶ ξεχυλλίζετε ἀπὸ αἰσθηματισμὸ, τότε τὸ μόνο κατάλληλο μέρος γιὰ νὰ κάνετε τὴν ἐρωτικὴ ἐκμυστήρευση, εἶνε τὸ ἔξπρες ποὺ τρέχει μὲ ταχύτητα ἐκατὸ χιλιόμετρων τὴν ὥρα. Ἡ κινηματογραφικὴ παρέλασις τῶν τοπίων ποὺ διασχίζετε, ὁ κρότος τῆς ἀτμομηχανῆς, ἡ φασαρία τῶν τροχῶν, τὸ τρίξιμο τῶν τζαμιῶν, ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν ἕνα περιφημὸ ἀκομπανιμέντο γιὰ τὴν ἐρωτικὴ σας ντεκλαρασιὸν.

3) Ἄν εἰσθε διαρκῶς ἀπασχολημένος, ἂν οἱ δουλειές σας δὲν σὰς ἀφήνουν οὔτε μισοῦ λεπτοῦ ἡσυχία, τὸ ἀεροπλάνο εἶνε ὁ πιὸ κατάλληλος τόπος γιὰ τὲς ἐρωτικὲς σας ἐκμυστήσεις. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν ἐξοικονομεῖτε τὴν ἀπώλεια τοῦ πολυτίμου

σας χρόνου, γιατί μπορεῖτε ἔτσι νὰ ἐξομολογηθῇτε τὸν ἔρωτά σας στὴν ἐκλεκτὴ τῆς καρδιάς σας, χωρὶς νὰ παραμελήσετε τὲς ὑποθέσεις σας.

4) Ἐκείνους ποὺ ἀγαποῦν τὴν ἡσυχία καὶ τὴν λησμονία τοῦ κόσμου, τοὺς ἐσυμβούλευαν ἄλλοτε νὰ κρύβουν τοὺς ἔρωτες των σὲ μιὰ χαμένη γωνία τῆς ἐξοχῆς, μακριὰ ἀπὸ τὸ θόρυβο τῶν πόλεων. Σήμερα δὲν παρίσταται ἀνάγκη τέτοιας ἀπώσεως. Φθάνει ἕνα παγκάκι στὸ σκοτεινὸ πάρκο τῆς πόλεως, ὅπου κανένας δὲν θὰ ἔλθῃ νὰ σὰς ἐνοχλήσῃ.

5) Γιὰ ὅλους, τέλος, τοὺς νεαροὺς ὄνειροπόλους, ποὺ ἀγνοοῦν ἀκόμη τὲς δυσκολίες τῆς ζωῆς καὶ θιγέουν τὸ μέλλον χρυσοποίκιλτο, ὁ ἰδεώδης τόπος γιὰ τὲς ἐρωτικὲς ἐκμυστήσεις εἶνε ἕνα ἔρημο μονοπάτι, χαμένο μέσα στὸ δάσος...

Καὶ τώρα, οἱ ἀκατάλληλοι τόποι:

1) Ὅταν ὠδηγεῖτε μοτοσυκλέττα, νὰ μὴ μιλάτε ποτὲ περὶ ἔρωτος. Ὑπάρχει φόβος νὰ περισπαθῇ, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή, ἡ προσοχή σας, ὅποτε... Μιὰ στιγμή εἶνε ἀρκετὴ γιὰ νὰ περάσετε ἀπὸ τὴν πρόσκαιρὴ αὐτὴ ζωὴ στὴν αἰωνιότητα...

2) Μὴ κάνετε ποτὲ ἐρωτικὲς ἐκμυστήσεις ὅταν τρέχετε μὲ ποδηλάτο, πλάι στὴν ἐπίσης ποδηλατοδρομοῦσα φίλη σας, σ' ἕνα δρόμο πολυσύχναστο. Ὑπάρχει φόβος νὰ μὴν ἀκούσετε τὸ κορνάρισμα ἑνὸς αὐτοκινήτου καὶ νὰ θρεθῇτε κάτω ἀπὸ τὲς ρόδες του...

3) Ὅταν σωφάρετε κι' ἔχετε στὸ πλάι σας τὸ πρόσωπο τῶν στοχασμῶν σας, μὴ μιλάτε καθόλου περὶ ἔρωτος. Ἐνα τρυφερὸ βλέμματάκι πρὸς τὴν παρακαθημένη σας, ἕνα σφίξιμο τοῦ χεριοῦ, ἕνα κλέφτικο φιλί, μπο-

ρεῖ νὰ σὰς ὠδηγήσῃ σὲ μιὰ στραβοτιμονιά καὶ νὰ προκαλέσῃ τὴ χειρότερη καταστροφὴ.

4) Ἡ ἀκρογυαλία δὲν εἶνε καθόλου κατάλληλος τόπος γιὰ ἐρωτικὲς ἐκδηλώσεις, ἰδίως ὅταν εἰσθε κακοφτιαγμένος. Ποτὲ σας νὰ μὴ μιλάτε γιὰ ἔρωτα, ὅταν φοράτε μαγιώ, γιατί ἡ γυναίκα ποὺ θὰ σὰς ἀκούσῃ, θὰ θιγέτῃ γύρω της, κι' ἄλλους ἄνδρες, καλύτερους σας ἴσως ὑπὸ ἐποψιν πλάστικότητος, ὁπότε...

5) Τέλος, νὰ μὴ μιλάτε ποτὲ γι' ἀγάπη στὰ καφενεῖα, στὰ ντάνσιγκ, στὰ θέατρα καὶ σὲς λοιπὲς δημόσιες συγκεντρώσεις, γιατί ἡ ἀτμόσφαιρα στὰ μέρη αὐτὰ εἶνε πολὺ θωρακικὴ γιὰ τὴν ἐκδήλωσι ἑνὸς τρυφεροῦ καὶ ἀγνοῦ αἰσθηματος...

Αὐτὲς εἶνε οἱ συμβουλὲς τοῦ ἐμπειροτάτου εἰς τὰ ἐρωτικὰ ζητήματα Ρόμπερτ Τέυλορ, φυσικά, ἐνῶνουν πολλοὺς ἀμερικανισμούς. Πάντως, ὁμως, περικλείουν καὶ ὁρισμένες ἀληθεῖες, ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰς παραγνωρίσῃ. Οἱ ἐξωτερικὲς περιστάσεις παίζουν συχνὰ πολὺ μεγάλον ρόλο στὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον μπορεῖ ἕνα πρόσωπο νὰ δεχθῇ μιὰν ἐκμυστήρευση.

Στὲς ὁδηγίες αὐτὲς τοῦ Τέυλορ, ἀπαντᾷ ὡς ἐξῆς μιὰ Γαλλίς βεντέτα τοῦ κινηματογράφου, ἡ ὁποία δὲν θέλησε νὰ δώσῃ τ' ὄνομά της:

«Κατὰ τὴ γνώμη μου, ὁ Τέυλορ, μπαίνει σ' ἕναν ψεύτικο κόσμο, γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὲς περιπτώσεις ποὺ εἶνε ἀκατάλληλες γιὰ μιὰ ἐρωτικὴ ἐκμυστήρευση. Ἡ ζωὴ εἶνε πολὺ πιὸ ἀπλή καὶ οἱ ἐρωτευμένοι δὲν μποροῦν νὰ θρεθοῦν στὰ μέρη ποὺ προβλέπει ὁ συμπαθὲς γόης (ἀεροπλάνο, ὑπερῶκεανεία, Ἡ ἀπαγόρευσις ἔπειτα ποὺ ἀφορᾷ τὲς ντεκλαρασιὲς μέσα στὰ ντάνσιγκ καὶ καφενεῖα, δὲν ἔχει καμμιὰ λογικὴ βάση. Οἱ περισσότεροι νέοι μέσα στὰ ντάνσιγκ θρίσκουν τὴν εὐκαιρία νὰ κάνουν τὴν ἐρωτικὴ τους ἐκμυστήρευση, ξεναμένοι καθὼς εἶνε ἀπὸ τὸ χορὸ, τὸ πιστὸ καὶ τὴν γενικὴ εὐθυμία.

«Ὁ Τέυλορ μιλάει γιὰ τοὺς ἐρωτευμένους τῆς πραγματικῆς ζωῆς. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν παραδεχθῇ κανεὶς.

«Κατὰ τὴ δική μου γνώμη, ὅλες οἱ ὁρὲς καὶ ὅλοι οἱ τόποι εἶνε ἀκατάλληλοι γιὰ μιὰ ἐρωτικὴ ντεκλαρασιὸν. Ἀρκεῖ νὰ εἶνε κανεὶς βέβαιος, ὅτι τὸ πρόσωπον ποὺ θὰ τὴν ἀκούσῃ, θὰ εἶνε προετοιμασμένο γιὰ νὰ δεχθῇ εὐμένως τὰ ἐρωτολόγια του».

ΣΑΡΑ ΤΣΙΛΙΑ

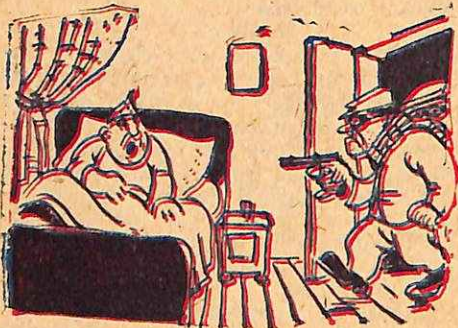
Ἡ γοητευτικώτατη Μόρην Ὁ Σούλλιβαν, δὲν φαίνεται νὰ διαφωνῇ μὲ τὸν Ρόμπερτ Ταίηλορ, ὅσον ἀφορᾷ τὰ ζητήματα τοῦ ἔρωτος.

Η «πτώχευση» του Σιγισμόνδου Πιελεβέ

Ένα εϋδυμογράφημα του Μαξίμ

Ο Σιγισμόνδος Πιελεβέ, δεν μπορούσε εκείνη την νύχτα να κλείσει μάτι. Από νωρίς είχε πάρει μερικές πολύ σοβαρές αποφάσεις που αφορούσαν την οικονομική του κατάσταση και το άμεσο μέλλον του, και η ιστορία αυτή δεν τον άφηνε να κοιμηθεί. Είχε λοιπόν κλεισμένα τα μάτια του και συλλογίζετο τα γεγονότα της ημέρας, όταν ξαφνικά, άκουσε κάποιο ύποπτο θόρυβο, προερχόμενο από το ισόγειο, όπου ήταν τα γραφεία της Τραπεζίς «Σιγισμόνδος Πιελεβέ και Σία».

Τρομαγμένος ο Σιγισμόνδος άνοιξε τα μάτια του και ανέκαθεν τεντώνοντας το

Τρομαγμένος ο Σιγισμόνδος άνοιξε τα μάτια του.

αυτό. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι κάποιος, ή μάλλον κάποιοι ήταν στο κάτω πάτωμα.

Ξαφνικά, το πρόσωπο του τραπέζιτη φωτίστηκε.

— «Ω! είπε μέσα του! Νάχα αυτή την τύχη!... Δεν υπάρχει όμως, αμφιβολία, αυτό είναι. Μ' έχουν επισκεφθεί διαρρηχτές. Έτσι το ζήτημα λύεται μονάχο του! Ποτέ οι καλοί αυτοί άνθρωποι δεν θα φαντάζονταν τί μεγάλη υπηρεσία με προσφέρουν!...

Και ήσυχος πιά, ο Σιγισμόνδος, ξανάπεσε στο προσκέφαλό του και ξανάκλεισε τα μάτια του για να συνεχίσει τον ύπνο του. Μέσα σε λίγα λεπτά όλες οι φροντίδες του, όλες οι βασανιστικές σκέψεις του του είχαν φύγει.

Και ήταν πραγματικά βασανιστικές, τυραννικές, οι σκέψεις αυτές, αν ληφθώ υπ' όψη ότι ο κ. Σιγισμόνδος είχε χρεωκοπήσει για καλά, χάρις σε μερικές οψιφονίδες επιχειρήσεις που είχε κάνει και ετοιμαζόταν να το σκάσει την άλλη μέρα για το Βέλγιο, συναποκομίζοντας, για τα έξοδά του, τα υπολείμματα του, ο άτυχος Σιγισμόνδος είδε τι είχε επιτευχθεί τόσο καιρό...

Δεν είχε όμως προσβάλει καλά-καλά να τον πιάσει ο ύπνος, όταν ξαφνικά, ένοιωσε στο μέτωπό του μια άσυνήθιστη κρυάδα. Και η κρυάδα αυτή έγινε σε λίγο ερίγος σύγκομο, όταν, ανοίγοντας τα μάτια του, ο άτυχος Σιγισμόνδος είδε μ' ένα πλάγιο βλέμμα που έβριζε την κάρνη ενός μεταδυνάμει άκουμπισμένη στον κροτάφο του.

Δύο ύποπτοι τύποι με τραγιάσκες και

μαύρες προσωπίδες ήταν αντίκρου του.

— Μην κουνήσεις και πρώτα-πρώτα, μην τύχη κι' ανοίξεις το στόμα σου γιατί σου την άναψα! τούπε ο ένας, αυτός που του είχε κολλήσει στο κεφάλι το περιστροφικό.

Ο Σιγισμόνδος κούταζε με τρόμο τον προσωποφόρο και έμεινε ακίνητος.

— Τώρα, του λέγει αυτός, θα σου πω μερικά πράγματα και θέλω να μ' άπαντήσεις χωρίς περιστροφές, μη-κεις;

— Σας ακούω, ψιθύρισε, ο Σιγισμόνδος.

— Τό λοιπόν. Μπορείς ρε να μ' πης γιατί κοροιδεύεις τον κόσμο;

— Μά...

— Τι μ' και ξεμιά! Έρχομάστε από κάτω θιν και άνοιξαμε την κάσσο σου, που να σε θάφουνε μέσα!...

— Λοιπόν;

— Τό λοιπόν, να πάψης να μ' ασάνης το κορόιδο γιατί θα σου τη μπήξω. Κατάλαβες; Τραπέζιτη είσαι σύ ρε, ή μ' ασάνης αντίπραξη;

— Δεν σας καταλαβαίνω, τί θέλετε να πής;

— Εκείνη την ώρα επενέβη ο άλλος από τους δυο διαρρηχτές.

— Τι θέμε να πούμε; Σάν τάχατες να μην τα ξερω! Νά, χάσαμε δυο ώρες για να άνοίξουμε την κάσσο σου, και δε βρήκαμε τίποτα μέσα.

— Μ' άφου δεν είχε!...

— Άλλου αυτά! Έρριξες το κανόνι και τώρα θέλεις να το σκάσης για το έσωτερικό. Μήπως νομίζεις ότι δε βρήκαμε το διαβατήριό σου;

— Λοιπόν; Τί θέλετε τώρα;

— Τά λεφτά!...

— Σας βεβαιώ πως δεν έχω φράγκο.

Φτώχηνα σας λέω και δανεισθήκα από φίλους για το ταξίδι μου!...

— Θα πάψης τις παλάβρες ή θα φας το σφάλιαρο!

— Μά άφου σας λέω...

— Άστα αυτά και δός μας τα λεφτά! Άλλοιώς όλος ο κόσμος θα μ' ασάνη πώς χρεωκόπησες και ή διμή μας ή διάσρηση δεν θα σε ώφέληση. Θα δημοσιέψουμε διάψευση!...

— Καλά... καλά... ψιθύρισε κάρη-δως ο άτυχος κ. Σιγισμόνδος. Μη φω-νάξετε. Να το πορτοφόλι μου έχει μέσα 2.000 φρ. πάρε τα!...

— Τί δηλαδή, με δυο ψωροχιλιάδες πολεμάς να μ' ασάνη; Σού λέμε τά λε-φτά!.....

Ο Σιγισμόνδος τά είχε χαμένα. Τί νάκανε; Εκεί που είχε νομίζει πως όλα πίνανταν μια χαρά, να που τώρα μπέ-δευαν κατά τον χειρότερο τρόπο. Να δόση τα λεφτά που είχε κομμένα, πως θα περάση αυτός όσπου να δη τί θα κά-νη; Να μην τά δόση θα τον πιάσουν έ-πλ δολία χρεωκοπία, πριν προφθάση να περάση τα σήνορα. Λοιπόν!...

Εκείνη τη στιγμή, ακούσθηκε πάλι ή φωνή του άλλου με το περιστροφικό.

— Για κούτα εδώ, ρε βλαμάνη, θα σου προτείνω κάτι κι' έτσι θα τά βολέψουμε τά πράγματα. Τό λοιπόν, θα τά μοιρά-σουμε μισά και μισά... Έν τάξει; Έλα τώρα φέσε το κομπόδεμα!...

Ο Σιγισμόνδος βόηκε την λύση ή-ποσδήποτε συμφερτική και έδειξε με τό δάχτυλό του κατά τό τζάκι. Εκεί, κά-

τω από τά σδυμένα κούτσουρα και τί-στάχτες ήταν ένα μαντήλι δεμένο με σπάγγο. Μέσα στο μαντήλι σ'τό ύπλη-χαν πολλά εκατοστάκια.

Ο δεύτερος από τους διαρρηχτές πή-ρε τό δέμα και τό άνοιξε. Μέτρησε τά λεπτά και έτοιμάστηκε να τά χωρίση στα δύο, όταν ο σύντροφός του τον σταμάτησε:

— Τί κάνεις εκεί ρε φίλε;

— Θα μοιράσουμε...

— Δε θα μοιράσουμε τίποτας.

Κρύος ιδρώς περιέλουσε τον Σιγ-ισμόνδο.

Με βλέμμα περίτρομο κούταζε μι-τούς δυο διαρρηχτές και μι τά λεφτά.

Ο άλλος συνέχισε:

— Ο κύριος άπ' εδώ, έκανε μιά πο-λύ κακή πράξη και πρέπει να τιμωρηθή. Έμεις ό,τι κάνουμε τό κάνουμε γιατί αυτή είναι ή δουλειά μας. Αυτό τό ξε-ρει και τό άνταγωνίζει ο κόσμος όλος.

Η άφεντιά του, όμως, περνούσε για τίμιος άνθρωπος και έκανε τον κοσμάκι να του έμπιστευτή τά λεφτά του. Άν-τός τά πήρε, έφαγε όσα μπόρεσε και έ-τοιμαζόταν τώρα να ξεκομμάλισή τό ρεστό με την ήσυχία του στο έξωτετικό.

Αυτό δεν μπορεί να γίνει. Είναι μεγάλη άδικία! Εξ άλλου, δεν είναι διόλου σωστό και τίμιο, να γίνουμε κι' έμεις, άνθρωποι βιοπαλαιστάδες, συνένοχοι στην άτιμία του. Τό λοιπόν, δεν θα μοι-ράσουμε διόλου τά λεφτά, παρ'ό θά τό πάρουμε όλα!...

— Μπαβό, ώραία!... έκανε ο άλλος με ένθουσιασμό.

— Δεν τέλειωσα ακόμα. Τό λοιπόν, και για να μη βγή αύριο αυτός ο κύριος και πη πως κλέψαμε έμεις τά λεφτά του κοσμάκη, θα βάλουμε μιά δήλωσή στις εφημερίδες και θα λέμε ότι δεν τά κλέψαμε έμεις, αλλά ούτε τάφαγε αυτός και ετοιμαζόνταν να σκάση τό κανόνι. Σήφωρον;

— Και ρωτάς άδελφάκι;

Και οι δυο διαρρηχτές, άφου συνέ-

Χάσαμε δυο ώρες για να άνοίξουμε την κάσσο.

στησαν στον άναυδο κ. Σιγισμόνδο να μην το μ' ασάνη ή γάλη ταμουδιά, αν δεν περνούσε μισή ώρα, πήραν τό δέμα με τά λεφτά και έφυγαν.

ΜΑΞΙΜ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΗΣ

Β'.
Ο ρωμαντισμός της εποχής, με τις όνειροπολήσεις στο φεγγάρι και τα δάκρυα για τους πλατωνικούς έρωτες, επέτρεπε, και ίσως-ίσως επέ-βαλλε, να καλείται το άθάνατο πνεύμα εκείνου που έκανε χιλιάδες παρθενικών υπάρξεων να στενάζουν διαβάζοντας τις αισθηματικές έξομο-λογήσεις του Μαρίου και της Τι-τίκας. Ο Βίκτωρ Ουγκώ, λοιπόν, διά του μέντιουμ θείαία, έγραψεν ωραιότατα ποιήματα... εις την έλ-ληνικήν υπερκαθαρεύουσιν. Παρα-θέτομε ένα για δείγμα:

Ψυχή άγνή εστάλη

από τον ουρανόν.

Τό πυρ εις τό κενόν

άπέμεινε αιθάλη.

Όπότεν έπιστρέψης

εις τον χρυσούν σου θρόνον

σπλαγνίσθητι τον πόνον

όνπερ γεννά ή σκέψις.

Θνητέ, θνητέ μη ζήτει

εις των σοφών τα ρήματα

τά του 'Υψίστου κρίματα

όσα Χριστός κηρύττει.

Είχε δίκην λοιπόν το «Άστν» να γράφει πως ό,τι έγραφε ύπνωτισμέ-νος δεν τό κατάφερε ζύπνιος!

Έπειδή ο Πολέμης ήταν ποιητής είχε ξεχωριστή προτίμηση, φαίνεται, στα ποιητικά πνεύματα, που ποτέ δεν του άρνήθηκαν τη συνεργασία των. Η Σαφκώ, μετά τον Ουγκώ, υπαγόρευσε κι' αυτή τους ποιητι-κούς της οίστρους, όχι όμως σε κα-θαρεύουσα, την όποία δεν πρόφτα-σε να μάθη όπως ο Ουγκώ, αλλά

στη δικιά της άρχαία διάλεκτο:

«Φάος Σελάνας

έμδν θάνατον άργυροί.

Κύμα πόντου

έμοτο έρωτος παστάς.

Λέσβον ούκ όπωπα,

άστοργον κύμα ού μετεκομί-σατο».

Ο λυρισμός ξεχειλίζει και ή ποιη-τική εικόνα ζωγραφίζεται με ζων-τανία στην όποία δεν έσυνήθιζεν ο Πολέμης. Για τους μη άρχαιομαθείς, ή Σαφκική στροφή εξηγείται έτσι:

Η λάμψη του φεγγαριού

άργυρώνει τό θάνατό μου.

Τό κύμα της θάλασσας

μου γίνικε έρωτικό κρεβάτι

Δεν ξανάειδα τί Λέσβο.

Τάστοργον κύμα δε με πήγε ως

έκει.

Ο Ραγκαθές είχε άσάλευτη πί-στη στις πνευματιστικές δοξασίες και συχνά λάβαινε μέρος στις μυ-στηριώδεις συνεδριάσεις της φιλο-λογικής παρέας. Μιά φορά έφερε κι' έναν δικολάβό από την Κόρινθο, ο θαμπωμένος από όσα διεσάλπιζεν ή φήμη και τό «Άστν».

Ο δικολά-βος αυτός είχε τη μανία της άνα-ζητήσεως κρυμένων θησαυρών — ή άρρωστέια εις παλκή, βλέπετε, — και θάταν πνιγμένος στο χρυσάφι, έλεγε, αν τά κακά πνεύματα δεν

τον έμπόδιζαν να ένεργήση την τε-λευταία στιγμή. Με τη βοήθεια των καλών και ποιητικών πνευμάτων του Πολέμη, έλπιζε αυτή τη φορά ν' ά-ποζημιωθεί ίκανοποιητικά και για τους προγενέστερους κόπους του.

Οι συγκεχυμένες όμως χρησιμο-δοτήσεις του μαγικού τρίποδα δεν έφεραν καμιά θάσικη έλπίδα. Ά-πλώς τον προέτρεψαν να έπεκτεινή τον κύκλο των θησαυρηθικών του έρευνών, ως τά... Γαυγάμηλα της Άσσυρίας, κοντά στα Άρβηλα, ο-

Συνέχεια των πνευματιστικών μυ-σταγωγιών. Ο Πλάτωνας κι' ο Άριστοτέλης. Η ζωή στον Κρό-νο, και ή μπεμπέκα του Σουρή. Τά δίκαια του Έλληνας, ο θάνα-τος του Σουρή.

που ο Μέγας Άλέξανδρος νίκησε τους Πέρσας...

Οι πνευματιστικές μυσταγωγίες εξακολούθησαν κι' όταν ο ποιητής μεσσηκόμισε στην όδον Διδότου, ο-πότε μετακόμισε μαζί και όλη ή πλειάς των ούρανιων πνευμάτων του Πολέμη. Οι συγκεντρώσεις όμως έ-δω πήραν σοβαρότερο χαρακτήρα και μυστηριωδέστερη εμφάνιση. Γά-παχνίδια και οι άστεισμοί άραιο-ναν και οι νομιζόμενοι θέσθλοι άρ-χισαν ν' άποκλείωνται.

Ο Πολέμης, το μέντιουμ, αυτού-πνωτιζόταν στον έύλινο τρίποδα, και με κινήσεις μηχανικές έγραφε συνεχώς ούράνιες ειδήσεις και άκα-τάληπτους θεοσοφισμούς, με νευρι-κήν ένταση που κάποτε τον έριχνε σε καταληψία.

Αφορμή για τους πρωτότυπους αύ-τους μεταφυσικούς πειρατισμούς ήταν ένα θαλιτοάκι με σερβίτσια που έχασεν ο Σουρή σε μιά άπ-τίς μετακομίσεις του, ή άπόλεια μαρσίπου περιέχοντος έπιτραπέζια σκευής, καθώς άνήγγειλεν ο ίδιος άπ' τίς στήλες του «Ρωμηού»:

«Ω τεθλιμμένη σύζυγος και τέκνα προ-σφιλή

του ταιλαιπόρου Έλληνας και Βλάμη

ο δυστυχής μας Μάρσιπος έχάθη διά

και τόσα έπρόκαλεσε περίεργα συμβάντα.

Και τώρα σας πληροφορώ πως από δω

και πέρα

σερβίτσια πιά δεν θάχουμε να κάνουμε

δεγγέρα,

ούτε, σάν πριν, θα δίνουμε στο σπιτικό

μας μπάλους

στα σέρβλ-Άγγλνλ, στα ντιστεγκνέ και

ο' όλους τους μεγάλους.

Η κυρία Μαρί, ή γυναίκα του Σουρή, χάλασε τον κόσμο. Άλλ' ο «μάρσιπος» δεν βρισκόταν. Τότε ο Πολέμης πρότεινε, για να τον βρή, να του φέρουν ένα τραπέζακι...

«Ε-γινε σκότος, άκούμπησε άπάνω μυ-στηριωδώς τα χέρια του, κλήθηκε τό πνεύμα το Ουγκώ, άκούσθηκαν οι περίεργοι κρότοι, και... ο «μάρ-

σιπος» εύρέθη αλλά με τό μισό-μόνον περιεχόμενό του!

Ο μπερμπάντης Φασουλής διηγεί-ται την άλλη μέρα τά γεγονότα με κάθε λεπτομέρεια:

Κι' ήτο ή ώρα, Περνιλή, ως δώδεκα πε-ρίπου,

όπότεν για τό κλέψιμο ήρώτων του Μαρσίπου.

Κι' εφώναζαν της γειτονιάς άκούητοι κορόροι,

κι' είχεν εύκοιλιότητα ή πιό μικρή μου κόρη.

Άλλ' όμως μόλις ήγγιξα επάνω στο τραπέζι,

έννόησα τά χέρια μου πως κάτω τά πιέ-ζει.

Κι' άμέσως μούλθε, Περνιλή, ως είδος έλαμψία

και τό τραπέζι τόπιασε ωςάν έπιληψία,

και τότε τόνα πόδι του έσπκωνε και μόνον

κάι... κάποτε τά τρία του χωρίς ευθυμόν και χερόν...

... .. Άρχίζω να δογγώ

κι' εξαίφνης εμφανίζεται ο ποιητής Ουγκώ.

Περλ Μαρσίπου τον ρωτώ έν πάση ψυ-χραιμία

άλλ' ού φωνή κι' άκρόασις. Κι' άπάντη-σις καμμία.

Τον έρωτώ και δεύτερον με βλέμμα σκυ-θωπόν

κι' εκείνος αλλά Γαλλικά τό στρίβει σιωπόν.

Ξαναβογγώ λοιπόν και γώ, και να σου ο Σαίξπηρος,

μου λέγει δε πως ένδοξος ως ποιητής θα γίνω,

και μετά θάνατον και γώ άθάνατος θα μείνω.

Κι' ούδε να χάνωμαι ποσώς για μιά πα-λητσάντα,

άφου θα στήση κι' εις έμέ τό έθνος ά-δριάντα...».

«Όσες φορές ο ίδιος ο Σουρήs καλούσε κάποιο πνεύμα, παρουσια-ζόταν πάντοτε ο... Μεσιτοφελής, με κρύους καγχασμούς αντί γι' άλ-λη άπάντηση. Μιά φορά κάλεσε και τό πνεύμα του Πλάτωνος ρωτώντας τον πως έλεγαν τόν πατέρα του.

— Ούχι ως έφασαν οι άνθρωποι έ-καλείτο...

— Και πως έφασαν οι άνθρωποι ;...».

— Μας τά παρβάλωσες, Πλάτωνα...

Τό άλλο θράδυ κάλεσε τον Άρι-στοτέλη, χωρίς να φωτιστή περισ-σότερο. Σάν έβρος ρωμής, ο Στα-γειρίτης φιλόσοφος άποστόμωσε την έρευνητική του περιέργεια μ' ένα:

— Μωρέ, άντε να κουρευέσαι!

«Αν θέλετε και περιγραφή της ζωής του Κρόνου, την έκανε ο Πο-λέμης σε μιά από τίς στιγμές της καταληπτικής του έκστασης: Τά φυ-τά μοιάζουν πολύχρωμες άνοιγμέ-νες άμπρέλλες. Ο κοντότερος άν-θρωπος έχει ύψος πέντε μέτρα. Τά στάχυα ψηλώνουν όσο οι βελανιδι-ές και τά στίπια έχουν τά πιό ά-φάνταστα κι' άλλόκοτα σχήματα...

Ένα θράδυ ο Πολέμης είχε δι-άθεση να... πάη περίπατο, χωρίς δ-

Λιζέμε...

Ο Νιρβάνας

Επιδημικό και απείρητο έτελέσθη την περασμένη εβδομάδα στο Βασιλικό Θέατρο το φιλολογικό μνημόσυνο του αλθμονήτου Παύλου Νιρβάνα. Το μνημόσυνο αυτό οργανώθηκε από την Διεύθυνση του Θεάτρου και την Εταιρεία Ελλοιόκων σπουδών.

Απειροί φίλοι και θαυμαστές του εκλιπόντος διανοούμενου παρευρέθησαν με σεβασμό και συγκίνηση τους όμιλητές που ανέπτυξαν την ποικίλη λογοτεχνική δράση του Νιρβάνα.

Υστερα από μια σύντομη εισήγηση του Γεν. Διευθυντού του Βασιλικού Θεάτρου κ. Κωστή Μπασιλιά, ο καθηγητής του Πανεπιστημίου κ. Ν. Πετσάλης όμιλησε για την ζωή του αποθανόντος ακαδημαϊκού και κατέληξε μ' ένα παραλληλισμό του μελαγχολικού χαρακτήρος του Νιρβάνα προς τον «Οδύσσειο» του φημισμένου τετραστίχου του από την «Παρά Λαλέουσα».

Μετά τον κ. Πετσάλη, έλαβε τον λόγον ο 'Ακαδημαϊκός κ. Σπύρος Μελάς, ο οποίος και ανέλυσε το χρονολογικόν έργο του Νιρβάνα, εξέτασε τόνον όγκον όσον και την ποιότητα του έργου αυτού. 'Ο δημοσιογράφος και Διευθυντής της «Εστίας» κ. 'Αχιλλεύς Κύρου όμιλησε με πολλή αγάπη και συγκίνηση για τον «Ποιητή της καλωσύνης» ο οποίος δεν ήταν μόνον εξαιρετικός διανοούμενος αλλά και εξαιρετικός ως άνθρωπος, γι' αυτό και δεν είχε κανέναν έχθρο. 'Ολοι άφωλίζοντο από την βαθειά καλωσύνη του.

Το μνημόσυνο έληξε με την όμιλίαν του κ. Τέλλου 'Αγρα, ο οποίος ανέπτυξε με σαφήνεια και διεξοδικότητα το έργο του Νιρβάνα ως λογοτέχνη.

Ο θάνατος του 'Ιωάννου Μ. Δαμβέργη που συνέβη την προηγούμενη εβδομάδα, έλύπησε ειλικρινώς όλον τον κόσμον των Γραμμάτων εις τον όποιον κατείχε θέσιν εξαιρετον ο εκλιπών λόγιος και δημοσιογράφος. 'Ο μακρός βίος του υπήρξε πλήρης δράσεως και εργασίας. 'Ο 'Ιωάννης Δαμβέργης ήτο ακαταπόνητος και αγαπούσε αληθινά την Δημοσιογραφίαν εις τα φτωχά ξύλινα τραπέζια της οποίας κατηνάσκει το μεγαλείτερον μέρος της ζωής του αγωνιζόμενος, υπέρ των ιδανικών του, πολλάκις υπό τας σκληράς συνθήκας που ήναγκάζοντο να εργάζονται τότε οι δημοσιογράφοι. 'Αργότερα, ανεμίσθη ενεργώς εις την πολιτικήν του τόπου και έδρασε κοινωνικώς, εργαζόμενος μέχρι της τελευταίας στιγμής του.

Μια δεσποινίς απεφάσισε, διά λόγους αισθηματικούς, ν' αφήσει τον μάταιον αυτόν κόσμον. Μπήκε λοιπόν σ' ένα φαρμακείο και άγόρασε δύο-αριθμ. 2—κουφέτα κινίνης!

'Ο υπάλληλος μη γνωρίζων εις τί θα τα χρησιμοποίησε της τα έδωσε λέγοντάς της συγχρόνως: — Περαιστικά.

'Η άπελπισμένη δεσποινίς πήγε σπίτι της, ήπιε τα κινίνα, και τα δύο μαζί και ξεπλώθηκε στο κρεβάτι της περιμένοντας, θαρραλέα τον θάνατο.

Τα αποτελέσματα της κινίνης δεν άργησαν να έδηλωθούν. Μόνο που δεν ήταν αυτά που περίμενε. Αισθάνθηκε να βουίζουν λιγάκι τ' αυτιά της. Τίποτ' άλλο.

Δραματικότατο, μα την αλήθεια, φινάλε αισθηματικής ιστορίας!

Μη χειρότερα.

ΜΙΑ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

— 'Επί τέλους, 'Ανδρέ, κατάλαβες πώς είνε Μάιος...

Νεοκλής και Ζαχαρίας ανταλλάσσουν άπορίας και ο δεύτερος κι' ο πρώτος όμιλουν πολύ εύγλωττως

—Είδες αλήθεια, Νεοκλ, εις την έφημερίδα;

—Τι πράγμα, Ζαχαρία;

—Λέν ειδες;

—Δέν τό είδα.

—Κατόπιν φάσεων κληρών, αίματηρών, δυσκόλων

Τόν «'Αρη» τόν έψησε στο τέλος ο «'Απόλλων»

Στό γήπεδο έμάχο με μία όρμη σπανία και μεταβάλανε το σφ με νέα 'Ισπανία

Οι παίκται χτυπήθηκαν,

κλωτσούσαν, δαγκωνήκανε

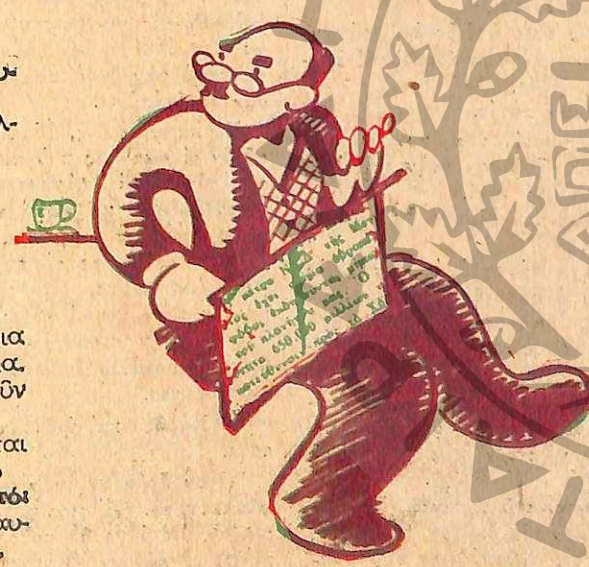
και κατασκοτωθήκανε

σπάσανε τα κεφάλια τους, γινήκανε κομμάτια κι' έπιμελώς έβγάλανε οι μέν των δέ τα μάτια.

—'Ακουσε τίς προβέψεις μου. Μη σοφ φανούν άστεία.

'Η μοίρα του 'Αθλητισμού θα τώχη φαίνεται γραφτό

να δοϋμε αποτελέσματα αγώνων, σάν κι' αυτός Δεκάελι γκόλ, όχτω νεκροί, και τριάντα τραυματίαι.

Λιζέμε...

Εύχαριστούμε

αί επιστολαί των άναγνωστών μας που έφθασαν πραγματικώς άθροισί εις τα γραφεία μας, διά να μάς φέρουν την συγκίνησιν και την χαράν, την μεγάλην χαράν της ικανοποιήσεως που την δίδει, μόνον ή άνυπόκριτος γνώμη των άναγνωστών, μάς έπεισαν ότι πράγματι το Πασχαλινόν φύλλον της «Εβδομάδος» εξέπληρωσε τόν πόθον μας. Και με την εύκαιρίαν αυτήν απευθύνομεν προς όλους και όλες που είχαν την εξαιρετική ευγένεια να μάς γράψουν, ένα μεγάλο-μεγάλο «εύχαριστώ», που κλείνει όλη μας τη συγκίνηση για την στοργή και το ενδιαφέρον τους. 'Η «Εβδομάς», εξέλιτισμένη διαρκώς σύμφωνα με τας συγχρόνους πνευματικές απαιτήσεις του άναγνωστικού κοινού, έστηρίχθη πάντοτε εις την αγάπην των άναγνωστών της. Και έκει στήριζεται πάλιν. 'Εκείνοι θα την διαδώσουν, εκείνοι θα την συστήσουν, εκείνοι θα γίνουν ή ζώσα διαφήμις που δέν την αντικαθιστά καμία έμπορικη ρεκλάμα και δέν πληρώνεται με τίποτε.

άθηναικές έφημερίδες μάς έπληροφόρησαν την ταρελθούσαν εβδομάδα ότι ο κ. Σίμψον άνεχώρησεν εκ Κερκύρας, μετέβη εις τας Πλάτας, έξέδραμεν έδώ, έγενεμάτισεν εκεί, έκοιμήθη αλλού! 'Αλλά ο μίστερ Σίμψον δέν άποτελεί διάσημον πρόσωπον. 'Απλώς και μόνον έχει όνομα που κατέστη διάσημον και είναι γεγονός ότι ο ήσυχος αυτός 'Αμερικανός δέν εύθύνεται καθόλου διά την διασημοποίησιν του όνόματός του. Κατά βάθος μάλιστα δέν θα έπαυόμυσε και ο ίδιος ν' αποθαναιτοσή έτσι το όνομά του εις τας σελίδας της 'Ιστορίας. Διότι είναι ο κομπάρσος του ειδικίου, το άσημον πρόσωπον μιας διασημής υπόθεσεως!...Τί μάς ενδιαφέρει λοιπόν έμάς που έπηρε, τί έκαμε, τί έφαγε και που έκοιμήθη;

έ άπόγευματινή έφημερίδα άπ' τίς παρ σοβαρές διαβάσαμε την παρακάτω φράση σε μία άστευομική της είδηση:

... 'Ανευρέθη πτώμα νεκρού άνδρός» και είναι πράγματι πολύ ενδιαφέρουσα αυτή ή είδησις, διότι, έπτός των άλλων, μάς πληροφορεί πως υπάρχουν και «πτώματα νεκρών».

Γιά φαντάσου!..

Κι' έμεις νομίζαμε πως υπήρχαν μόνον πτώματα ζωντανών!

εμετρος «Εβδομάς»

ΣΚΕΛΕΤΟΙ

Ευρέθη ένας σκελετός προχθές στη Βουλιαγμένη κι' εύθες άναστατήθηκε δόλοληξη 'Αθήνα.

'Ισως να είναι κι' έγκλημα, μα κάποιος έπιμένει ότι δέν ήταν σκελετός μα ήταν «μπαλαρίνα».

Ο «ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ»

220N

Η Νύφη

ΜΕΓΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΚΙΝΗ-

τά δεσμά του, ή Νόρα άνοιξε τὸ δικό της.

— Γάστερ' ἀπὸ λίγο; ή συνοδεία χωρίσθηκε, χωρίς νά καταλάβη πῶς, σέ δύο ὁμίλους, πού ἀπείχαν πρὸς τὰ 100 μέτρα ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο.

Καί τότε, ἔγινε κάτι πού κανείς δέν τὸ περίμενε. Οὕτε αὐτὴ ή Νόρα.

Με μιά ἀπότομη κίνηση, ὁ Χάρβεϋ τίναξε τὰ δεσμά του, τὰ ὁποῖα εἶχε κατορθώσει νά χαλαρώσῃ προηγουμένως, μέσα στήν θάρακα, καί ἐγάζοντας ἕνα μπράουινγκ ἀπὸ μιά κρυφὴ τσέπη τοῦ σακκακιῦ του τὸ ἔστρεψε ἐναντίον τῆς Κίττυ. Πανικόβλητη ἐκείνη ἔκανε μεταβολή κι' ἄρχισε νά τρέχῃ φωνάζοντας πρὸς τὴν θάρακα.

ή Νόρα μόλις εἶδε τὴν σκηνὴ αὐτὴ, τινάχτηκε πρὸς τὰ πλάγια καί ἄρχισε νά τρέχῃ πρὸς τὴν διεύθυνση τοῦ χημικοῦ. Ὁ Μπίλλ, ὁ γκάγκστερ πού τὴν συνόδευε, δέν πρόφθασε νά καταλάβῃ τί ἔτρεχε, ὅταν βοήθηκε ἑαυτὴν κι' αὐτὸς κάτω ἀπὸ τὴν κἀνήν τοῦ περιστροφικοῦ τοῦ χημικοῦ.

Βλέποντας τότε πῶς τὸ παιχνίδι ἦταν χαμένο, στράφηκε κι' ἄρχισε νά τρέχῃ κι' αὐτὸς πρὸς τὴν θάλασσα.

— Δεσποινίς! φώναξε τότε ὁ Γκράχαμ στήν Νόρα, πρέπει νά σπεύσουμε προτοῦ προσφθάσουν νά ἐπιστρέψουν οἱ γκάγκστερς με τὸν ἀρχηγό τους. Θὰ κατεβούμε στήν παραλία καί θὰ κάνουμε σήματα πρὸς τὴν ἀπέναντι ἀκτὴ, ἐλπίζω δὲ νά μᾶς δοῦν καί νάρθουν νά μᾶς γλυτώσουν!...

— Ἀς τρέξουμε τότε! ἀπήντησε ή Νόρα.

Καί οἱ δύο νέοι ἄρχισαν νά τρέχουν πρὸς τὴν παραλία. Ἡ θάρακα δέν ὑπῆρχε πιά ἐκεῖ, ὁ Χάρβεϋ καί ή Νόρα κύτταξαν με ἀπελπισία πρὸς τὴν ἀπέναντι στερεῇ, Κανείς δέν φαινόταν, ἐρημιὰ καί σιωπὴ. Ἐαφνικὰ, ἕνα μαῦρο σημεῖο φάνηκε νά ξεκολλᾷ ἀπὸ τὴν παραλία καί σιγά-σιγά νά ἀπομακρύνεται.

— Ἐρχονται... εἶπε ἀπλῶς ὁ Γκράχαμ. — Ὁ ἄνθρωπος με τὴν κουκούλα! ἔκαμε με φρίκη ή Νόρα.

Πράγματι ἦταν αὐτός.

— Ὅταν οἱ σύντροφοί του κυνηγημένοι ἀπὸ τὸν Χάρβεϋ ἔφθασαν στήν παραλία, ἐκείνος ἦταν κιόλας ἐκεῖ.

Κραυγὴ λύσης τοῦ ξέφυγε ὅταν ἔμαθε τὰ διατρέξαντα.

— Καλὰ τῶλεγα πάντα ἐγώ, πῶς αὐτὸς ὁ χημικός εἶναι ὁ σατανᾶς μεταμορφωμένος!... γρύλλισε. Ἐμπρὸς τώρα, ὅλοι στὴ θάρακα. Πρέπει νά τοὺς πιάσουμε, νεκροὺς ή ζωντανούς!...

Καί λέγοντας, πήδησε πρῶτος στὴ θάρακα. Ὁ ἄλλος τὸν ἀκολουθῆσαν καί ἄρχισαν τότε νά κωπηλατοῦν δυνατὰ πρὸς τὸ νησάκι.

Τὸ ρεύμα, ὅμως, τοῦ ποταμοῦ, ὅσο πηγαινε γινότανε καί πιὸ δυνατό. Ἡ θάρακα, λοιπόν, μ' ἔλες τίς προσπάθειες τῶν γκά-

γκστερς, ἦταν ἀδύνατο νά προσεγγίσῃ στὸ θραυγὸς νησάκι. Ὁ ἄνθρωπος με τὴν κουκούλα λυσσοῦσε κυριολεκτικῶς. Ἡ λύσσα του δὲ γινότανε ἀκόμη μεγαλύτερη, ὅσο συλλογιζότανε πῶς ἀπὸ τὴν μιά στιγμή στήν ἄλλη, μπορούσαν νά ἀντιληφθοῦν τοὺς δύο νέους ἀπὸ τὴν ἀπέναντι παραλία καί νά πᾶνε νά τοὺς γλυτώσουν.

Ἐαφνικὰ, ή θάρακα μπλέχθηκε σέ μιά δίνη, τὴν ὁποία ὁ τιμονιέρης δέν εἶχε ἀντιληφθῇ. Καί ὅσπου νά καταλάβουν τί συνέβαινε καί νά προσπαθήσουν νά ξεφύγουν ἀπὸ τὸ ἐπικίνδυνον ἐκεῖνο μπλέξιμο, ἔτσι ἀπότομα ή θάρακα ἀναποδογύρισε καί ὅλοι τῶν βρέθηκαν μέσα στὰ θολὰ νερά τοῦ ποταμοῦ. Μὲ πολὺ κόπο καί μόνον χάρις στὸ γερὸ κολύμπι πού ἔξεραν, οἱ γκάγκστερς καί ὁ ἀρχηγός τῶν κατωρθώσαν νά φθάσουν στὸ νησί. Ἡ θάρακα, ὅμως, εἶχε χαθῇ. Ἦσαν τώρα καί ἐκεῖνοι αἰχμάλωτοι πάνω στὸ ἐρημόνησο. Ἐν τούτοις, αὐτὸ δέν ἦταν τὸ ζήτημα πού ἀπασχολοῦσε τώρα τὸν ἄνθρωπο με τὴν κουκούλα.

— Ἐπρεπε με κάθε θυσία νά μὴν προσφθάσουν τὰ δύο θύματά του νά δώσουν σημεῖα ζωῆς καί ζητήσουν βοήθεια ἀπὸ τὴν ξηρὰ. Ἄν τὸ κατωρθώσαν, ἐκεῖνοι μὲν θὰ γλύτωναν, ἐνῶ αὐτοὶ θὰ ἦσαν χαμένοι.

— Ἐμπρός! φώναξε, πρέπει νά πιάσουμε αὐτοὺς τοὺς δύο νεαρούς.

Καί ἄρχισε πρῶτος νά τρέχῃ πρὸς τὴν θάρακα.

Οἱ ἄλλοι τὸν ἀκολούθησαν.

Ὁ Χάρβεϋ καί ή Νόρα, εἶχαν παρακολουθήσει, ἀθέατοι, τίς κινήσεις τῶν, ἀπὸ τὴν ὥρα πού βρέθηκαν στὴ θάλασσα.

— Τώρα τί κάνουμε; εἶπε ή Νόρα.

— Ἐλᾶτε μαζί μου, δεσποινίς, ἀπὸ τὴν σέ οἱ Χάρβεϋ.

Καί πιάνοντάς τὴν ἀπὸ τὸ χέρι, ἄρχισε νά τρέχῃ. Τὴν παρέσυρε πρὸς τὴν κορυφὴ τοῦ λόφου πού ἦταν στὸ νησί, ἐνὸς λόφου ὅλο ἀπὸ θάρακας. Τὸ ἔκαμε αὐτὸ ἀπ' ἐνὸς μὲν γιὰ νά ἔχῃ ἀπὸ κάτω τοὺς κακούργους καί νά μπόρῃ νά παρακολουθῇ τίς κινήσεις τους, ἀπ' ἑτέρου δὲ με τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ τοὺς ἀντιλαμβάνονταν ἀπὸ τὴν ξηρὰ καλλίτερα, ὅταν θὰ ἦσαν ἐκεῖ ἐπάνω.

Σὲ λίγο, ὅμως, ἀντὶ νά τοὺς ἀντιληφθοῦν οἱ σωτήρες πού περίμεναν, τοὺς ἀνταλφθήσαν οἱ γκάγκστερς καί ἄρχισαν ν' ἀνέβαινουν κι' αὐτοὶ τὸν λόφο. Ὁ ἄνθρωπος με τὴν κουκούλα, πῆγαινε πάντα μπρῶς, κρατώντας τὸ περιστροφικὸν τοῦ στό χέρι. Ἀπόφευγε, ὅμως, νά πυροβολήσῃ με τὸν φόβο ὅτι οἱ πυροβολισμοὶ θὰ προσεῖλκων τὴν προσοχὴν τῶν ἀπέναντι καί θὰ ματαιωνόταν ἔτσι τὸ σχέδιό τῆς ἐκδικήσεώς του.

Ὁ Χάρβεϋ καί ή Νόρα ἔτρεχαν πάντοτε.

Ὅταν ἔφθασαν στήν κορυφὴ τοῦ λόφου σταμάτησαν. Οἱ συμμορίτες ὁλοένα πλησίαζαν. Σὲ λίγο θὰ τοὺς ἔφθαναν. Τί ἔπρεπε νά κάνουν; Ὁ νέος ἔριξε ἕνα βλέ-

Τὸ Κόκκινου Πύργου

ΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ≡ ΤΟΥ ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΟΛΕΥ

μα γύρω του. Ἐαφνικὰ ἔδγαλε μιά κραυγὴ χαρᾶς.

— Ἐλᾶτε ἀπ' ἐδῶ, δεσποινίς! φώναξε, Σὲ μιά πλευρὰ τοῦ λόφου, πού κατέβαινε ἀπότομα πρὸς τὴν θάλασσα, ἦταν ἕνα χονδρὸ σχοινί, δεμένο καλὰ σέ μιά προεξοχή, Προφανῶς, τὸ σχοινὶ αὐτὸ τὸ χρησιμοποιοῦσαν οἱ γκάγκστερς γιὰ νά κατεβαίνουν στὸ θάρακρο πού ἔβαινε κάτω, καί τὸ ὁποῖο δέν συγκοινωνοῦσεν ἀπλῶς με τὸ νησί παρὰ μόνον ἀπὸ τὴν θάλασσα. Στὴ θάση του ὑπῆρχε ἕνα σπῆλαιον, ὅπου οἱ κακούργοι, ἔκρυβαν, ἀσφαλῶς, τὸ λαθρεμπόριόν τους.

— Δεσποινίς, φώναξε πάλι ὁ Γκράχαμ. Κυττάτε αὐτὸ τὸ θάρακρο, τί λέτε; Ὁ ἄνθρωπος τὸ κοουράγιό νά κατεβῆτε κάτω με τὸ σχοινὶ αὐτό;...

— Ἄν εἶναι ἀνάγκη... διέκοψε ή νέα.

— Γιὰ τὴν ὥρα, ἐξήγησε ὁ Γκράχαμ, ὁ δρόμος αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος πού μᾶς μένει ἀνοιχτός. Πού θὰ μᾶς ὀδηγήσῃ δέν ξέρω, πάντως εἶναι ἕνας δρόμος καί ἐπὶ πλέον ἕνας τρόπος νά κερδίσουμε καιρό.

— Ἐμπρός, τότε, εἶπε ή Νόρα, καί ἔκανε νά πιάσῃ τὴν ἄκρη τοῦ σχοινοῦ.

— Ὅχι ἔτσι, τῆς εἶπε ὁ Χάρβεϋ. Ἡ ἄβυσσος, δεσποινίς, πρέπει νά μᾶς δεχθῇ ζωντανούς... Ὅθι σὰς δέσω ἀπὸ τὴ μέση καί θὰ σὰς κατεβάσω ἐγώ. Κατόπι, θὰ κατέβω καί ὁ ἴδιος.

Καί χωρὶς νά χάσῃ καιρό, γιὰτί οἱ ἄλλοι πλησίαζαν, δέειν τὴν νέα γερὰ ἀπὸ τὴ μέση, καί τὴν κατεβάζει κάτω, κατόπι, καθὼς ἐκεῖνος κρατοῦσε τεταμένο τὸ σχοινί, κρεμάστηκε κι' αὐτὸς στὸ κενό.

Δέν εἶχε καλὰ-καλὰ φθάσει στὰ μισὰ, ὅταν εἶδε ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του τὴν ἀπαίσια μορφή τοῦ ἀνθρώπου με τὴν κουκούλα.

— Κατάρτα! βρυχήθηκε αὐτός, κατεβαίνουν στὸ σπῆλαιον καί μεις δέν ἔχομε οὔτε θάρκα! Ἀλλὰ δέν θὰ προφθάσῃ αὐτός, τοῦλάχιστον, νά κατεβῇ ζωντανός.

Καί ἐγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα σουγιά, ἄρχισε νά κόβῃ τὸ σχοινί. Αὐτὸ ὅμως ἦταν χονδρὸ καί δέν κοβόταν εὐκολα.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Γκράχαμ, πού εἶχε ἀντιληφθῇ τὸν κίνδυνον, ἐπέσπευσε τὸ κατεβάσμα, καί ὅταν ὁ ἄνθρωπος με τὴν κουκούλα, εἶχε κατορθώσει ἐπὶ τέλους νά κόψῃ τὸ σχοινί, ὁ Χάρβεϋ τὸ ἄφηνε μόνος του καί πηδούσε πάνω στὸ θάρακρο.

Εἶχαν σωθῇ!

Γιὰ τὴν ὥρα τοῦλάχιστον, Σὲ λίγο διέκριναν τὸ βαθὺ σπῆλαιον καί ἔσπευσαν νά καταφύγουν σ' αὐτό.

Καί ἦταν καιρός. Γιατί ὁ κακούργος καί οἱ σύντροφοί του, ἄρχισαν με τὴν μάχη πού τοὺς εἶχε πιάσει, νά πετοῦν μεγάλες πέτρες καί κομμάτια θάρακων ἀκόμη ἀπὸ αὐτὰ, ὁξέρισκε τοὺς δύο νέους καί θὰ τοὺς τάκιζε τὸ κεφάλι. Αὐτοί, ὅμως, ἦσαν καλὰ προφυλαγμένοι.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος με τὴν κουκούλα εἶ-

δε ὅτι δέν κατάρθωσε τίποτε καί με τὸν τὸν τρόπο αὐτό, ἄρχισε νά θλαστήμῃ καί νά βρίζῃ τοὺς συντρόφους του, στὸ τέλος τὸν ἐπέρασε καί εἶπε:

— Τώρα ὅτι ἔγινε—ἔγινε, ἄς κυττάξωμε μὴ μᾶς ξεφύγουν ἀπὸ ἐκεῖ. Τὸ μέρος βέβαια εἶναι ἀποκλεισμένο ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἀλλὰ πάλι δέν ξέρει κανείς... Ὁ φύλαξίμος ἐδῶ, γιὰ τὴν ὥρα, σκοποί. Κατόπι θὰ δοῦμε.

Ἡ μέρα πέρασε ἔτσι σέ ἀπραξία. Ἦρθε τὸ βράδυ.

Ἡ Νόρα κατάκοπος ἀπὸ τίς συγκινήσεις καί τίς περιπέτειες τῆς ἡμέρας, ξάπλωσε πάνω στὸν θάρακρο.

Ὁ Χάρβεϋ κύτταξε με βλέμμα γεμάτο τρυφερότητα τὴν νέα.

— Μις Νόρα, εἶπε, βλέπω πῶς ἔχετε μεγάλην ἀνάγκη ἀναπαύσεως. Λοιπόν, πρέπει νά ξεπλώσετε λίγο, ἐνῶ ἐγώ θὰ φρουρῶ. Δέν μποροῦμε, βέβαια, νά κοιμηθούμε καί οἱ δύο, γιὰτί ἔτσι ὑπάρχει φόβος νά μὴν ξυπνήσουμε ποτέ...

— Ὅθι μείνω τότε κι' ἐγώ ἀγρυπνῶ, γιὰ νά σὰς κρατήσω συντροφιά, ἔκανε ή Νόρα.

— Εἰς ἄλλην περίστασιν θὰ ἦταν μιά μεγάλη εὐχαριστία γιὰ μένα, Νόρα, εἶπε ὁ Γκράχαμ, ἀλλὰ τώρα πρέπει νά ξεκουρασθῆτε, ἐσεῖς γιὰ νᾶχετε κουράγιο γιὰ αὔριο. Δέν ξέρομε τί θὰ ἀντιμετωσουμε τὸ πρωί.

Ἡ Νόρα δέν εἶπε τίποτε. Χαμογέλασε μόνον γλυκὰ τοῦ Χάρβεϋ καί ξάπλωσε πάνω στὸν θάρακρο.

Ὁ χημικός ἔδγαλε τὸ σακκάκι του καί τὴν σκέπασε, ὁ ἴδιος δὲ κάθισε πάνω σὲ μιά πέτρα, στὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου, καί κρατώντας τὸ περιστροφικὸν τοῦ στό χέρι περίμενε.

Δ.

Δυὸ πυροβολισμοὶ

Ἐμεινε ἔτσι, ἀγρυπνῶς ὡς τὴν αὐγὴ, μελετώντας τὴν κατάστασιν.

Ἡ νύχτα πέρασε ἥσυχα.

Τί θὰ γινόταν, ὅμως, τὴν ἡμέρα;

Ἦσαν περικυκλωμένοι ἀπὸ τοὺς γκάγκστερς καί μόνον μιά διέξοδος ἦταν ἀνοιχτή, ή πρὸς τὴν θάλασσα. Πῶς θὰ ἐφευγαν ὅμως, ἀπ' ἐκεῖ χωρὶς θάρκα; Μὲ τὸ κολύμπι; Ὅταν τρέλλα, ἀφοῦ τὸ ρεύμα τοῦ ποταμοῦ στὸ μέρος ἐκεῖνο ἦταν ὀρμητικώτατο. Ἐξ ἄλλου, θὰ τοὺς ἔδωσαν ἀπὸ πάνω καί θὰ τοὺς πυροβολοῦσαν.

Ἡ μόνη γιὰ τὴν ὥρα λύσις, ἦταν νά μείνουν ἐκεῖ πού ἦσαν, με τὴν ἐλπίδα ὅτι κάτι θὰ ἐρχόταν ἀπρόοπτα νά τοὺς σώσῃ. Ἦδσο, ὅμως, θὰ μπορούσαν νά μείνουν αὐτοῦ; Καί ἂν δὲ παρουσιαζότανε αὐτὸς ὁ ἀπὸ μηχανῆς Θεὸς πού δὲν περιμέναν, τί θάκαναν; Καί πρὸ πάντων πῶς θὰ ἄντεχαν στὴν πείνα καί στὴ δίψα;

Ὅλα αὐτὰ σκεπτόταν ὁ Χάρβεϋ, ὅταν ή Νόρα ἄνοιξε τὰ μάτια.

— Πῶς τὰ πῆγατε στὸ ἀνέλπιστο κρεβάτι σας; τὴν ρώτησε ὁ Χάρβεϋ γελῶντας.

— Ὅσο μπορούσα καλλίτερα. Ἐσεῖς, ὅμως, δέν κοιμηθήκατε διόλου;

— Λιγάκι, τὸν πῆρα καί ἐγώ, εἶπε ὁ Χάρβεϋ, ψευδόμενος γιὰ νά τὴν καθησυχάσῃ.

Ἡ Νόρα προχώρησε ὡς τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου.

Τὰ χρυσάφινα μαλλιά της, λυτὰ στοὺς ὤμους της, ἔλαμψαν κάτω ἀπὸ τίς πρώτες ἀκτίνες τοῦ ἡλίου.

Ἡ Νόρα, ἔδγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη της ἕνα καθρεπτάκι καί κυττάχθηκε.

— Ὡ! φώναξε! Τί ἀσχημὴ πού εἶμαι σήμερα!...

Ἀπεναντίας, διαμαρτυρήθη ὁ Χάρβεϋ, εἰσθε ἔτσι ωραιότερη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ!...

Καί ή ἀλήθεια ἦταν αὕτη.

Ἡ Νόρα, ἀτιμώλητη ὅπως ἦταν, ἀπεριποίητη, φαινόταν ἀκόμη πιὸ ὁμορφὴ καί ἐλκυστικὴ.

Ξέροντας τὴ θέση τους ὁ Χάρβεϋ, τὴν ἐκύτταξε ἐκστατικός. Ἐκεῖνη ἀντελήφθη τὸ βλέμμα του καί ἔγινε κατακόκκινη.

Γιὰ λίγες στιγμὲς, ἐπεκράτησε σιωπὴ. Πρῶτὴ τὴν διέκοψε ή Νόρα.

— Πέστε μου, λοιπόν, Χάρβεϋ, βρήκατε τίποτε γιὰ νά ξεφύγουμε ἀπ' ἐδῶ;

— Ὁμολογῶ ὅτι ὡς αὕτη τὴν στιγμή δέν βρῆκα τίποτε, ἀλλὰ...

Ἀπότομα διέκοπη. Τὸ πρόσωπό του ὅλα λαμπε μόνιμῶς καί τὸ βλέμμα του πού παρακολουθοῦσε ἀφηρημένα τὸν κυματισμὸ τῶν νερῶν, ἔπεσε ἐπάνω στὴν μικρὴ ἀποβάθρα πού ἦταν ἀπέναντι.

Κάποια κινήσις ἀρχίζε ἐκεῖ κάτω. Δύο ἄνθρωποι στὴν ἀρχὴ φάνηκαν νά προχωροῦν ἀργὰ πρὸς τὴν ἀποβάθρα. Σὲ λίγο προσετέθη καί τρίτος.

— Νόρα! φώναξε ὁ Χάρβεϋ, ἔβαλλος ἀπὸ χαρὰ... Τελωνοφύλακες! Σωθήκαμε!...

Ἡ Νόρα ἔστρεψε τὸ βλέμμα της πρὸς τὴν ἀποβάθρα καί εἶδε τοὺς τρεῖς ἀνθρώπους. Ἦσαν πραγματικὰ τελωνοφύλακες.

Ὁ Χάρβεϋ δέν εἶχε γελαστή.

— Χάρβεϋ! Νά τους, νά εἰδοποιήσουμε ἀμέσως!...

Οἱ δύο νέοι ἔδγαλαν τὰ μαντήλια τους κι' ἄρχισαν νά τὰ κινοῦν πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀποβάθρας. Οἱ τρεῖς τελωνοφύλακες, ὅμως, ἀπησχολημένοι ἀπὸ κάποια συζήτηση δέν τοὺς ἀντελήφθησαν.

— Δέν μᾶς εἶδαν, εἶπε ὁ Χάρβεϋ, νά ἔδωμε τώρα ἂν δέν θὰ μᾶς ἀκούσουν κιόλας!

Καί ἐγάζοντας τὸ πιστόλι του, ἐπύρε βόλησε μιά φορὰ στὸν ἀέρα.

Οἱ τρεῖς τελωνοφύλακες τινάχτηκαν ἀπὸ τὸν θόρυβον καί τὸ κεφάλι τους πρὸς τοὺς βράχους. Δέν φάνηκαν ὅμως νά τοὺς διέκριναν.

Τότε ὁ Χάρβεϋ ἔριξε καί δευτέρον πυροβολισμό.

Αὕτῃ τῇ φορὰ τὰ πράγματα ὑπῆρξαν

εὐνοϊκώτερα.

Ο ένας από τους τελωνοφύλακες τούς είδε, γιατί έδειξε με το χέρι του προς το μέρος των.

Αμέσως έπειτα, και οι τρεις έτρεξαν προς μια βενζινάκατο που ήταν δεμένη στην μια πλευρά της αποβάθρας, πήδησαν μέσα και έβαλαν πλώρη για τούς βράχους.

Έξαλλη από χαρά Νόρα, άγκάλιασε τόν Χάρβεϋ, φωνάζοντας:

—Χάρβεϋ! Χάρβεϋ! Σωθήκαμε!...

Ο νέος την έσφιξε τρυφερά στο στήθος του και άκουμπησε τα χείλη του στον ήλιο των μαλλιών της...

Εν τούτοις, όμως, και ο άνθρωπος με την κουκούλα δεν έμεινε άπρακτος.

Αν άγρύπνησε ο Χάρβεϋ, προστατεύοντας την Νόρα, δεν έμεινε ολιγώτερο άγρυπνος και αυτός, παρακολουθώντας πάνω από τούς βράχους το τί γινότανε κάτω.

Όταν είδε την βενζινάκατο της τελωνοφυλακής να αποσπάται από την παραλία και να διευθύνεται προς το νηάκι, κατάλαβε ότι και την φορά αυτή θα έχανε το παιχνίδι.

Πάντως, όμως, είχε ένα τέταρτο στη διάθεσή του, έως ότου φθάση ή βενζινάκατος και θα δοκίμαζε να μνην το χάση.

Στράφηκε, λοιπόν, σ' έναν από τούς συμμοίτες του και διέταξε:

—Μπίλλ, τρέχα γρήγορα στην καλύβα και φέρε μου το κουτί με τούς δυναμίτες!...

Ο Μπίλλ άρχισε να τρέχει προς την διεύθυνση της καλύβας, ενώ ο άνθρωπος με την κουκούλα φώναζε προς τούς δύο νέους δείχνοντας την γροθιά του:

—Μπορείτε να γελάτε τώρα... Να ιδούμε, όμως, ποιος θα γελάση τελευταίος!...

Ε'.

Το φυσίγγιο της δυναμίτιδος

Σε λίγο επέστρεψε ο Μπίλλ με την δυναμίτιδα που είχε ζητήσει ο άρχηγός του. Αυτός πήρε ένα φυσίγγιο, τ' έδεσε σ' ένα μακρύ και λεπτό σύρμα που έβγαλε από την τσέπη του, και κατέβασε το φυσίγγιο όσο πιο χαμηλά μπορούσε, μέσα σε μια μεγάλη προεξοχή του βράχου.

Ο άναγνώστης καταλαβαίνει τι στανικό σχέδιο είχε πάλι συλλάβει ή γόνιμη σε κακουργία φαντασία του τρομερού ανθρώπου. Με το φυσίγγιο της δυναμίτιδος θα άνετίναζε το κομμάτι εκείνο του βράχου, κάτω από το οποίο υπήρχε το σπήλαιο, που χρησίμευε για καταφύγιο στους δύο νέους, το σπήλαιο θα κατέρρεε και θα έθαβε κάτω από τὰ φοβερά συντρίμιατά του — πραγματικούς όγκολίθους — τόν Χάρβεϋ και την Νόρα!...

Για να πάρη δε φωτιά ή δυναμίτις, έφθανε να ένωση ο κακούργος το άλλο άκρο του σύρματος, που κρατούσε στο χέρι του, με την στήλη της ηλεκτρικής λάμπας που είχε στην τσέπη του!

Εν τούτοις, μ' όλη την βία που έβαλε για να ετοιμάση την καταστροφή, οι τελωνοφύλακες, χάρη στην ταχύτατη ατμάκαπό τους, είχαν φθάσει κιόλας στους βράχους.

Ο Χάρβεϋ, βοήθησε πρώτα την Νόρα

Η ΝΥΦΗ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

να μπή μέσα, ετοιμαζόταν δε να μπή και κείνος, όταν άκουσθηκε ένας τρομερός κρότος. Αμέσως δε έπειτα, οι γύρω βράχοι άρχισαν να πέφτουν γύρω του με πάταγο.

—Χάρβεϋ, πήδα μέσα, φώναζε τρελλή από τόν τρόμο ή Νόρα.

Ο χημικός όμως ήταν κιόλας ξαπλωμένος κάτω, με τὰ πόδια σκεπασμένα από κομμάτια βράχων.

Έξαλλη ή Νόρα, όρμησε και πάλι έξω από την ατμάκατο. Έτρεξε στον νέο και γονατίζοντας κοντά του, άρχισε να κλαίη γοερά, φωνάζοντας:

—Χάρβεϋ! Άγαπητέ μου! μου τόν σκότωσε ο κακούργος!... Χάρβεϋ!...

Είχε αφήσει πια έλεύθερο τόν εαυτό της, το φοβερό δυστύχημα του οποίου θυμά, είχε φοβηθή πως έπεσαν ο φίλος της, την έκαμε να μη συγκρατητεί πια και να μνη λογαριάσει τίποτε. Όλες οι επιφυλάξεις της εξαλείφθηκαν. Τώρα είχε μπροστά της τόν μόνο άνθρωπο που άγαπούσε και λογάριζε στον κόσμο νεκρό.

Τόν άγκάλιαζε λοιπόν, τόν ψηλαφούσε, τού φώναζε τὰ τρυφερώτερα λόγια...

Ξαφνικά, ο νέος άνοιξε σιγά-σιγά τὰ μάτια του και την κύτταζε.

—Ζήε! Ζήε! λοιπόν!... φώναζε χαρούμενη μετά από τὰ δάκρυά της ή νέα.

Ο Χάρβεϋ την κύτταζε λίγο με άπειρη τρυφερότητα, κι' ύστερα έκαμε μια προσπάθεια να άνασκηκωθή. Η Νόρα τόν βοήθησε να καθήση. Όταν, όμως, δοκίμασε να σταθί στα πόδια του είδε ότι τού ήταν αδύνατο.

—Τόν άτιμο, μουρμούρισε, μου έσπασε φαίνεται τὰ πόδια.

—Χάρβεϋ, πονείς πολύ; έκανε ή Νόρα με άγωνία.

—Όχι και τόσο, έκανε ο Χάρβεϋ, συστώντας εν τούτοις με πόνο το πρόσωπο.

Κατόπι ψηλάφησε μόνος του τὰ μέλη του, τις κλειδώσεις του.

—Εύτυχώς, είπες, σπάσιμο δεν έχω, φαίνεται ότι πληγώθηκα καλά.

Πραγματικά, το αίμα είχε πλημμυρίσει τούς βράχους, κάτω από τὰ πόδια του.

Η Νόρα, έβγαλε το μαντήλι της και παίρνοντας και το μαντήλι τού νέου τó έκανε δυο πρόχειρους επίδεσμούς. Κατόπι, δέ, βοηθουμένη και από τούς τρεις τελωνοφύλακες, μετέφερε τόν Χάρβεϋ στην βενζινάκατο.

Κανείς των δεν σκέφθηκε τόν άνθρωπο με την κουκούλα, που νομίζοντας ότι είχε επιτύχει το καταστρεπτικό του έργο, έσπευσε να κρυφτή με τούς συμμοίτες του, μέσα στην καλύβα.

Οι δυο τελωνοφύλακες δεν μπορούσαν να ξέρουν τίποτε όσον άφορά την Νόρα, εκείνη μια μόνη σκέψις είχε: πως να σώση τόν φίλο της.

Σε λίγο ή βενζινάκατος έφθασε στην παραλία και ενώ ο ένας από τούς τελωνοφύλακες έτρεχε να τηλεφωνήση για να

σταλή νοσοκομειακό αυτοκίνητο, οι δύο άλλοι με την Νόρα, έβγαζαν προσεκτικά τόν Χάρβεϋ και τόν άπέθεταν πάνω στην προκυμαία.

ΣΤ'.

Η νοσοκόμος

—Λοιπόν, γιατρέ μου, ρωτούσε ύστερ' από λίγη ώρα ή Νόρα τόν δόκτορα Πάρκερ, που ήταν ο γιατρός της οικογενείας. Είναι σοβαρά τὰ τραυματά του;

—Ελπίζω όχι, δεσποινίς, απήντησε ο γιατρός. Υπάρχει, όμως, άπόλυτος άνάγκη ήσυχίας σωματικώς και ψυχικώς. Πρό παντός άκίνησία πλήρης των κάτω άκρων. Έχει, όμως, κλονισθή σοβαρά και το νευρικό του σύστημα. Είμαι, όμως, βέβαιος, πως ή δυνατή κρίσις του, θα τὰ υπερνικήση όλα.

Κάθισε στο γραφείο και έγραψε μια συνταγή. Κατόπι, δίνοντάς την στην Νόρα, προσέθεσε:

—Θά ξαναπεράσω άπόψε. Εν τω μεταξύ στείλτε να κάνουν αυτά τὰ δυο φάρμακα. Πρό παντός, όμως, είναι άνάγκη να θρούμε μια νοσοκόμο.

—Νοσοκόμο είπατε; Νομίζω ότι μόνον αυτή δεν είναι άπαραίτητη. Και εγώ, τότε, τί θά κάμω, γιατρέ μου; Θα τόν περιποιηθώ μόνη μου!...

—Τόσο το καλλίτερο και ή άφοσίωσίς σας αυτή είναι πολύ συγκινητική! μου φαίνεται, όμως, πως θα χρειασθήτε και καμιά βοήθ. Δεν είναι άπιθανον ο άρρωστος μας να πάθη κανένα παροξυσμό του πυρετού του, πράγμα που δεν είναι, ίσως, άνησυχητικό, είναι όμως κουραστικότατο... και πρό παντός ήθικώς... Θα φροντίσω να σας στείλω εγώ μια βοήθ, καλά κατρητισμένη...

—Ας είναι... και σας εύχαριστώ πολύ, γιατρέ μου, που δείξατε τόν ενδιαφέρον για τόν δυστυχισμένο μου Χάρβεϋ. Πίστε μου όμως, δεν είναι αλήθεια ότι δεν έχω να φοβούμαι τίποτε για την ζωή του;

—Άληθέςτατο. Σας το θεβαιώνω κατά τόν έπιστημότερο τρόπο. Δεν υπάρχει θλάσις πουθενά, μόνον τὰ μαλακά μέρη των ποδών έχουν πάθει και περισσότερος είναι ο νευρικός κλονισμός από την σοβαρότητα των τραυμάτων του. Μεϊνάτε, όμως, ήσυχη, και πολύ γρήγορα θα τόν σκηώσω στα πόδια του... Ζήτημα λίγης ύπομονής...

—Σας εύχαριστώ, γιατρέ μου, για την ανακούφιση που μου χαρίζετε...

Η Νόρα έσφιξε το χέρι τού γιατρού με σύγγνωμοσύνη και τόν συνώδευσε ως την πόρτα.

Κατόπι ξαναγύρισε στον πληγωμένο.

Έκείνη την ώρα ο Χάρβεϋ ξυπνούσε από ένα ληθαργικό ύπνο, στον οποίο είχε βυθισθή μόλις τόν έφεραν στον πύργο.

Όταν είδε την Νόρα, θέλησε να άνασκηκωθή επάνω στο κρεβάτι του, ή νέα όμως τόν συνεκράτησε από τούς ώμους και με φωνή γεμάτη τρυφερότητα:

—Όχι, φίλε μου, δεν πρέπει διόλου να κινήθης, για μερικές μέρες. Είναι αυτή ή διαταγή τού γιατρού.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Η τραγική έκπληξις

Ένα δραματικό διήγημα του Ζάν Βιολέτ

Ο Λέων Μαρσαντό επέστρεψε στο σπίτι του βαθεία συλλογισμένος. Σ' όλο το δρόμο άναρωτιόταν: «Νά το πώ της «Τερέζας;» Άλλά την ώρα που ετοιμαζόταν να διαβή το κατώφλι τού φτωχικού του διαμερίσματος, πήρε την άπόφασή του. «Όχι, δεν άλεγε τίποτε.

Από την ήμέρα που είχε προσληφθή στην Έταιρία των Αυτομάτων Άναπήρων, ο Λέων Μαρσαντό δεν είχε δώσει την παραμικρή άφορμή στους προϊσταμένους του. Αντιθέτως, όλοι είχαν να κάνουν με την εργατικότητα του και πολύ γρήγορα ή θέσις του στερεώθηκε στην άνηθροτάτη αυτή έπιχειρήση.

Εν τούτοις... Ο Μαρσαντό ήταν άνθρωπος που πλημμύριζε από ζωτικότητα. Ηθέλε να προχωρήση πιο μπροστά, ν' άνεβή πιο ψηλά, να δράση να διαπρέψη, να σχηματίση περιουσία και ν' άποκτήση όνομα. Στην Έταιρία, όμως, των Άναπήρων δεν μπορούσε να προχωρήση περισσότερο. Η προαγωγή του σταμάτησε. Οι άνώτεροί του, που θα μπορούσε να τούς διαδεχθή άπέιχαν πολύ από την ώρα της άποχωρήσεώς των, λόγω όριου ηλικίας, άλλοι δέ Ισοβάθμοι του, μοιραίως θα τόν παρηγκώνιζαν, λόγω τών συγγενικών των δεσμών με τούς διοικούντας την έταιρία.

Όλα αυτά έκαναν τόν Μαρσαντό, νέον άκόμη τριάντα πέντε χρονών, να επιδιώξη κάποια καλλίτερη θέση. Έτσι, μόλις έμαθε ότι έχηρε μια καλή θέση στη Διεθνή Έταιρία Τροφίμων, υπέβαλε άμέσως ύποψηφιότητα. Και να που σήμερα, μαζί με πενήντα άλλους ύποψηφίους, παρουσιάσθηκε στον διευθυντή τού προσωπικού, για να τού μιλήση και προφορικώς.

Παρ' όλο το πλήθος τών διεκδικητών της επιζήλου αυτής θέσεως, ο Λέων Μαρσαντό δεν έφυγε από τὰ γραφεία της Διεθνούς Έταιρίας Τροφίμων χωρίς έλπίδες. Είχαν έπίγνωσιν της αξίας του και άντελήφθη ότι είχε κάνει καλή έντύπωση στον διευθυντή της έταιρίας. Έπειδή, όμως, ήταν πάντοτε μετρημένος κι' έπιφυλακτικός, άπεφάσισε να μη πη άκόμα τίποτε στη γυναίκα του, μέχρις ότου λάβη όριστική την άπάντηση, που δεν θ' άργοόσε άλλωστε περισσότερο από δεκαπέντε μέρες.

Η άπάντησις ήλθε, όπως την περίμενε ο Λέων. Μόλις την έλαβε, υπέβαλε την παραίτησή του στον διευθυντή της Έταιρίας των Άναπήρων και το ίδιο βράδυ, προτού πάη στο σπίτι του, πέρασε από ένα άνθρωπο-λείο κι' άγόρασε για ή γυναίκα του ένα μπαμκέτα βιολέττες της Πάρμας.

Η Τερέζα, μόλις είδε τὰ λουλούδια, τόν φίλησε, γεμάτη χαρά και τούπε, κουνώντας με χαριτωμένη άπειλή το δάχτυλό της:

—Άκουσε, φίλε μου, δεν είναι άνάγκη να κάνης περιττά έξοδα. Πάντως σ' εύχαριστώ για τὰ ωραία λουλούδια.

—Μπα! είπες ο Λέων με ύφος δήθεν αδιάφορο. Μιά φορά δεν δημιούργει συνήθεια... Έξέ άλλου, κάποιος πελάτης μούδωκε σήμερα ένα μικρό φιλοδώρημα.

Είχε πάρει την άπόφασή του ο Μαρσαντό να κρύψη από τη γυναίκα του τη μεταβολή της καταστάσεώς του, μέχρις ότου περάσουν λίγες έβδομάδες και στρώση καλά στη νέα του θέση. Έξέ άλλου, προς το παρόν δεν υπήρχε λόγος να της πη τίποτε, γιατί ο μισθός που τού προσέφερε ή Διεθνής Έταιρία Τροφίμων μόλις υπερέβαινε τόν μισθό που έπαιρνε στην Έταιρία των Άναπήρων. Ένα εκατόφραγκο διαφορά. Έπρεπε να δη πως θα εξέλισσοντο τὰ πράγματα: «Αν πάνε καλά, θα

χουμε πάντα τόν καιρό να το ποούμε στην Τερέζα», συλλογίζονταν ο Λέων Μαρσαντό. Και από βδομάδα σε βδομάδα, άνέβαλε για ευθετώτερον χρόνο την άποκάλυψη που δεν είχε κρίνει σκόπιμο να κάνει από την πρώτη στιγμή.

Η καριέρα του στην Διεθνή Έταιρία Τροφίμων, άνεπτύχθη με ταχύτητα που ούτε ο διος είχε τολμήσει να άνειρευθή. Έκτός από την εργατικότητα του και τις πολλαπλές του ικανότητες που βρήκαν την εύκαιρία ν' άναπτυχθούν, τόν έβοήθησε πολύ και ή τύχη. Μεταξύ τού προσωπικού υπήρχαν πολλά κενά, προσενηθέντα από τόν θάνατο, από την άποχώρηση λόγω όριου ηλικίας ή από άπολύσεις. Έτσι, λίγα χρόνια μετά την είσοδό του στη Διεθνή Έταιρία Τροφίμων, ο Λέων Μαρσαντό έγινε ύποδιευθυντής.

Η Τερέζα δεν είχε ιδέαν από όλ

Η Τερέζα θοισιόταν
ώρα σ' έναν άλλον κό-
σμο. φανταστικό....

Το "αρωγότο κρίνο"

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Στο 'Αζαί, ένα γραφικό κωτάτο χωριουδάκι της κοιλάδας του 'Ιντρο, στη μεσημβρινή Γαλλία ζή η όμορφη Σαρλόττα Λαμάρς με τα δίδυμα κοριτσάκια της, την Κλαίρη και τη Λουίζα, δυο χαριτωμένα αγγελούδια, έξι ετών. 'Ο άνδρας της Σαρλόττας, Ζωρζ Λαμάρς, άπουσιάζει από διετίας στην Αυστραλία, όπου πήγε για να δουλέψει και σχηματίσει την προίκα των κοριτσιών του. Μια μέρα η Σαρλόττα αισθάνθηκε μια παράξενη αδιαθεσία που την ανάγκασε να βγαίνει έξω για ν' ανασπνή καθαρόν αέρα. Αυτό συνέβαινε όποτε δούλευε το άθεο στάδιο που θροισότανε πλάι στο σπίτι της, άλλ' η Σαρλόττα δεν είχε προσέξει αυτή την παράξενη σύμπτωση. 'Η αδιαθεσία αυτή μεγάλωνε μέρα με την ημέρα και η Σαρλόττα κατέφυγε στο δάσος, τριμλίζοντας σαν μεθυμένη από τις περιέργες σιωποδίνες που την καταλάμβαναν. Παρ'αυτο, γελούσε χωρίς λόγο και είχα εγκαταλείψει τελείως το σπίτι της. 'Ο κόμης άρχισε να τη φωνάζει «Μπεκρού». Πολλές φορές την εύρισκαν ξεπλωμένη, ανίστατη μέσα στα χωράφια. Κι' ένα πρωί, η Σαρλόττα, χωρίς να ξέρει πότε και πώς, γέννησε ένα αγοράκι, τον 'Ανρύ. Τό σκάνδαλο ήχησε τρομερό στο χωριό. 'Αλλ' η Σαρλόττα ήταν τελείως άθια. Τό νόθο παιδάκι άρρώστησε κι' αυτό. 'Ο γιατρός νόμισε ότι τό είχαν δηλητηριάσει. 'Η καταγραφή του χωριού για τη Σαρλόττα μεγάλωνε. «Θέλει να τό σκοτώσει, φώναζαν για να μη τό δει ο άνδρας της!». Και να πού μια μέρα, ο Ζωρζ Λαμάρς ξαναγύρισε από την Αυστραλία έπιστρέφον χαρούμενος στο χωριό του.

Μόλις, όμως, έφθασε στο σπίτι του,

δρέθηκε μπροστά σ' ένα νεκρό παιδάκι: Τόν 'Ανρύ. Τρελλός από την απελπισία του ο Λαμάρς, για την απιστία της γυναίκας του, παίρνει τα δυο του κοριτσάκια και φεύγει, ενώ η Σαρλόττα μένει μόνη κι' άπροστάτευτη.

'Η καταγραφή του χωριού, αναγκάζει τόν εισαγγελέα να διατάξει ανακρίσεις για τόν θάνατο του μικρού παιδιού. 'Η Σαρλόττα συλλαμβάνεται ως δηλητηριάστρια και τό δικαστήριο την καταδικάζει εις θάνατον, χωρίς καμμία άλλη απόδειξη, εκτός από την ιατροδικαστική έγθεση του γιατρού Μαρινιάν, ο οποίος, έξετάσας τα σπλάχνα του μικρού παιδιού, άπεφάνθη ότι άπέθανε από δηλητηρίαση.

'Ενα βράδυ, όμως, έντελώς τυχαίως, ο γιατρός Μαρινιάν έμαθε ότι δίπλα στο σπίτι της Σαρλόττας ήταν ένα άσβεστό-δικο, του οποίου οι άναθυμιάσεις ήσαν δηλητηριώδεις. Τώρα έξηγειτο ή παράξενη άρρώστια της Σαρλόττας και ο θά-νη άρρώστια της, τό όποιον πέθανος του παιδιού της, τό όποιον πέθανε νε από άσφυξία. Αισθανόμενος τύψεις νε από άσφυξία. Αισθανόμενος τύψεις νε από άσφυξία. Αισθανόμενος τύψεις νε από άσφυξία.

130N

Αναψε και δεύτερο σπύρτο. 'Ο κόμης πήδησε κάτω από τό άμάξι.

—Ναί! ψιθύρισε. Είναι ο γιατρός!...

Είδε τα σχισμένα ρούχα και τα ματωμένα χέρια του, διεπίστωσε ότι δεν είχε κανένα σοβαρό τραύμα, τόν σήκωσε στα χέρια του και τόν έβγαλε μέσα στο άμάξι.

Τό άμάξι ξεκίνησε προς τη διεύθυνση του Φενεστρέλ.

'Ο Μαρινιάν εξακολουθούσε να παραμένει ανίστατος.

Μόλις έφθασαν στον πύργο, τόν εξαπλώσαν πάνω σ' ένα κρεβάτι και ο κόμης είδοποίησε άμέσως τόν γιατρό του 'Αρτάν, ο οποίος είχε συγκεντρώσει την πελατεία του Ρενβίλ.

'Επεχείρησε να μιλήσει, αλλά ή γλώσσα του μπερδεύονταν.

—Όταν μπόρεσε ν' άρθρωση λέξη, είπε:

—Τι συνέβη; Δεν θυμάμαι τίποτα. Τού έξηγήσαν πώς τόν βρήκαν στο δρόμο.

Σιγά - σιγά, ή μνήμη του επανήλθε.

—'Εξαφνα, τόν είδαν να χωριάζει. Τά μάτια του ξαναπήραν την έκφραση του παράφρονος.

Ρώτησε:

—'Η έκτέλεσις; 'Η έκτέλεσις; 'Ε-γινε, δεν είναι έτσι; Σήμερα τό πρωί; Τελείωσε;

'Ο κόμης έπλησίασε στο κρεβάτι και είπε με καλωσύνη.

—Μιλάτε για την Σαρλόττα Λαμάρς;

—Ναί... τελείωσε;... Έγινε ή έκ-τέλεσις;

—Δεν ξέρετε τί συνέβη;

—Δεν ξέρω τίποτε... και όμως... «Ε-δα...» 'Ω! Τό είδα καλά!...

—Τι είδατε;

—Τρομερές λεπτομέρειες... τη λαιμητόμο... τό κεφάλι... τά αίμα-τα...

—Θά είδατε κάποιο κακό όνειρο, είπε ο κόμης χαμογελώντας.

—'Ενα κακό όνειρο;

—Ναί και θά σας τό έξηγήσω για-τί... Βρισκόμουνα χθές στο Τούρ και διεπίστωσα πράγματι ότι άνεμένετο ο δήμιος... Πώς είχε διαδοθή τέτοιο πράγμα;... Δεν ξέρω... Πάντως, τό γεγονός είναι ότι αντί του δημί-ου, ήλθε από τό Παρίσι ένα τηλεγρά-φμα, διά του οποίου άνηγγέλλετο ότι ή Σαρλόττα Λαμάρς έτυχε χάριτος, μετατραπείσης της ποινής της εις ισόβια καταναγκαστικά έργα...

—Όπως βλέπετε, λοιπόν, δεν υπάρχει πλέον λαιμητόμος... 'Ασφαλώς όνει-ρευθήκατε.

'Ο Μαρινιάν, σπριζόμενος στούς δύο άγκώνες του, μισοσηκώθηκε ά-πό τό κρεβάτι και κύτταξε τόν κό-μην κατάνοια.

—'Αλήθεια; Δεν κάνετε λάθος;

—Σας τό όρκίζομαι... 'Εξ άλλου, να και οι έφημερίδες... 'Ολα τα φύλ-λα γράφουν την είδηση... Διαβά-στε!...

'Ο Μαρινιάν εδιάβασε. Και όταν δεν τού άπέμεινε πιά καμμία άμφι-βολία, τό νευρικό του σύστημα έχα-λαρώθηκε με μιάς και ξανάπεσε στο προσκέφαλο, άποκοιμηθείς βαθειά.

Κοιμήθηκε επί δυο ώρες συνέχεια.

—Όταν έξύπνησε, είδε πάνω από τό πρόσκέφαλό του τη γυναίκα του. Την είχε είδοποίησις ο κόμης.

'Ο πολύωρος αυτός ύπνος είχε συνεφέρει τόν δόκτορα. Τώρα, δεν είχε παρά μόνον έναν έλαφρόν πο-νοκέφαλο και μιά μικρή έξάντληση.

Ευχαρίστησε τόν κόμην ντε Τιελλ-λαί και ύστερ' από μιάμιση ώρα έ-πέστρεψε στο Τούρ.

Δεν είχε πη άκόμα τίποτε, από κείνα που είχε ανακαλύψει στο σπι-τάκι με τούς κισσούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 20ο

Ένα «τυχαίο» δυστύχημα

Εκείνο που δεν είπε ο κόμης στοί δόκτορα Μαρινιάν ήταν τό ότι ή

**Η ιστορία
ένος μαρτυρικού
έρωτος
πού τίθεται στην
πύξ άπρόδοτη
και δραματική
δοκιμασία**

ΟΝΙΟΝ ΟΤΩΟΟΟ

Σαρλόττα τού ώφειλε τη ζωή.

Λίγες μέρες πρωτύτερα, στά περι-χωρα τού Φενεστρέλ είχε συμβή κά-ποιο τραγικό περιστατικό.

'Η περίοδος τού κυνηγιού είχε ξα-νάρθει και πάλι.

'Ο κόμης άρχισε τις ποσκήσεις του και καθημερινώς ο πύργος τού Φενεστρέλ ήταν γεμάτος καλεσμέ-νους.

Δεν είχε λησμονήσει την υπόσχεση που είχε δώσει προ καιρού στην Κλο-τίλδη, ότι θά πήγαιναν να έγκατα-σταθούν στο Παρίσι. Τής είχε υπεν-θυμίσει τό σχέδιό του, αλλά προς μεγάλην του έκπληξη, ή κόμηση άρνήθηκε.

—'Οχι είπε... Ξέρω ότι άν έγκατα-σταθούμε στο Παρίσι, έστω και για λίγους μόνον μήνες τό χρόνο, θά πλήξης τρομερά... Δεν θέλω... Θά μείνω κοντά σου, στο Φενεστρέλ και όσο πιο άπομονωμένοι ζούμε, τόσο πιο ευτυχισμένη θά είμαι.

'Ηταν ειλικρινής μιλώντας έτσι;

Δεν έκρυβε, άραγε, καμμία ύπε-ρόβουλη σκέψη;

'Ο κόμης άμφέβαλλε.

—'Εξ άλλου, παρ' όλη τη συγγνώμη του, εξακολουθούσε να μένη άπέναν-τί της πολύ έπιφυλακτικός. 'Η άνα-μνησις τού έραστού, που εξακολου-θούσε να ζή, τόν έτάρασσε διαρ-κώς...

'Η Κλοτίλδη τό καταλάβαινε και υπέφερε τρομερά.

—Όσο άλλοτε ήταν άποτραβηγμέ-νη από τόν άνδρα της τόσο τώρα τόν περιέβαλλε μέ στοργή.

Τόν άγαπούσε τόν άνδρα της. Αυ-τό τό διάβαζε κανείς στα μάτια της, που έδειχναν όλη τη μετάνοια και πού έλεγαν καθαρά: «Θέλω να πέ-θάνω και είμαι πάλι έτοιμη να πεθά-νω. 'Εκείνο που μέ συγκράτησε στη ζωή, ήταν ή συγγνώμη σου. 'Η συγ-γνώμη σου, όμως, χωρίς την άγάπη σου, δεν μου άρκει!...

Πολλές φορές, όταν έμειναν μόνοι στο σαλόνι, τόν κύτταζε κρυφά. 'Ο κόμης έκανε πώς διάβαζε. Ότε ο ένας ότε ο άλλος μιλούσε. 'Η Κλο-τίλδη δεν ήθελε να τόν διακόψει, αλλά προσπαθούσε με διάφορα προ-σχήματα να τόν πλησιάσει, να τόν έγγίση με τό χέρι της. Τά όγρά της μάτια τόν Ικέτευαν:

—Με περιφρονείς; Δεν μέ βρίσκεις

**Γραμμένη
από τόν
τρυφερώτατο
και αγαπημένο
τών γυναικών
συγγραφέα
Ιούλιο Μαρύ**

ώραία; Τόση φρίκη, λοιπόν, σου προξενώ;

—'Αλλ' ο κόμης δεν άντιλαμβάνεται τίποτε από τό ψυχικό αυτό μαρτύριο της γυναίκας του.

'Ενα βράδυ που καθότανε σ' ένα φωτεινό ή Κλοτίλδη τόν πλησίασε ά-θόρυβα από πίσω, τού άρπαξε τό κε-φάλι μέσα στα χέρια της και τόν έ-φίλησε.

—'Εκείνος έρρίγησε κι' έκλεισε τα μάτια.

Τότε, ή Κλοτίλδη έβαλε τα χέρια της στο μάτια του, για να τα κρα-τήση κλειστά κι' ο κόμης αισθάνθη-κε στα χείλη του ένα παρατεταμένο φίλι. Τινάχτηκε από τη θέση του, ξα-ναπήρε τό παγερό του ύφος και διώρθεσε τη γραβάτα του.

—'Ακουσα, τού είπε ή κόμηση, δεν τη θέλω τη συγγνώμη σου με τέ-τοιους βαρείς όρους!

'Από κείνο τό βράδυ, δεν έπεχει-ρησε άλλη φορά να τόν πλησιάσει.

Δυό μέρες άργότερα, ο πύργος εξα-ναγέμιζε από άλλη φουρνιά καλε-σμένων.

Μεταξύ αυτών ήταν κι' ο Μάτις.

'Ο κόμης άνέφερε τό όνομά του στην Κλοτίλδη, μαζί με τ' άλλα όνό-ματα με ύφος αδιάφορο.

Μόλις τό άκουσε ή κόμηση, κα-τελήφθη από νευρικό ρίγος. Τά δόν-τια της άρχισαν να γτυπούν. Αισθάν-θηκε στο λαιμό της ένα σφίξιμο.

Δεν ήθελε να τόν ξαναπικρύσει αυτόν τόν άνθρωπο... 'Αλλά πώς να κάνει;... 'Αδύνατον να τό πη στον άντρα της... θά έπρόδιδε τό όνομα τού έραστού της κι' αυτό δεν τόθε-λε με κανένα λόγο...

'Αποφάσισε να στείλη στον Μάτις ένα γράμμα.

Κλείσθηκε στο δωμάτιό της και μόλις τό έτοίμασε, κατέβηκε στον κήπο και τόδωκε στο κοριτσάκι τού κηπουρού.

Μόλις, όμως, ή μικρούλα προχώ-ρησε μερικά βήματα, παρουσιάστη-κε πάλι μπροστά της ο κόμης.

—Δός μου τό γράμμα!

—Κύριε!

—Δός μου το!

Τό κοριτσάκι ύπήκουσε.

—'Αν ή κυρία κόμηση σε ρωτήσει απόψε ή αύριο...

'Εδίστασε να συνεχίση.

—Τι πρέπει να άπαντήσω; ρώτησε ή μικρούλα.

—Θά της πης την αλήθεια.

Διάβασε τό γράμμα. Δεν περιείχε, παρά μόνονα μιά φράση:

«Νά μην έλθετε στον πύργο. Τό θέλω!»

'Ο κόμης έσχισε τό γράμμα κι' έ-συνέχισε ήσυγος τό δρόμο του προς τό Φενεστρέλ.

Αυτή τη φορά ήταν άπολύτως βέ-βαιος ότι ο Μάτις θά έρχότανε.

Πέρασαν δυό μέρες. Οι καλεσμέ-νοι που διέμεναν μακριά είχαν φθά-σει από τη παραμονή. 'Όσο για τόν Μάτις, αυτός ήλθε τό πρωί.

Σπριζόμενη στην όπακοή της μι-κρής ταχυδρόμησης, ή Κλοτίλδη δεν είχε καθόλου άνησυχία, για την τύχη της έπιστολής της.

—Όταν, όμως, είδε ξαφνικά μετα-ξύ των άλλων καλεσμένων και τόν

Μάτις, ωχρίασε και κύτταξε άθελα τόν κόμην.

'Ο Ουμβέρτος ντε Τιελλαι συνομιλούσε κείνη τη στιγμή μ' έ-να γκρουπ καλεσμέ-νων και δεν έπρόσεχε καθόλου τόν Μάτις και την Κλοτίλδη.

'Ο Μάτις έπλησίασε και την έχαιρέτησε.

—Γιατί ήλθατε; τόν ρώτησε χαμηλόφωνα ή Κλοτίλδη.

—Δεν μπορούσα ν' άρνηθώ.

—Μά έπρεπε ν' άρ-νηθήτε.

—Θά προκαλούσα τις ύποψεις τού συζύ-γου σας... θ' άπορού-σε για την άπουσία μου.

—Μά σας λέγω ότι δεν έπρεπε νάρητε...

—'Αν αυτό σας έγγραφη.

—'Ο Μάτις έξεπλήγη και τρώμαζε.

—Μου γράψατε;

—Ναί.

—Πότε;

—Πρό δυό ημερών.

—Σε ποιόν τό έμπι-στευθήκατε τό γράμ-μα;

—Στη μικρή τού κη-πουρού, όπως πάντοτε.

—Δεν έλαβα τίποτε.

—Λέτε ψέμματα!

—Σας όρκίζομαι ότι δεν έλαβα τί-ποτε.

—Τότε θά τό κατέσχε ο άνδρας μου... είμαστε χαμένοι.

—'Ισως τό κοριτσάκι να τώγασε στο δρόμο και να μην έχη τό θάρ-ρος να σας τό πη.

—'Ω! Πρέπει να μάθω άμέσως άμέσως!

'Η κόμηση έκανε τό γύρο τού πύργου και όταν πλέον δεν την έ-βλεπε κανείς, άρχισε να τρέχη σαν τρελλή στο βάθος τού πάρκου. Βρή-κε τη μικρούλα τού κηπουρού να

Το αρρωστό κρίνο

παίξη στην αυλή του μικρού της σπιτιού. Τό κακόμοιρο, μόλις είδε την κόμηση, έμπεξε τα κλάμματα. —Τό γράμμα... τι τώ-κανες τό γράμμα; Κι' ή μικρούλα, πνιγομένη από τούς λυγμούς, διηγήθηκε στην κόμησηα τό τι έγινε προηθές, μέ τό δεύτερο.

Η κόμησηα την άκουσα σιωπηλή, τη φίλησε γιά νά την καθησυχάσει κι' επέστρεψε στό Φενεστρέλ, κυριευμένη από την πύθωνή της άνησυχία. —Ήταν έπόμενο!... Ήξε-μου! Δέν μπορούσε νά γίνει διαφορετικά...

Όταν επέτρεψε, οί κυνηγοί έτοιμάζονταν νά ξεκινήσουν. Τό πρόσωπό της ήταν τόσο γλωμό, ώστε ο κόμης τη ρώτησε μήπως ήταν άρρωστη.

Τόν καθούσχαζε, άλλ' ή φωνή της έτρεμε. —Ο Μάτις περίτρομος, δέν την άφινε από τά μάτια του.

Μόλις ο κόμης έφυγε, μαζί μέ τό πρώτο γκρούπ τώ κυνηγών, ο Μάτις βρήκε την ευκαιρία νά πλησιάσει την Κλοτίλδη.

—Λοιπόν; —Τό γράμμα μου έπεσε στά χέρια του συζύγου μου... Άλλ' όπως έμαθα, ο άντρας μου είχε διαβάσει και τό άλλο γράμμα, πού σ'αε είχα στείλει... Καταλαβαίνετε;

—Ο Μάτις έγινε πελιδνός. Ήταν δλοφάνερο ότι ο κόμης προετοιμάζε την έκδίκησή του.

Τι είδους θά ήταν ή έκδίκησις αυτή; Τρομερή άσφαλώς και άντάξια του έγκλήματος τό όποϊόν ήθελε νά κολάση ο κόμης.

—Ο Μάτις ήτο δειλός. Τά πόδια του ελύγιζαν κι' άναγκάσθηκε νά καθήση γιά λίγα λεπτά, σ' ένα πάγκο... Ένόμιζε ότι θά λιποθυμούσε... Φοβότανε...

Η Κλοτίλδη τόν κύτταζε μέ οϊκτο και μέ περιφρόνηση μαζί. Αυτός, όμως, δέν τό αντιλαμβάνετο.

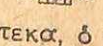
Κάποια στιγμή, άκούσθηκε από μακριά ή φωνή του κόμητος, πού τόν επανέφερε στην πραγματικότητα.

—Ω! Μάτις! έφώναζε ο κόμης πρόσγαρα. —Ο Μάτις σηκώθηκε, συγκέντρωσε κάπως την ψυχραιμία του κι' έτρεξε πρós τό μέρος του κόμητος.

Η Κλοτίλδη είδε όλους τούς κυνηγούς νά χάνονται μέσα στό δάσος.

Αυτό τό τρομερό δρόμα, αυτά τά μισή, αυτή την έκδίκηση, όλη αυτή την τρικυμία τών ψυχών, ποίος τό είχε προκαλέσει;

Αυτή! Καί μισοπεθαμένη από τόν τρόμο, ή Κλοτίλδη κλεισθηκε στό δωμάτιό της κι' άρχισε νά προσεύχεται.

—— Κατά τις έντεκα, ο καιρός έχάλασε και οί κυνηγοί έσπευσαν νά επιστρέψουν στόν πύργο.

Από τό παράθυρό της, ή Κλοτίλδη

είδε τόν κόμητα νά συνομιλή φιλικώτατα μέ τόν Μάτις.

Τής έρχότανε κάτι σαν τρέλα. Τι προετοίμαζε, λοιπόν, ο κόμης; Γιατί αυτή ή πείσμων ύποκρισία;

Και ο Μάτις; Δέν μπορούσε νά βρή ένα πρόσχημα γιά νά φύγει; Σήμανε τό κουδούνι γιά τό πρόγευμα. Η κόμησηα κατέβηκε στην τραπεζαρία.

—Εξώ είχε ξεσπάσει μιά μανιασμένη καταιγίς. Ο πύργος έσειέτο από τις βροντές και ή βροχή χτυπούσε μέ λύσσα πάνω στα τείχη.

Μόλις μπήκε στην τραπεζαρία, ή Κλοτίλδη είδε τόν κόμητα νά συνομιλή πάντοτε έγκαρδιώτατα μέ τόν Μάτις.

—Φαντάσου, της είπε ο κόμης γελώντας, ότι ο Μάτις μάς έκανε τόν δύσκολο σήμερα και δέν ήθελε νά μείνει ως τό βράδυ... Λέγει πώς είχε κάποιο έπείγον ραντεβού στό Άζαί.

Και ξεκαρδίστηκε στά γέλια, χτυπώντας τόν Μάτις στό ώμο.

—Ευτυχώς, πού στό τέλος τόν κατάρτα... —Ω! Τόν έπεισα εύκολα νά μείνει... Τόν έχουμε τόσο συνηθίσει σ' αυτό του είδους τις συγκεντρώσεις...

—Η κόμησηα αισθανόταν ότι θά λιποθυμούσε. Κάθισαν στό τραπέζι. Τό πρόγευμα διεξήχθη μέ μεγάλη ευθυμία. Ποτέ ο κόμης δέν είχε τόσο κέφι.

—Ο Μάτις, όμως, έμενε σκυθρωπός και μόλις έβγαζε κάτι στό στόμα του. Η καταιγίς κράτησε πολλή ώρα.

Κατά τις τρεις, όμως, τό άπόγευμα, ή βροχή σταμάτησε.

—Άλλ' ήταν πολύ άργά, γιά νά συνεχισθί τό κυνήγι.

—Ο κόμης βγήκε μιá στιγμή έξω και κύτταζε τόν ούρανό. Τά σύννεφα διελύοντο από τόν άέρα πού τάδιωχνε πρós τό βάθος του όρίζοντος. Ο ούρανος όσο πήγαινε και καθάριζε, σέ λίγο ξαναβγήκε ήλιος. Η έξοχή μοσκοβολούσε.

Ξαναπαλινόντας στό σαλόνι, ο κόμης πλησίασε τόν Μάτις.

—Έγω, του είπε, στους σταύλους μου δυό άλογα πού δέν τά γνωρίζεις... Είσα ο καλλίτερος ίππεύς, όπως ξέρω... Θέλεις νά σου τά δείξω;... Είναι υπέροχα, άλλα πολύ άτίθασα... Έχουμε δυό ώρες μέρα άκόμη... Έλα νά τά δοκιμάσουμε... Θέλεις;

—Πολύ ευχαρίστως. —Η καρδιά της κόμησις έσφίχθηκε. —Αντελήφθη ότι είχε φθάσει ή μοιραία στιγμή, μ' όλο πού δέν μπορούσε άκόμα νά καταλάβη τό σχέδιο του κόμητος. Οί δυό άνδρες έβγήκαν και κατευθύνθηκαν πρós τούς σταύλους.

Μισή ώρα άργότερα, άπεμακρύνοντο από τόν πύργο, έφιπποι, ο ένας πλάι στόν άλλον. Η Κλοτίλδη πού είχε ξαναβεί στό δωμάτιό της, κύτταξε μιá στιγμή από τό παράθυρο και πρόλαβε νά δει τό πρόσωπο του κόμητος πού χαμογελούσε διαρκώς.

Οί δυό ίππεις διέβησαν τη γέφυρα, πήραν τόν πλατύ δρόμο κι' ύστερα μπήκαν σ' ένα μονοπάτι κι' άρχισαν ν' άνηφορίζουν.

Τά άλογα είχαν δεξει στην άρχή

καποισν άντίσταση. Χάρη, όμως, στην έπιδειξίση των καβαλλαρικών, έδαμάσθησαν και προωρούσαν καλά. Ο Μάτις ανακτούσε τό θάρρος του.

Και κάλπάζαν επάνω στό οροπέδιο, κατά μήκος της όδου του Βιλαντρί.

—Περίφημα άλογα, είπε κάποια στιγμή ο Μάτις. Σέ δέκα πέντε μέρες, θα γίνουν αρνάκια.

—Ναί, είπε ο κόμης, αυτό λέω κι' εγώ... Έπειδή, όμως, θέλω νά τά έχω γιά τό κυνήγι, πρέπει νά τά γυμνάσω στό δρόμο μετ' έμποδιών.

—Άς δοκιμάσουμε, είπε ο Μάτις πρόθυμα.

Και άρχισαν νά τρέχουν μέ όλη την ταχύτητα, πηδώντας τάφρους και φράχτες.

—Άσφαλώς, άδικα τρομάξαμε εγώ και ή Κλοτίλδη, συλλογίσθηκε ο Μάτις. Ο άνθρώπος αυτός ούτε μάς έχει καν στό νοΰ του.

Κι' άνένευσε άνακουφισμένος. Κάθε φορά πού ο κόμης πηδούσε κάποιο μεγάλο έμπόδιο, ο Μάτις έφώναζε:

—Μπράβο! Μπράβο! Και προσπαθούσε νά τόν μιμηθί.

—Αυτά πού κάνουμε δέν είναι τίποτε, είπε ο κόμης... Θάβελαι κάτι δυσκολώτερο.

Και ξαφνικά, σαν νά τούβρε κείνη τη στιγμή αυτή ή ιδέα, είπε:

—Αν πηδούσαμε από τό Σατώ Ρομπέν;

—Ο Μάτις γέλασε. Νόμιζε πώς ο κόμης άστεϊεύονταν.

Τό Σατώ Ρομπέν είναι ένας μεγάλος βράχος, ύψους πενήντα μέτρων, πού διαπάζει τόν δρόμο του.

—Ιντρο και έξεχει πάνω από τό ποτάμι. Τό νά πηδήση κανείς από αυτό τό βράχο, θά ίσοδυναμούσε μέ τρέλλα.

—Ο κόμης επανέλαβε, μέ τό αϊώνιο χαμόγελο στό χέλι του:

—Αν πηδούσαμε; Τι λές; —Λέγω ότι θάπρεπε προηγουμένως νά κάνουμε την τελευταία μας προσευχή, είπε ο Μάτις.

Και μ'ήν ύποπτευόμενος άκόμη τίποτε, άναψε ένα τσιγάρο.

Αυτή τη στιγμή βρισκόταν εις άπόστασιν διακοσίων μέτρων από τόν βράχο.

—Ο Τιελλαί σταμάτησε τό άλογό του και είπε σοβαρά:

—Έχεις δίκιο, Μάτις, ήλθε ίσως ή ώρα και γιά τούς δυό μας, γιά νά κάνουμε την τελευταία μας προσευχή.

—Απίστευσε, έβγαλε τό καπέλλο του και γονάτισε:

—Κάνε την προσευχή σου, Μάτις, άκολούθησε τό παράδειγμά μου.

—Ο Μάτις άρχισε νά τρέμη. Κρύος ιδρώς περιέβρεζε τό μέτωπό του. Ο κόμης δέν τόν άφινε από τά μάτια του.

—Κάνε την προσευχή σου, του έανώπε, γιατί αν ο Θεός είναι δίκαιος, θά πεθάνης.

—Είθε τρελλός, έμούγκρισε ο Μάτις... Τι ιδέες περνούν από τό μυαλό σας;

—Δέν τό καταλαβαίνετε; —Καταλαβαίνω, ότι δέν μ' έχετε συνηθίσει σέ τέτοιου είδους μακάβριες άστεϊότητες.

—Κάνε την προσευχή σου, Μάτις, γιατί έσήμανε ή ώρα του θανάτου σου, επανέλαβε ο κόμης, ύψώνοντας τη φωνή του. Υπήρξες έραστής της Κλοτίλδης... Δέν μαντεύεις, λοιπόν,

ίτι τα ξέρω όλα;... Προσευχήσου! —Κι' εγώ σας λέγω ότι είσα τρελλός... Άν έχετε κάτι εναντίον μου, είμαι στην διάθεσή σας; Θά μοιμαχήσουμε όποτε θέλετε, μέ τά όπλα πού θά διαλεχτείτε σεις. Άλλ' αυτό πού λέτε είναι άδύνατο νά γίνει.

—Φοβάσαι;

—Φυσικά, φοβάμαι...

—Ωστε είσαι και δειλός!

Καθώς κρατούσε στό χέρι του τό μαστίγιο ο Μάτις θέλησε νά χτυπήσει τόν κόμητα, πού εξακολουθούσε νά ναι γονατισμένος. Άλλά τό μαστίγιο άφηρέθη από τό χέρι του, χάρις σέ μιάν επιδέξια κίνηση του κόμητος, ο όποϊός τό έσπασε.

—Ο Τιελλαί ήταν κατάλλωμος, άλλα διατηρούσε παγερή άπάθεια. —Επηκολούθησε στιγμή σιωπής. —Ο Τιελλαί έκανε τό σημείο του σταυρού και σηκώθηκε.

—Εγώ προσευχήην, είπε. Μπορώ τώρα νά πεθάνω.

—Εξαφνα, και πριν ο Μάτις λάβη καιρό νά τόν έμποδισή, ο κόμης άνοιξε τό μαχαίρι του και τό βύθισε στό στήθος του άλόγου, όπου ήταν καθάλα ο Μάτις. Τό ζώο, τρελλό από τόν πόνο, σηκώθηκε στό πσινά του πόδια και ύστερα ώρμησε πρós τό χέλος του βράχου, μέ όρμη σφαίρας.

—Ο κόμης καβαλίκεψε τό άλογό του και άρχισε νά τρέχη πίσω από τό άλλο.

Και νά τώρα οί δυό άνδρες, ο ένας χωρίς νά τό θέλη, ο άλλο έπειδή τό θέλει, τρέχοντας πρós την άβυσσο...

Μέσα στη φρενίλη κόυρρα, ο κόμης, άτάραχος πάντοτε, είπε:

—Αθλιε... μου έκλεψες την ευτυχία μου... μου έκλεψες τη χαρά μου... —Ω! Πόσο σε μισώ και πόσο είμαι ευτυχής αυτή τη στιγμή... Βλέπω τόν τρόπο σου... δειλέ... δειλέ... μοιράζομαι την τύχη σου, άλλ' εγώ δέν φοβούμαι... δέν τρέμω... Ά! Κύτταξε με, λοιπόν.

—Δολοφόνε! Εί-σαι ένας δολοφόνος!

—Αφισέ τα τώρα αυτά!... Θέλω νά χαρώ μέχρι τέλους τη δειλία σου!... —Ω! Πόσο είσαι κίτρινος!... Άλήθεια, Μάτις, σ' έπίστευα πιδ γει-ναίον...

Τά δυό άλογα έ κάλπάζαν άφηνισμένα και είχαν τώρα πλησιάσει τό χέλος του βράχου του Σατώ-Ρομπέν. Είς μάτην ο Μάτις προσπαθούσε νά συγκρατήση τό άλογό του...

—Όσο γιά τόν κόμητα, αυτός μπορούσε νά τό κάνει, άλλα δέν τώθελε...

—Αν δέν έμοιράζετο τόν κίνδυνο στόν όποϊόν περιέ-πλεξε τόν Μάτις, τότε ο θάνατός του θά έμοιαζε μέ δολοφονία.

—Ο Μάτις είχε πη πρós όλίνου ότι ο

κόμης ήταν τρελλός.

—Ναί, τρελλός, άλλα τρελλός άπό γενναιότητα, τρελλός άπό άγάπη έπίσης, γιατί ήθελε νά δείξη στη γυναίκα του, αν επιζούσε, ποίος ήταν στην πραγματικότητα ο άνδρας της, πού τόσο άλλοτε τόν περιφρονούσε, ώστε νά φθάση στό σημείο νά ιόν άπατήση.

—Η κορυφή του βράχου φαινόταν καθαρά από τόν κήπο του πύργου του Φενεστρέλ, όπου ήταν συγκεντρωμένοι αυτή τη στιγμή όλοι οί καλεσμένοι.

—Από κεί κάτω, όλοι παρακολουθούσαν τό άγριο δράμα της διπλής «αυτοκτονίας».

Μιά λευκή σιλουέττα σαν άγαλμα, έφάνταζε σ' ένα παράθυρο του πρώτου πατώματος.

—Τη σιλουέττα αυτή, ο Τιελλαί την έμάντευε... Ήταν ή Κλοτίλδη.

—Εμενε εκεί, μέ τά χέρια άπλωμένα, λές κι' ήθελε νά σταματήσει από μακριά την τρομερή τραγωδία πού είχε προκαλέσει μόνη της...

—Κάποιος θέλησε νά την άποσπάση από τό παράθυρο, γιά νά μη βλέπη τό φριχτό θέαμα.

—Εκείνη, όμως, άντιστάθηκε και γαντζώθηκε από τό περβάζι.

—Εκεί ψηλά, στην κορυφή του βράχου, ο Τιελλαί έλεγε στον Μάτις:

—Προσπάθησε νά φαίνεσαι γενναίος!... Μάς βλέπουν από τό Φενεστρέλ.

—Άλλ' ο Μάτις έκραύγαζε: —Βοήθεια! Βοήθεια!

—Πλησιάζουμε, έλεγε ναλήνιος ο κόμης... λίγη ύπομονή!...

—Βοήθεια! Βοήθεια! έκραύγαζε ο Μάτις, προσπαθώντας νά σταματήσει τό άφηνισμένο άλογό του.

—Πάψε, λοιπόν! Κανένας δέν είναι δω κοντά, γιά νά σε σώση!... Νά... πενήντα μέτρα μένουν άκόμη!...

—Βοήθεια!... —Ω! Συγγνώμη, Τιελλαί, συγγνώμη!

Τώρα τά άλογα βρισκόταν εις άπόστασιν έλαχίστων μέτρων από τό

χέλος του τρομερού κρημνού. Διέκριναν τόν κίνδυνο και θέλησαν νά σταματήσουν, άλλ' ή ταχύτης πού είχαν άναπτύξει δέν τό επέτρεψε... Καί μετά ένα δευτερόλεπτο, άλογα και ίππεις έπεφταν εις τό κενόν...

—Η κόμησηα, μόλις είδε τό τρομερό αυτό πράγμα, θέλησε νά πέση κι' αυτή από τά παράθυρα. Άλλ' οί παριστάμενοι την συνεκράτησαν και την μετέφεραν στό δωμάτιό της λιπόθυμη...

—Στά πόδια του βράχου του Σατώ Ρομπέν, τά δυό άλογα κατέκειντο μέ τά πόδια σπασμένα, τό στήθος και τό κεφάλι καταμωλωπισμένα.

—Ο Μάτις είχε τιναχθί στη ρίζα ένός δέντρου κι' έμενε άκίνητος, μέ τά μάτια όρθάνοιχα, μη αντιλαμβάνόμενος τι είχε συμβή...

—Πλάι του, τό άλογο του κόμητος. —Άλλ' ο κόμης:

—Η Θεία Πρόνοια τόν είχε ρίξει στό πυκνά κλαδιά ένός δέντρου κι' από κεί, γλυστρώντας σιγά - σιγά, έπεσε χάμω, χωρίς την παραμικρή άμυχή.

—Εγινε δικαιοσύνη! ψιθύρισε.

Και έστράφη πρós τόν Μάτις, πού έμενε σωριασμένος μέ τη σπονδυλική στήλη σπασμένη.

—Ο Τιελλαί έρρίγησε. Τό θέαμα ήταν άποτρόπαιο...

—Τιελλαί... ψιθύρισε... πλησιάζετε...

—Ο κόμης ύπήκουσε. —Θά πεθάνω... έψέλλισε ο Μάτις, μόλις άκούόμενος... Προτού πεθάνω, θάβελαι νά σας πω δυό πράγματα...

—Ακούστε... Αφού τά ξέρετε όλα, δέν μπορώ τίποτε ν' άρνηθώ... —Άλλ' ήρξα ένοχος άπέναντί σας... Άλλ' εκείνο πού δέν ξέρετε είναι ότι ποτέ της δέν μ' άγάπησε ή... εκείνη... ποτέ!... ποτέ!...

—Ένα κύμα αίματος βγήκε από τό στόμα του.

—Εκείνο πού θέλω νά ξέρετε έπίσης, έψιθύρισε, γιάτί πρέπει... πρέπει νά τό ξέρετε... γιά νά έπα-

νορθώσω ένα μεγάλο έγκλημα... πού διέπραξα... είναι ό-τι... τό παιδί... τό νόθο παιδί της Σαρλόττας Λαμάρς...

—είναι από μένα... ναί... μιá μέρα, στό δάσος του Βιλαντρί... ήταν άγίασθητή σαν νεκρή... δέν άντελήφθη τίποτε... είναι άθώα... άθώα...

—δέν είπα τίποτε... έξ αίτίας της Κλοτίλδης... έσεις... έσεις θά μιλήσετε... υπήρξα ένοχος... πεθαίνω... πονώ...

—συγγνώμη!...

—Λίγος κόκκινος άφρός στό στόμα κι' αυτό ήταν όλο.

—Ο Μάτις δέν ύπήρξε πιδ έν τη ζωή.

—Η συνέχεια

στό προσεχές)

ΘΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΟΝΑΧΑ ΦΙΛΟΙ...

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΣΟΥΖΑΝΑΣ ΝΟΡΜΑΝ

Τὸ λεωφορεῖο ἀναχωροῦσε ἀπὸ τὴν πλατεῖα Μασσενὸ στὴς ἐννέα τὸ πρωῒ. Στὴς ἐννέα παρὰ πέντε, καθὼς ὁ σωφὲρ κορνάρειζε δαιμονισμένα, γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς καθυστερημένους ἐκδρομείς, κατέφθασε ἕνας νέος, ἴσαμε τριάντα ἐτῶν, ἀκολοιούμενος ἀπὸ ἕναν ἡλικιωμένο κύριο, ποὺ κούτσαινε.

— Ἦταν καιρὸς, εἶπε ὁ σωφὲρ, μὲ τὴ μεσημβρινή προφορά του.

Κι' ἀμέσως, τὸ λεωφορεῖο ξεκίνησε. Ἡ Μαρτὶν ἔκλεισε τὸ βιβλίο κι' ἄρχισε νὰ κυττάξῃ τὰ τοπία ποὺ ἀπλώνονταν γύρω της. Πρὸς τὸ παρόν, δὲν ἐπρόκειτο παρὰ γιὰ τὰ κοντινὰ προάστεια τῆς Νικαίας, ποὺ δὲν παρουσίαζαν καὶ σπουδαῖο ἐνδιαφέρον.

Θᾶπρεπε νὰ βγοῦν ἀκόμα πιὸ ἔξω, νὰ πάρουν τὸν ἀνηφορικὸ δρόμο καὶ νὰ θαυμάσουν τὸ ἀπέραντο γαλάζιο τῆς Μεσογείου, ποὺ ἀπλώνονταν σὰν μιὰ ἀπέραντη μεταξωτὴ στύφα.

Τότε, ὅμως, ἡ Μαρτὶν θὰ μελαγχολοῦσε καὶ πάλι, ξαναφέροντας στὸ νοῦ τῆς τὴν αἰώνια σκέψι πὺ τὰ βασάνιζε πάντα. «Οἱ βρισκόταν διαρκῶς μόνη...

Μποροῦσε, ὅμως, νὰ τὰ βάλῃ κανεῖς μὲ τὴ μοῖρα; Ἀφοῦ ἐκεῖ ἦταν γραμμένο;

— **—**—
Στὸ Μαντόν, οἱ ἐκδρομείς κατέβηκαν ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο. Ἡ Μαρτὶν ἀπεσπάρθη ἀπὸ τὸ γκρόυπ καὶ τράβηξε μόνη της πρὸς τὸ παλὸ ἐκκλησάκι. Φοροῦσε μιὰ λευκὴ κάπ ἀπὸ λεπτὴ φανέλλα καὶ ἡ μπλὲ φοῦστα της ἐνημεριζέτο μὲ τὸ μπερεδάκι ποὺ εἶχε στὴν κορυφή τοῦ ξανθομάλλου κεφαλιοῦ της. Ὁ γέρος κύριος καὶ ὁ γυιὸς του τὴν ἀκολοιούσαν μὲ τὸ βλέμμα.

— Ποιὸ καθὼς πρέπει αὐτὴ ἡ μικροῦλα, εἶπε ὁ πατέρας.

— Ναί, πάρα πολὺ καθὼς πρέπει, εἶπε κι' ὁ γυιὸς.

Οἱ ἐκδρομείς εἶχαν μιὰμιση ὥρα ἐλευθερία. Ἡ Μαρτὶν μὴνιχε σ' ἕνα ἱεροπλάστειο, ἔφαγε μιὰ πᾶστα κι' ὕστερα ἄρχισε νὰ σκαρφαλώνῃ στοὺς γραφικὸν δρόμους τῆς παλιᾶς πόλεως.

Ἐξάκουε εἰς ἀπὸστασίας τὸν γυιὸ τοῦ γωλοῦ κυρίου.

Ἡ Μαρτὶν καὶ ὁ νέος ἐκυττάχθηκαν, χωρὶς νὰ χαιρετηθοῦν, χωρὶς νὰ χαμογελάσουν καὶ ἡ κατέλλα τράβηξε πρὸς τὸ κυκλικὸ κιγκλιδώμα μιᾶς πλατειούδας, ποὺ ἐμοιάζε μὲ ψηλὸν ὑπὸ γόνατο. Ἡ ἡλίανσα ἦταν μαγικὴ καὶ στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος ἐφάνταζε ἕνα καράβι μὲ λευκὰ πανιά.

Ἡ Μαρτὶν ἐκύνταζε τὸ ὑγρὸ ἄπειρο καὶ ὁ νέος, ἀκουμπισμένος λίγο πρὸς πέρα, κύτταζε κι' αὐτὸς, ρεμβώδης.

Ἡ αἰωπὴ αὐτὴ στενοχώρησε τὴ Μαρτὶν. Καὶ ξαφνικά, σὰν νὰ τὴν παρεκίνησε κάποιος διάβολος, ἐστράφη πρὸς τὸν νέον καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐξέρτε, κύριε, ἂν σῶζεται ἀκόμα τὸ σπιτάκι ὅπου ἔγραψε ἡ Κατερίνα Μάνσφιλντ τὸ «Ἡμερολόγιόν» της;

— Ὁ! εἶπε ὁ νέος, κοκκινίζοντας, δὲν

ξέρω, δεσποινίς. Δὲν διάβασα ποτὲ τὸ ἡμερολόγιό τῆς Κατερίνας Μάνσφιλντ.

Φαίνονταν ἔξω φρενῶν. Κι' ἀπεμακρόνθη ὀλοταχῶς. Ὅταν ἐφθασε σὲ κάποια ἀπόστασι, ἐστράφη πίσω καὶ εἶδε τὴ Μαρτὶν ξεκαρδισμένην στὰ γέλια.

— **—**—
Τὴν ἐπαύριον τὸ ἀπόγευμα, ἡ Μαρτὶν βρισκόταν στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τῆς Νικαίας, περιμένοντας τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι.

Εἶχαν τελειώσει οἱ διακοπὲς τοῦ Πάσχα! Καὶ τώρα θὰ ξανάρχιζε ἡ ζωὴ τῶν γραφείων, μὲ τὴν γραφομηχανὴ καὶ τὰ νούμερα.

— Τὸ βοήκατε ἐπὶ τέλους τὸ σπῖτι ποὺ ζητούσατε, δεσποινίς;

Στὸ ἄκουμα τῆς γνώριμης αὐτῆς φωνῆς, ἡ Μαρτὶν ἐστράφη καὶ εἶδε τὸν νέον τοῦ Μαντόν.

— Ἀναχωρεῖτε καὶ σεις, κύριε; Ἐπιστρέφεστε στὸ Παρίσι;

— Ναί, ἀλλὰ θὰ μείνω λίγες μέρες στὸ Ἀθινόν. Μέχρις ἐκεῖ θὰ συνταξιδεύουμε καὶ θὰ μοῦ πῆτε ὅ,τι ξέρετε γιὰ τὴν Κατερίνα Μάνσφιλντ.

Τὸ ὅρος του ἦταν πρόσχαρο. Βλέποντας ὅτι ἡ Μαρτὶν γελούσε κι' αὐτὴ, ἐσυνέχισε:

— Ὅθι ἐγκατασταθούμε στὸ ἴδιο βαγόνι καὶ θὰ ἔχουμε ὅλον τὸν διαθῆσιμο καιρὸ γιὰ τὸ μάθημα.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴ συγκατάθεσίν της, ἄρπαξε τὴ μικρὴ της βαλίτσα.

— **—**—
Ἡ Μαρτὶν δὲν ἦταν καθόλου δυσανεκτή ἀπὸ τὴν ἐλαφρὴ αὐτὴ περιπέτεια. Ὁ νέος ἦταν ἀνοιχτόκαρδος καὶ στὰ λόγια του δὲν ὑπῆρχε ἡ παραμικρὴ διάθεσις γιὰ φλέρετ. Τῆς μιλούσε σὰν ἕνας φίλος, ἕνας συνάδελφος, ἕνας σύντροφος καὶ τίποτε περισσότερο.

Πόσον καιρὸ τὸν περίμενε ἡ Μαρτὶν αὐτὴν τὸν καλὸν φίλο, ποὺ δὲν θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ τὴν ἐνοχλήσῃ μ' ἐρωτολόγια καὶ ῥυκανάλατους αἰσθηματισμούς...

Τὸ τραῖνο ἔτρεχε. Ἡ Μαρτὶν καὶ ὁ Ζιλμπέρ — αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ νέου — μιλούσαν ἀκατάπαυστα, θίγοντας ὅλα τὰ μεγάλα θέματα: Ἑβραῖα, γάμο, φιλία κτλ.

Στὸ Μπαντόλ, ξανάγινε λόγος γιὰ τὴν Κατερίνα Μάνσφιλντ. Ἡ συζήτησις κράτησε ὥρα πολλή καὶ ὅταν τὸ τραῖνο μῆκε στὸ σταθμὸ Σαιν-Σαρλ τῆς Μασσαλίας, ὁ Ζιλμπέρ ἤξερε ὅλη τὴ ζωὴ τῆς Κατερίνας.

Στὸ βαγόνι-ρεστωράν ἡ Μαρτὶν πληρώσε μόνη της τὸ φαγητὸ ποὺ ἔφαγε.

— Σὺν δυὸ παλῶνι σύντροφοι, εἶπε. Εἶναι καλλίτερα ἔτσι.

Στὴν Ἀθινόν, οἱ δυὸ νέοι ἐχωρίσθηκαν, ἀφοῦ ὁ Ζιλμπέρ ὑποσχέθηκε στὴ Μαρτὶν ὅτι μόλις θὰ ἐπιστρέψει στὸ Παρίσι, θὰ ἔσπευδε εἰς συνάντησίν της.

— Ὅθι σὰς δανείζω βιβλία, τοῦ εἶπε ἡ κοπέλλα καὶ θὰ πηγαίνουμε μαζί στίς ἐκ-

θέσεις ζωγραφικῆς.

Μιὰ ἐγκάρδια χειραψία, ἕνα αἰσθηματικὸν καὶ τὸ τραῖνο ξεκίνησε γιὰ τὸ Παρίσι.

— **—**—
Στὸ Παρίσι, ὁ Ζιλμπέρ ἀποροφρημένος ἀπὸ τὴ δουλειά του, τὴν αἰσθηματικὴν του, δὲν εἶχε πολὺν καιρὸ ν' ἀφιέρωσιν στὴ Μαρτὶν. Ἀντιθέτως, ἡ νεαρὰ δακτυλογράφος ἦταν πρόθυμη νὰ προσφέρῃ ὅλες τὶς ὥρες τῆς ἀναπαύσεώς της, σὺν τὸν σύντροφό της. Ὁ Ζιλμπέρ ἦταν πραγματικὰ ἕνας ιδεώδης φίλος. Δὲν τὴν φλερτάριζε, ἀπέφευγε νὰ τῆς μιλήσῃ γιὰ αἰσθηματικὰ καὶ τὸν θεωροῦσε σὰν ἕνα καλὸν φίλο καὶ τίποτε περισσότερο.

Μιὰ μέρα, ὁ Ζιλμπέρ εἶπε στὴ φίλν του:

— Πᾶμε μιὰ ἐκδρομὴ τὸ Σαββατοκύριακο;

Ἡ Μαρτὶν κοκκίνησε, χωρὶς κι' αὐτὴ νὰ ξέρῃ τὸ γιατί.

— Πᾶμε εἶπε. Γιὰ ποῦ λές;

— Γιὰ τὸ Μπῶλ. Ἔχει ἕνα περίφημο γάνι, ὅπου μαγειρεύουν ταυμάσια τὰ μανιτάρια. Ὅθι μείνῃς ἐνθουσιασμένη.

Ἡ γυνὴ. Πέρασαν πραγματικὰ περίφημα κι' ἐπέστρεψαν ἀρραδωνισμένοι. Ἡ φίλν εἶχε σούσει. Τὴν ἐξετόπισε ὁ ξ. ρως...

ΣΟΥΖΑΝΝΑ ΝΟΡΜΑΝ

Ἡ ὀδύσσεια τῆς ραπτομηχανῆς

Ὁ ἐφευρέτης ποὺ πέθανε στὴν ψάδα

Τὸν ἔλεγαν Τιμονιὲ καὶ ἦταν ἕνας ἀσημὸς σιδεράς στὰ περὶχωρα τῆς Λυὸν. Οἱ δουλειές του δὲν ἐπὶγιναιναν καλὰ, περνοῦσε τὶς ὥρες του καθισμένος στὸ κατώφλι τοῦ μαγαζιοῦ, μὲ τὸ νοῦ του στὰ σύννεφα καὶ πολὺ γρήγορα, ἀναγκάσθηκε νὰ βάλῃ λουκέττο στὸ μαγαζί του.

Ἀλλ' ὁ Τιμονιὲ δὲν ἐπέδιδε νὰ πιάσῃ δουλειὰ σ' ἄλλο μαγαζί τῆς τέχνης του. Κλείσθηκε μέσα στὸ σπῖτι του κι' ἐξηκολούθησε νὰ ὀνειρεῖται. Τέλος, μιὰ νύχτα σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ κατασκευάζῃ μιὰ παράξενη μηχανή, συναρμολογώντας πρὸς τοῦτο διάφορα σιδερικά. Ὁ μηχανικός ἐδῖνε μορφὴ στὸ ὄνειρό του. Ἐφανεροῦσε γιὰ τὸν «μικρὸ θηρίο» ποὺ ἐκυφορεῖτο χρόνια ὀλόκληρα μέσα στὸ μυαλό του. Κατασκεύαζε τὸ ποίημά του μὲ χτυπήματα σφυριοῦ.

Τὸ ποίημά του, τὸ ὄνειρό του ἦταν μιὰ μηχανή, ποὺ θὰ ἐπέτρεπε στὸν ἄνθρωπο νὰ ράβῃ, χωρὶς νὰ κουράζῃ τὰ ὄρια του. Εἶχε μελετήσει ὅλα τὰ διπλώματα εὐρεσιτεχνίας ποὺ εἶχαν δοθῇ γι' αὐτὸ τὸ πράγμα.

Κανένα, ὅμως, μοντέλο δὲν ἦταν πρακτικὸ. Δανειζόμενος ὁ Τιμονιὲ, ἀπὸ τὸν ἕναν τὴν ιδέα, ἀπ' τὸν ἄλλον τὴν ἐφαρμογὴ καὶ προσθέτων σ' ὅλα αὐτὰ τὴν ἀτομικὴ του πείρα ὡς τεχνίτου, ἐδημιούργησε τὴν πρώτη πραγματικὴ ραπτομηχανή, αὐτὴν ποὺ εἶναι ὁ ἀπ' εὐθείας πρόγονος ὅλων τῶν ραπτομηχανῶν ποὺ ὑπάρχουν σήμερα στὸν κόσμον.

— **—**—
Ἡ ἐφεύρεσις, ὅμως, αὐτή, ὅπως καὶ τόσες ἄλλες, ἐπέπρωτο νὰ περάσῃ τὴν πιὸ τρομερὰν ὀδύσσεια, μὲχρις ὅτου γίνῃ ἀποδεκτὴ ἀπὸ τὸν κόσμον.

Ἐν πρώτοις, κανένας δὲν ἐπῆρε τὸν Τιμονιὲ στὰ σοβαρά. Ἀντιθέτως, ὅλοι τὸν πῆραν στὸ ψηλό. Οἱ ἐφευρέται, ὅμως, ἔχουν μέσα τους ἀπέραντη πίστιν καὶ ἀνεξάντλητη καρτερικότητα. Μοιάζουν μὲ τὴν μητέρα ποὺ κρύβει τὸ μικρὸ της ἐνάντιον πάσης καταδρομῆς καὶ τὸ μεγαλῶνει μ' ὅλες τὶς ἀναποδιές τῆς τύχης.

Γιὰ τὸν Τιμονιὲ, ἡ τύχη χαμογέλασε τὴ μέρα ποὺ ἐφθασε στὸ χωριὸ τοῦ ὁ μηχανικός Μπρουνιέ. Ὁ τελευταῖος, μόλις ἄκουσε τὰ διαδιδόμενα γιὰ τὴν περιέργη μηχανή, ζήτησε νὰ τὴν ἴδῃ.

Μόλις τὴν εἶδε, πῆρε ἀμέσως στὸ Παρίσι καὶ τὸν Τιμονιὲ καὶ τὴ μηχανή του. Ἐνα χρόνον ἀργότερα, στὰ 1831, ἰδρύετο μιὰ μεγάλῃ ἐταιρεία καὶ σὲ λίγο ἄρχισε τὴ λειτουργία του τὸ πρῶτο ἐργοστάσιο ραπτομηχανῶν.

Ὁ ἀναθὸς Τιμονιὲ νόμιζε ὅτι εἶχε κερδίσει ὀριστικὰ τὴν παρτίδα. «Αἱ! Τώρα ὅλα πῆγαιναν καλὰ!... Μόλις θὰ εὑρίσκε καιρὸ, θὰ πῆγαινε στὸ χωριὸ του, γιὰ νὰ δειλῇ στοὺς ἱπποδῶν τὰ καινούργια του ροῦχα καὶ τίς χρυσὲς καδένες του...

Ἡ ραπτομηχανὴ ἄρχισε νὰ διαδίδεται μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα. Οἱ ραφτάδες, ὅμως, κατελείφθησαν ἀπὸ πανικόν. Ἐνόμισαν ὅτι τὸ διαβολικὸ αὐτὸ μηχανήμα, τοὺς ἔκοβε τὸ ψωμί. Ἀντὶ νὰ θεωρήσουν τὴ ραπτομηχανή ὡς ἕνα λαμπρὸν βοηθὸ γιὰ τὴ δουλειά τους, τὴν ἐθεώρησαν ὡς συναγωνιστὴν! Ἐνα βράδυ, λοιπόν, κατευθύνθησαν ἐν σώματι στὸ ἐργοστάσιο, παρεβίασαν τὶς πόρτες, εἰσήλασαν μέσα κι' ἔσπασαν ὅλα τὰ μηχανήματα. Κατόπιν, τρελλοὶ ἀπὸ τὸ μῖσος τους, θέλησαν νὰ βροῦν τὸν «διαβολικόν» αὐτὸν ἄνθρωπον, ποὺ ἤθελε νὰ κόψῃ τὸ ψωμί τους, γιὰ νὰ τὸν κρεμάσουν! Ὁ Τιμονιὲ, ὅμως, διέφυγε καὶ ἐπέστρεψε στὸ χωριὸ του, ὅπου ὅλοι τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ λιοδορίες.

Ὁ ἀτυχὴς πέθανε στὰ 1857, πᾶμ-

— **—**—
Τὸ 1844, ἡ ραπτομηχανὴ τοῦ Χόου ἦταν ἑτοιμὴ. Καὶ οἱ ραφτάδες τῆς Βοστώνης πῆγαν νὰ τὰ χάσουν. Οἱ μισοὶ δὲν ἤθελαν νὰ πιστέψουν στὰ μάτια τους, Οἱ ἄλλοι μισοὶ ἐπαυτοβλήθησαν.

Ὅσο, ἕνας μεγάλος ράφτης ποὺ εἶχε τὸ κατάρτημά του στὴν κεντρικότερη λεωφόρῳ τῆς Βοστώνης, ἐπέτρεψε στὸν Χόου νὰ ἐγκατασταθῇ μὲ τὴ ραπτομηχανή του στὴν Βιτρίνα τοῦ μαγαζιοῦ, ὥστε νὰ τὸν βλέπῃ ὅλος ὁ κόσμος ἐργαζόμενον.

Στὴ δεύτερη βιτρίνα, ἔβαλε ἕξ καρφάδες νὰ ράβουν μὲ τὸ χέρι. Καὶ τὸ κοινόν, ἐμβρόντητο, διεπίστανε ὅτι ὁ ἐφευρέτης, μόνος του, ἔκανε πολλὴ περισσότερη δουλειὰ ἀπὸ τοὺς ἕξ καρφάδες, μέσα στὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα!

«Ὅλοι θὰ νομίζετε ὅτι ὁ Χόου ἀπεθεώθη! Καὶ ὅμως, δὲν συνέβη τέτοιο πρᾶγμα. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιδείξεως αὐτῆς ὑπῆρξε καταστρεπτικόν. Καταθρομβήθησαν οἱ ραπτεργάτες τῆς πόλεως ἀπὸ τὴ «σατανική» αὐτὴ ἐφεύρεσις, ἔσπευσαν νὰ τὴν καταστρέψουν καὶ νὰ λυντσάρουν τὸν Χόου!

Ἡ μηχανὴ κατεστράφη. Ὁ Χόου, ὅμως, ἐγγλύτωσε, τραπέις ἐγκαίρως εἰς φυγὴν καὶ καταφυγὸν σ' ἕνα χωριόν, ὅπου ἀναγκάσθηκε νὰ ζήσῃ κἀγοντας τὸν σκαφτιά.

Δὲν λησμονοῦσε, ὅμως, τὴν ιδέα του. Ὑστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια, μὲ τὴ μεσολάβησιν τοῦ ἀδελφοῦ του, πουλοῦσε τὴν ἐφεύρεσιν σ' ἕνα ἀγγλοὺν διπρελλά, ἀντὶ γελωτίας τιμῆς.

Ὑστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια, ὅμως, παρουσιάσθηκε στὴν Ἀμερικὴ ἕνας πρῶνι ἡθοποιός, ὁ Ἰσαὰκ Μέρριτ Σίγγερ, ὁ ὁποῖος βελτιώσας τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ Χόου, ἄρχισε νὰ κατασκευάζῃ ραπτομηχανὰς καὶ νὰ τὶς πουλᾷ σὲ καλὴ τιμῇ. Ὁ Χόου ἤγειρε ἀγωνίαν καὶ τὸ δικαστήριον ὑπεγράψε τὸν Σίγγερ νὰ τοῦ καταβάλῃ ἡ ἐφάπαξ ἕνα ἀσκετὰ σεβαστὸ πᾶσόν. Ἐτοί, ὁ Χόου δὲν γνώρισε τὴ δυστυχία ποὺ εἶχε γνωρίσει ὁ Τιμονιὲ.

Ὁ Χόου ἦταν ἕνας ἀσημάντος κάλφας καὶ δὲν τὸν ἤθελε κανένας ράφτης, γιὰτὶ ἦταν φοβερός τεμπέλης.

Μιὰ μέρα, κάποιον ἀπὸ τ' ἀφεντικά του, τοῦ εἶπε ἀστεειυμένως:

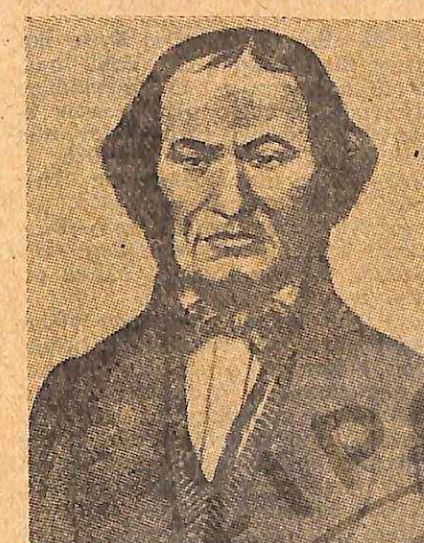
— Ἐσύ, παιδί μου, θάπρεπε νὰ βρῇς καμμιὰ μηχανή νὰ ράβῃ αὐτὴ ἀντὶ γιὰ σένα!

Ὁ ἀστεϊσμός αὐτὸς μετεμόρφωσε τελείως τὸν Χόου. Στὸ κάτω - κάτω, γιὰτὶ δὲν θὰ μπορούσε νὰ βρεθῇ μιὰ τέτοια μηχανή; Ἐτοί, ἀπὸ κείνη τὴ μέρα, οἱ κάτοικοι τῆς μικρῆς πόλεως, ὅπου ζοῦσε ὁ Χόου, τὸν ἐβλεπαν νὰ κουτοῦλᾷ διαρκῶς ἐπ' αὐτὸν στοὺς στύλους τῶν φαναριῶν τοῦ δρόμου.

Ἐγκατέλειψε τελείως τὴ δουλειὰ του. Καὶ πῆγε νὰ μάθῃ μηχανικόν, πρακτικόν, φυσικόν. Ἐτοί, δέκα χρόνια μετὰ τὸν Τιμονιὲ, γεννιότανε

δεταί μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα. Οἱ ραφτάδες, ὅμως, κατελείφθησαν ἀπὸ πανικόν. Ἐνόμισαν ὅτι τὸ διαβολικὸ αὐτὸ μηχανήμα, τοὺς ἔκοβε τὸ ψωμί. Ἀντὶ νὰ θεωρήσουν τὴ ραπτομηχανή ὡς ἕνα λαμπρὸν βοηθὸ γιὰ τὴ δουλειά τους, τὴν ἐθεώρησαν ὡς συναγωνιστὴν! Ἐνα βράδυ, λοιπόν, κατευθύνθησαν ἐν σώματι στὸ ἐργοστάσιο, παρεβίασαν τὶς πόρτες, εἰσήλασαν μέσα κι' ἔσπασαν ὅλα τὰ μηχανήματα. Κατόπιν, τρελλοὶ ἀπὸ τὸ μῖσος τους, θέλησαν νὰ βροῦν τὸν «διαβολικόν» αὐτὸν ἄνθρωπον, ποὺ ἤθελε νὰ κόψῃ τὸ ψωμί τους, γιὰ νὰ τὸν κρεμάσουν! Ὁ Τιμονιὲ, ὅμως, διέφυγε καὶ ἐπέστρεψε στὸ χωριὸ του, ὅπου ὅλοι τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ λιοδορίες.

Ὁ ἀτυχὴς πέθανε στὰ 1857, πᾶμ-

Ὁ ἐφευρέτης τῆς ραπτομηχανῆς Τιμονιέ.

φτωγος, ἐνῶ ἀργότερα ἄλλοι ἐθισαύριαν ἀπὸ τὴν καταπληκτικὴ του ἐφεύρεσις.

— **—**—
Ἀλλ' ὁ Τιμονιὲ δὲν εἶναι ὁ μόνος ἥρωας τῆς ραπτομηχανῆς. Ὑπάρχει καὶ δεύτερος: Ὁ ἀμερικανὸς Ἡλίας Χόου.

Ὁ Χόου ἦταν ἕνας ἀσημάντος κάλφας καὶ δὲν τὸν ἤθελε κανένας ράφτης, γιὰτὶ ἦταν φοβερός τεμπέλης.

Μιὰ μέρα, κάποιον ἀπὸ τ' ἀφεντικά του, τοῦ εἶπε ἀστεειυμένως:

— Ἐσύ, παιδί μου, θάπρεπε νὰ βρῇς καμμιὰ μηχανή νὰ ράβῃ αὐτὴ ἀντὶ γιὰ σένα!

Ὁ ἀστεϊσμός αὐτὸς μετεμόρφωσε τελείως τὸν Χόου. Στὸ κάτω - κάτω, γιὰτὶ δὲν θὰ μπορούσε νὰ βρεθῇ μιὰ τέτοια μηχανή; Ἐτοί, ἀπὸ κείνη τὴ μέρα, οἱ κάτοικοι τῆς μικρῆς πόλεως, ὅπου ζοῦσε ὁ Χόου, τὸν ἐβλεπαν νὰ κουτοῦλᾷ διαρκῶς ἐπ' αὐτὸν στοὺς στύλους τῶν φαναριῶν τοῦ δρόμου.

Ἐγκατέλειψε τελείως τὴ δουλειὰ του. Καὶ πῆγε νὰ μάθῃ μηχανικόν, πρακτικόν, φυσικόν. Ἐτοί, δέκα χρόνια μετὰ τὸν Τιμονιὲ, γεννιότανε

— **—**—
Τὸ 1844, ἡ ραπτομηχανὴ τοῦ Χόου ἦταν ἑτοιμὴ. Καὶ οἱ ραφτάδες τῆς Βοστώνης πῆγαν νὰ τὰ χάσουν. Οἱ μισοὶ δὲν ἤθελαν νὰ πιστέψουν στὰ μάτια τους, Οἱ ἄλλοι μισοὶ ἐπαυτοβλήθησαν.

Ὅσο, ἕνας μεγάλος ράφτης ποὺ εἶχε τὸ κατάρτημά του στὴν κεντρικότερη λεωφόρῳ τῆς Βοστώνης, ἐπέτρεψε στὸν Χόου νὰ ἐγκατασταθῇ μὲ τὴ ραπτομηχανή του στὴν Βιτρίνα τοῦ μαγαζιοῦ, ὥστε νὰ τὸν βλέπῃ ὅλος ὁ κόσμος ἐργαζόμενον.

Στὴ δεύτερη βιτρίνα, ἔβαλε ἕξ καρφάδες νὰ ράβουν μὲ τὸ χέρι. Καὶ τὸ κοινόν, ἐμβρόντητο, διεπίστανε ὅτι ὁ ἐφευρέτης, μόνος του, ἔκανε πολλὴ περισσότερη δουλειὰ ἀπὸ τοὺς ἕξ καρφάδες, μέσα στὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα!

«Ὅλοι θὰ νομίζετε ὅτι ὁ Χόου ἀπεθεώθη! Καὶ ὅμως, δὲν συνέβη τέτοιο πρᾶγμα. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιδείξεως αὐτῆς ὑπῆρξε καταστρεπτικόν. Καταθρομβήθησαν οἱ ραπτεργάτες τῆς πόλεως ἀπὸ τὴ «σατανική» αὐτὴ ἐφεύρεσις, ἔσπευσαν νὰ τὴν καταστρέψουν καὶ νὰ λυντσάρουν τὸν Χόου!

Ἡ μηχανὴ κατεστράφη. Ὁ Χόου, ὅμως, ἐγγλύτωσε, τραπέις ἐγκαίρως εἰς φυγὴν καὶ καταφυγὸν σ' ἕνα χωριόν, ὅπου ἀναγκάσθηκε νὰ ζήσῃ κἀγοντας τὸν σκαφτιά.

Δὲν λησμονοῦσε, ὅμως, τὴν ιδέα του. Ὑστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια, μὲ τὴ μεσολάβησιν τοῦ ἀδελφοῦ του, πουλοῦσε τὴν ἐφεύρεσιν σ' ἕνα ἀγγλοὺν διπρελλά, ἀντὶ γελωτίας τιμῆς.

Ὑστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια, ὅμως, παρουσιάσθηκε στὴν Ἀμερικὴ ἕνας πρῶνι ἡθοποιός, ὁ Ἰσαὰ

Η αὐθαίρεσις τῆς τετρανδρίας κατήντησε τὸσον καταπιεστική, ὥστε ὁ καταστη-ματάρχης, ἐθεώρησε πρέ-πον νὰ ἐμφανισθῇ ἐσπέραν τινὰ εἰς τὴν αἰθούσαν τῶν συνεδριάσεων αὐτῶν καὶ νὰ διατυπώσῃ τὰ παρὰ πόνά του ὡς ἑξῆς:

1ον) Ὁ κ. Ροδόλφος ἐρχόμενος τὸ πρῶτ' αὖθις προεδρίασιν συνέλεγε καὶ ἀπεκρίνετο εἰς τὴν αἰθούσαν του ὅλας τὰς ἐφημερίδας τοῦ κατα-στήματος πρὸς μεγάλην δυσαρέ-σκειαν καὶ ζημίαν τῶν ἄλλων θα-μῶνων, οἵτινες στεροῦμενοι τῆς ὁδη-γίας τῶν ὀργάνων τῆς κοινῆς γνώ-μης, συνεστεροῦντο καὶ τῆς ἱκανότη-τος ν' ἀποφαίνωνται περὶ τῆς ἀξίας τῶν κυβερνητικῶν μέτρων.

2ον) Ὁ αὐτὸς κ. Ροδόλφος ἔγινε παραίτιος νὰ καταβληθῇ ἐξάμηνος συνδρομὴ εἰς τὴν ἐφημερίδα «Κά-στορα». Ὁ διευθυντὴς τοῦ καφε-νείου ἠρνήθη ἐν ἀρχῇ νὰ πράξῃ τοῦ-το, ἀλλ' ὁ κ. Ροδόλφος καὶ οἱ φίλοι του δὲν ἔπαυον νὰ κράζωσιν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν:

— Παιδί, φέρε μου τὸν «Κάστορα», ἢ δὲ ἐπίμονος αὕτη ζήτησις ἐκίνησε καὶ ἄλλους τινὰς φοιτητὰς νὰ ζη-τήσωσι κι' ἐκεῖνοι ἐκ περιστορίας τὸ αὐτὸ φύλλον καὶ ἐκ τοῦτου ἠ-ναγκάσθη ὁ καταστηματούχος νὰ γίνῃ συνδρομητὴς τοῦ «Κάστορος», ἐφημερίδος τῆς συνεστίας τῶν πι-λοποιῶν, ἐκδιδομένης κατὰ μῆνα καὶ οὐδὲν ἄλλο περιεχομένης παρὰ σχή-ματα πύλων καὶ μεταφυσικὰ ἄρθρα τοῦ κ. Κολίνου.

3ον) Οἱ ρηθέντες κ. κ. Κολίνος καὶ Ροδόλφος ἐσυνειθίζαν νὰ παίζωσι ταῦτι ἀπὸ τῆς μεσημέριας μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, καὶ ἐπειδὴ τὸ κα-τάστημα δὲν εἶχε παρὰ μίαν μόνην τράπεζαν ταυλίου, οἱ λοιποὶ φοιτη-ταὶ καὶ ἰδίως ὁ κ. Φουντωτὸς καὶ οἱ φίλοι του, στεροῦμενοι διαρκῶς τῆς εὐνοουμένης αὐτῶν διασκεδάσε-ως, ἠναγκάζοντο νὰ διέρχωνται τὴν ἐσπέραν διηγούμενοι τοὺς νεανικοὺς αὐτῶν ἔρωτας ἢ παίζοντες πικέτον.

4ον) Ὁ κ. Μαρκέλος, λησμονῶν ὅτι τὸ καφενεῖον ἦτο δημόσιον κα-τάστημα, ἐθεώρησε πρέπον νὰ με-τακομίσῃ ἐκεῖ τὸν ζωγραφικὸν του τρίποδα, τὴν χρωματιστὴν καὶ τ' ἄλλα σὺννεργά του, καὶ πλὴν τούτου εἰσήγε καὶ γυναῖκα ὡς πρότυπα, προκαλέσας τὰς διαμαρτυρίας τοῦ κ. Φουντωτοῦ, καὶ τῶν φίλων του, εὐλόγως σκανδαλισθέντων.

5ον) Ὁ κ. Σωνάρ, ἐνθαρρυνόμε-νος ὑπὸ τοῦ παραδείγματος τοῦ κ. Μαρκέλου, ἐτοιμάζεται κι' ἐκεῖνος νὰ μετακομίσῃ εἰς τὸ κατάστημα τὸ κλειδοκῦμβάλον του καὶ ἡνώ-

Μαοίμ

χλυσεν ἤδη τοὺς φοιτητὰς διὰ τῆς ἐκτέλεσεως φωνητικῆς τετραφθίας ἐκ τῆς συμφωνίας του περὶ τῆς «ἐ-πιρροῆς τοῦ γαλανοῦ αἰθέρος εἰς τὰς τέχνας».

6ον) Μὴ ἀκούμενος εἰς ταῦτα, ἐκόλλησεν εἰς τὴν ὕαλον τοῦ φα-ναρίου τοῦ καταστήματος τὴν κα-τωτέρω ἐπὶ διαφανοῦς χάρτου εἰ-δοποίησιν:

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΔΩΡΕΑΝ ΦΩΝΗΤΙ-ΚΗΣ & ΟΡΓΑΝΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Ἡ δὲ εἰδοποίησις αὕτη ἔγινε πα-ραίτιος νὰ πολιορκηθῇ καθ' ἐσπέ-ραν τὸ κατάστημα ὑπὸ ἀμφιδόλου κοινωνικῆς τάξεως ὑποκειμένων ἐ-ρωτῶντων ποῦ εἶνε τὸ σχολεῖον «τῆς ψαλτικῆς». Πλὴν τούτου, ὁ αὐτὸς κ. Σωνάρ ἐδίδε συνεντεύξεις εἰς τινὰ κυρία ὀνομαζομένην Εὐφημίαν, με-τερχομένην τὴν θαρρικήν καὶ θεω-ροῦσαν περιττὸν νὰ στεγάσῃ τὴν κεφαλὴν τῆς διὰ πύλου ἢ ἄλλου οἰ-ουδὴποτε καλύμματος.

7ον) Ἡ παρὰ τῶν τεσσάρων φίλων κατανάλωσις τῶν ποσίων ἢ φαγω-σίων εἰδὼν τοῦ καφενείου ἦτο πολ-λὸ περιτριμμένη. Ἐσχάτως μάλι-στα, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ἀνεκάλυ-ψαν ἀθέμιτον ἐπιμειλίαν τοῦ καφέ μετὰ τῆς κριθῆς, προσέβησαν εἰς ἀ-γορὰν καφεδόχης καὶ διῶλυστρίου, διὰ τῶν ὁποίων σὺ ν ἐ τ α σσαν οἱ ἴδιοι τὸν καφέ τῶν, πρὸς ἥθικὴν καὶ ὀλικὴν τοῦ καταστήματος ζη-μίαν.

8ον) Διαφθαρεῖς ἐκ τῶν ἰδιορ-ρύθμων περὶ ἡθικῆς θεωρημάτων τῶν τεσσάρων φίλων καὶ λησμονῶν τὴν ταπεινὴν αὐτοῦ κοινωνικὴν θέ-σιν, ἐτόλμησεν ὁ ὑπηρέτης τοῦ κα-φενείου ν' ἀπευθύνῃ εἰς τὴν συμβίαν τοῦ καταστηματούχου ἑμμετρον ἐ-πιστολήν, διὰ τῆς ὁποίας προτρέπει αὐτὴν εἰς παράδοσιν τῆς συζυγικῆς πίστεως, ἢ δὲ ἀσυναρτησίαν τῶν ἰδε-ῶν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἐμαρτύρει ὅτι αὕτη ἐγράφη ὑπὸ τὴν πονηρὰν ἐπίδρασιν τῆς φιλολογικῆς σχολῆς τοῦ κ. Ροδόλφου.

Διὰ πάντα τὰ ἀνωτέρω ἠναγκάζε-το μετὰ πολλῆς λύπης του ὁ διευ-θυντὴς τοῦ καταστήματος νὰ παρα-καλέσῃ τοὺς τέσσαρας κυρίους νὰ ἐκλέξωσιν ἄλλον τόπον πρὸς διάδο-σιν τῶν ἐπικινδύνων αὐτῶν διδαγ-μάτων.

Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ κατηγορητή-ριον ἀνετέθη εἰς τὸν ρήτορα τοῦ τάγματος Γουσταῶν Κολίνου, ὁ-στις κατάρθωσε ν' ἀποδείξῃ δι' ἐ-πιχειρημάτων ἐκ τῶν π ρ ο τ ε ρ ω ν, ὅτι τὰ παρὰ πόντα τοῦ ἀξιο-τίμου καταστηματούχου ἦσαν τε-λειῶς ἀνυπόστατα καὶ ἀντὶ νὰ ζη-μίων ἑτίμα μεγάλως τὸ ἱδρυμά

του ἢ ἐκλογὴ αὐτοῦ ὡς ἐστία πνευ-ματικῆς ἀκτινοβολίας, ἐνῶ θὰ τὸ κατέστρεφεν ἡ ἀπουσία τῶν κατορ-θωσάντων νὰ τὸ ἀνυψώσωσιν εἰς τὴν περιωπὴν φιλολογικῆς καὶ καλ-λιτεχνικοῦ ἐντευκτηρίου.

— Ἀλλὰ σεις καὶ οἱ φίλοι σας ἐξοδεύετε ἐδῶ τὸσον ὀλίγα... παρε-τήρησεν ὁ καφεπώλης.

— Ἡ ὀλιγάρκεια αὕτη, διὰ τὴν ὁ-ποῖαν παραπονείσθε, ἀπήντησεν ὁ Κολίνος, εἶνε ἐπιχειρημα ὑπὲρ τῆς χρηστότητος τῶν ἡθῶν μας. Ἐπει-τα ἀπὸ σὰς ἐξαρτάται νὰ ἐξοδεύ-σωμεν περισσότερα. Πρὸς τοῦτο ἀρ-κεῖ νὰ μὰς ἀνοίξετε λογαριασμόν.

— Καὶ εἴμεθα πρόθυμοι νὰ προκα-ταβάλωμεν τὸ ἐξῆδον ἀγορᾶς κατα-στήζου, ἐπρόσθεσεν ὁ Μαρκέλος.

Ὁ καφεπώλης, ὑποκριθεὶς ὅτι δὲν ἤκουσε τὴν πρότασιν, ἐζήτησε διὰ-σπρήσεις περὶ τῆς πυρπολικῆς ἐπι-στολῆς, τὴν ὁποῖαν ἔγραψεν ὁ ὑπη-ρέτης εἰς τὴν γυναῖκα του, εὐκολο-νῶν ὑπὲρ τῆς εἰς τὸν Ροδόλφον ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἀδίκως κατηγορεῖτο ἐπὶ παραχρῆ τὸ καλὰ μὲν τοῦ πρὸς ἐρμηνείαν ἀθεμίτων πόθων.

— Ἐπειτα, ἐπρόσθεσεν, ἡ ἀρετὴ τῆς συμβίας σας εἶνε φρουρὸν ἀ-πόρρητον, ὡς τὸ Γιβραλτάρ.

— Ἀρκεῖ νὰ εἴπω ὅτι ἀντερὰφῃ εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Διονυσί-ου, ἀπήντησε ὑπερηφανευόμενος ὁ καφεπώλης.

Ὁ Κολίνος δὲν ἐδυσκολεύθη πολὺ νὰ περιπλέξῃ τὸν καλὸν ἄνθρωπον εἰς τὰ δίκτυα τῆς διαλεκτικῆς του δεινότητος καὶ νὰ συνυπολογίσῃ συνθήκην εἰρήνης ὑπὸ τοῦ ἐπιεικέ-ως ὅρου, ὅτι οἱ τέσσαρες φίλοι δὲν θὰ παρεστέαζαν οἱ ἴδιοι τὸν καφὲ τῶν, ὅτι ὁ «Κάστωρ» θὰ παρεῖχετο δωρεάν, ὅτι ἡ δεσποινὴς Εὐφημία δὲν θὰ ἐλησμονεῖ τὴν σκουφίαν τῆς, ὅτι τὸ ταῦτι θὰ παρεχωρεῖτο εἰς τὸν Φουντωτὸν καὶ τοὺς συντρόφους του τὰς Κυριακάς ἀπὸ τῆς μεσημέριας μέχρι τῶν δύο καὶ πρὸ πάντων ὅτι θὰ ἤρξανε τὸ ποσὸν τῆς πιστώσεως.

Ἡ εἰρήνη ἔμεινε ἔκτοτε ἀδιάτα-ρακτος, τὴν δὲ παραμονὴν τῶν Χρι-στογενῶν συνῆλθον οἱ τέσσαρες Βοημοὶ εἰς τὴν αἰθούσαν αὐτῶν με-τὰς συζύγων τῶν, τὴν δεσποινίδα Φλογέραν, τὴν νέαν ἐρωμένην τοῦ Ροδόλφου Μιμήν καὶ τὴν Εὐφημίαν, τὴν ὁποῖαν ἐξηκολούθει νὰ λατρεῖν ὁ Σωνάρ. Τῆς δὲ ἐρωμένης τοῦ Κολίνου οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ καυχῇ-θῇ ὅτι εἶδε τὸ πρόσωπον, διὰ τὸν λό-γον ὅτι δὲν ἐπρόφθανε νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας, καταγινόμενη νυχθημε-ρὸν νὰ προσθέτῃ κόμματα καὶ περι-σπωμένας εἰς τὰ χειρόγραφα τοῦ φιλάτου τῆς. Μετὰ τὸν καφὲν καὶ τὸ κονιάκ ἐξήτησαν πόντισι, τοῦ ὁ-ποίου αἱ φλόγες καὶ ἡ γεύσις ἐβύ-

θισαν εἰς ἑκστασιν τὴν Εὐφημίαν. Ὁ Μαρκέλος ἐζήτην ἀπὸ τὴν Φλο-γέραν διασπρήσεις περὶ τῆς ὑπό-πτου στάσεώς τῆς, οἱ νεόγαμοι Ρο-δόλφος καὶ Μιμὴ ἐταμποφίλοντο ὡς ζεύγος τρυφῶν, ἐνῶ ὁ Κολί-νος ἐπερυγίζεν ἀπὸ τῆς μῖας εἰς τὴν ἄλλην κυρίαν ἀπαγγέλλων γλυ-καναλατίας, τὰς ὁποίας εἶχε σιγ-λέξει τὸ πρῶτ' ἐκ τοῦ «Λειμῶνος τῶν Μουσῶν» ἢ τῆς «Ἀνθολογίας τῶν Χαρίτων».

Ἐνῶ διεσκέδαζεν οὕτως ἡ εὐθυ-μος ὁμήγουρις, ξένος τις καθημένος εἰς τὸ ἄθος τῆς αἰθούσης, παρετή-ρει τὴν ζωηρὰν ἐκείνην σκηνὴν με-τὰ πολλοὺ ἐνδιαφέροντος καὶ περι-εργείας.

Ἀπὸ δεκαπέντε ἡδὴ ἡμερῶν ἠρ-χετο τακτικὰ καθ' ἐσπέραν μόνος, ἐκ πάντων τῶν φοιτητῶν κοαρθώσας νὰ ὑπομείνῃ τὸν φοβερὸν θόρυβον καὶ τὰς φοβερώτερας ἀστειότητας τῆς θοημικῆς τετρανδρίας. Καθ' ὅ-λην τὴν διάρκειαν τῆς ἐσπέρας ἐ-κάπνιζε τὴν πύαν του μετὰ στωί-κης ἀπαθείας, ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀτενεῖς, ὡς ἂν ἐφύλαττε θησαυρὸν καὶ τὰ ὅτα τετωμένα, ὡς ἂν ἐφο-βεῖτο νὰ τοῦ διαφύγῃ ἔστω καὶ μία συλλαβὴ ἐκ τῶν λεγομένων. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαίνετο ἡσυχος, εὐτυχῆς καὶ εὐκατάστατος θνητὸς, ὡς ἀπε-δείκνυε τὸ δεσμευμένον διὰ χρυσοῦς ἀλύσου ὠρολόγιόν του καὶ ἡ ἐνίοτε ἐρμηνείαν ἀθεμίτων πόθων.

Ὁ Κολίνος δὲν ἐδυσκολεύθη πολὺ νὰ περιπλέξῃ τὸν καλὸν ἄνθρωπον εἰς τὰ δίκτυα τῆς διαλεκτικῆς του δεινότητος καὶ νὰ συνυπολογίσῃ συνθήκην εἰρήνης ὑπὸ τοῦ ἐπιεικέ-ως ὅρου, ὅτι οἱ τέσσαρες φίλοι δὲν θὰ παρεστέαζαν οἱ ἴδιοι τὸν καφὲ τῶν, ὅτι ὁ «Κάστωρ» θὰ παρεῖχετο δωρεάν, ὅτι ἡ δεσποινὴς Εὐφημία δὲν θὰ ἐλησμονεῖ τὴν σκουφίαν τῆς, ὅτι τὸ ταῦτι θὰ παρεχωρεῖτο εἰς τὸν Φουντωτὸν καὶ τοὺς συντρόφους του τὰς Κυριακάς ἀπὸ τῆς μεσημέριας μέχρι τῶν δύο καὶ πρὸ πάντων ὅτι θὰ ἤρξανε τὸ ποσὸν τῆς πιστώσεως.

Ἡ εἰρήνη ἔμεινε ἔκτοτε ἀδιάτα-ρακτος, τὴν δὲ παραμονὴν τῶν Χρι-στογενῶν συνῆλθον οἱ τέσσαρες Βοημοὶ εἰς τὴν αἰθούσαν αὐτῶν με-τὰς συζύγων τῶν, τὴν δεσποινίδα Φλογέραν, τὴν νέαν ἐρωμένην τοῦ Ροδόλφου Μιμήν καὶ τὴν Εὐφημίαν, τὴν ὁποῖαν ἐξηκολούθει νὰ λατρεῖν ὁ Σωνάρ. Τῆς δὲ ἐρωμένης τοῦ Κολίνου οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ καυχῇ-θῇ ὅτι εἶδε τὸ πρόσωπον, διὰ τὸν λό-γον ὅτι δὲν ἐπρόφθανε νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας, καταγινόμενη νυχθημε-ρὸν νὰ προσθέτῃ κόμματα καὶ περι-σπωμένας εἰς τὰ χειρόγραφα τοῦ φιλάτου τῆς. Μετὰ τὸν καφὲν καὶ τὸ κονιάκ ἐξήτησαν πόντισι, τοῦ ὁ-ποίου αἱ φλόγες καὶ ἡ γεύσις ἐβύ-

θισαν εἰς ἑκστασιν τὴν Εὐφημίαν. Ὁ Μαρκέλος ἐζήτην ἀπὸ τὴν Φλο-γέραν διασπρήσεις περὶ τῆς ὑπό-πτου στάσεώς τῆς, οἱ νεόγαμοι Ρο-δόλφος καὶ Μιμὴ ἐταμποφίλοντο ὡς ζεύγος τρυφῶν, ἐνῶ ὁ Κολί-νος ἐπερυγίζεν ἀπὸ τῆς μῖας εἰς τὴν ἄλλην κυρίαν ἀπαγγέλλων γλυ-καναλατίας, τὰς ὁποίας εἶχε σιγ-λέξει τὸ πρῶτ' ἐκ τοῦ «Λειμῶνος τῶν Μουσῶν» ἢ τῆς «Ἀνθολογίας τῶν Χαρίτων».

Ἐνῶ διεσκέδαζεν οὕτως ἡ εὐθυ-μος ὁμήγουρις, ξένος τις καθημένος εἰς τὸ ἄθος τῆς αἰθούσης, παρετή-ρει τὴν ζωηρὰν ἐκείνην σκηνὴν με-τὰ πολλοὺ ἐνδιαφέροντος καὶ περι-εργείας.

Ἀπὸ δεκαπέντε ἡδὴ ἡμερῶν ἠρ-χετο τακτικὰ καθ' ἐσπέραν μόνος, ἐκ πάντων τῶν φοιτητῶν κοαρθώσας νὰ ὑπομείνῃ τὸν φοβερὸν θόρυβον καὶ τὰς φοβερώτερας ἀστειότητας τῆς θοημικῆς τετρανδρίας. Καθ' ὅ-λην τὴν διάρκειαν τῆς ἐσπέρας ἐ-κάπνιζε τὴν πύαν του μετὰ στωί-κης ἀπαθείας, ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀτενεῖς, ὡς ἂν ἐφύλαττε θησαυρὸν καὶ τὰ ὅτα τετωμένα, ὡς ἂν ἐφο-βεῖτο νὰ τοῦ διαφύγῃ ἔστω καὶ μία συλλαβὴ ἐκ τῶν λεγομένων. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαίνετο ἡσυχος, εὐτυχῆς καὶ εὐκατάστατος θνητὸς, ὡς ἀπε-δείκνυε τὸ δεσμευμένον διὰ χρυσοῦς ἀλύσου ὠρολόγιόν του καὶ ἡ ἐνίοτε ἐρμηνείαν ἀθεμίτων πόθων.

Ὁ Κολίνος δὲν ἐδυσκολεύθη πολὺ νὰ περιπλέξῃ τὸν καλὸν ἄνθρωπον εἰς τὰ δίκτυα τῆς διαλεκτικῆς του δεινότητος καὶ νὰ συνυπολογίσῃ συνθήκην εἰρήνης ὑπὸ τοῦ ἐπιεικέ-ως ὅρου, ὅτι οἱ τέσσαρες φίλοι δὲν θὰ παρεστέαζαν οἱ ἴδιοι τὸν καφὲ τῶν, ὅτι ὁ «Κάστωρ» θὰ παρεῖχετο δωρεάν, ὅτι ἡ δεσποινὴς Εὐφημία δὲν θὰ ἐλησμονεῖ τὴν σκουφίαν τῆς, ὅτι τὸ ταῦτι θὰ παρεχωρεῖτο εἰς τὸν Φουντωτὸν καὶ τοὺς συντρόφους του τὰς Κυριακάς ἀπὸ τῆς μεσημέριας μέχρι τῶν δύο καὶ πρὸ πάντων ὅτι θὰ ἤρξανε τὸ ποσὸν τῆς πιστώσεως.

Ἡ εἰρήνη ἔμεινε ἔκτοτε ἀδιάτα-ρακτος, τὴν δὲ παραμονὴν τῶν Χρι-στογενῶν συνῆλθον οἱ τέσσαρες Βοημοὶ εἰς τὴν αἰθούσαν αὐτῶν με-τὰς συζύγων τῶν, τὴν δεσποινίδα Φλογέραν, τὴν νέαν ἐρωμένην τοῦ Ροδόλφου Μιμήν καὶ τὴν Εὐφημίαν, τὴν ὁποῖαν ἐξηκολούθει νὰ λατρεῖν ὁ Σωνάρ. Τῆς δὲ ἐρωμένης τοῦ Κολίνου οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ καυχῇ-θῇ ὅτι εἶδε τὸ πρόσωπον, διὰ τὸν λό-γον ὅτι δὲν ἐπρόφθανε νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας, καταγινόμενη νυχθημε-ρὸν νὰ προσθέτῃ κόμματα καὶ περι-σπωμένας εἰς τὰ χειρόγραφα τοῦ φιλάτου τῆς. Μετὰ τὸν καφὲν καὶ τὸ κονιάκ ἐξήτησαν πόντισι, τοῦ ὁ-ποίου αἱ φλόγες καὶ ἡ γεύσις ἐβύ-

θισαν εἰς ἑκστασιν τὴν Εὐφημίαν. Ὁ Μαρκέλος ἐζήτην ἀπὸ τὴν Φλο-γέραν διασπρήσεις περὶ τῆς ὑπό-πτου στάσεώς τῆς, οἱ νεόγαμοι Ρο-δόλφος καὶ Μιμὴ ἐταμποφίλοντο ὡς ζεύγος τρυφῶν, ἐνῶ ὁ Κολί-νος ἐπερυγίζεν ἀπὸ τῆς μῖας εἰς τὴν ἄλλην κυρίαν ἀπαγγέλλων γλυ-καναλατίας, τὰς ὁποίας εἶχε σιγ-λέξει τὸ πρῶτ' ἐκ τοῦ «Λειμῶνος τῶν Μουσῶν» ἢ τῆς «Ἀνθολογίας τῶν Χαρίτων».

Ἐνῶ διεσκέδαζεν οὕτως ἡ εὐθυ-μος ὁμήγουρις, ξένος τις καθημένος εἰς τὸ ἄθος τῆς αἰθούσης, παρετή-ρει τὴν ζωηρὰν ἐκείνην σκηνὴν με-τὰ πολλοὺ ἐνδιαφέροντος καὶ περι-εργείας.

Ἀπὸ δεκαπέντε ἡδὴ ἡμερῶν ἠρ-χετο τακτικὰ καθ' ἐσπέραν μόνος, ἐκ πάντων τῶν φοιτητῶν κοαρθώσας νὰ ὑπομείνῃ τὸν φοβερὸν θόρυβον καὶ τὰς φοβερώτερας ἀστειότητας τῆς θοημικῆς τετρανδρίας. Καθ' ὅ-λην τὴν διάρκειαν τῆς ἐσπέρας ἐ-κάπνιζε τὴν πύαν του μετὰ στωί-κης ἀπαθείας, ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀτενεῖς, ὡς ἂν ἐφύλαττε θησαυρὸν καὶ τὰ ὅτα τετωμένα, ὡς ἂν ἐφο-βεῖτο νὰ τοῦ διαφύγῃ ἔστω καὶ μία συλλαβὴ ἐκ τῶν λεγομένων. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαίνετο ἡσυχος, εὐτυχῆς καὶ εὐκατάστατος θνητὸς, ὡς ἀπε-δείκνυε τὸ δεσμευμένον διὰ χρυσοῦς ἀλύσου ὠρολόγιόν του καὶ ἡ ἐνίοτε ἐρμηνείαν ἀθεμίτων πόθων.

Ὁ Κολίνος δὲν ἐδυσκολεύθη πολὺ νὰ περιπλέξῃ τὸν καλὸν ἄνθρωπον εἰς τὰ δίκτυα τῆς διαλεκτικῆς του δεινότητος καὶ νὰ συνυπολογίσῃ συνθήκην εἰρήνης ὑπὸ τοῦ ἐπιεικέ-ως ὅρου, ὅτι οἱ τέσσαρες φίλοι δὲν θὰ παρεστέαζαν οἱ ἴδιοι τὸν καφὲ τῶν, ὅτι ὁ «Κάστωρ» θὰ παρεῖχετο δωρεάν, ὅτι ἡ δεσποινὴς Εὐφημία δὲν θὰ ἐλησμονεῖ τὴν σκουφίαν τῆς, ὅτι τὸ ταῦτι θὰ παρεχωρεῖτο εἰς τὸν Φουντωτὸν καὶ τοὺς συντρόφους του τὰς Κυριακάς ἀπὸ τῆς μεσημέριας μέχρι τῶν δύο καὶ πρὸ πάντων ὅτι θὰ ἤρξανε τὸ ποσὸν τῆς πιστώσεως.

Ἡ εἰρήνη ἔμεινε ἔκτοτε ἀδιάτα-ρακτος, τὴν δὲ παραμονὴν τῶν Χρι-στογενῶν συνῆλθον οἱ τέσσαρες Βοημοὶ εἰς τὴν αἰθούσαν αὐτῶν με-τὰς συζύγων τῶν, τὴν δεσποινίδα Φλογέραν, τὴν νέαν ἐρωμένην τοῦ Ροδόλφου Μιμήν καὶ τὴν Εὐφημίαν, τὴν ὁποῖαν ἐξηκολούθει νὰ λατρεῖν ὁ Σωνάρ. Τῆς δὲ ἐρωμένης τοῦ Κολίνου οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ καυχῇ-θῇ ὅτι εἶδε τὸ πρόσωπον, διὰ τὸν λό-γον ὅτι δὲν ἐπρόφθανε νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας, καταγινόμενη νυχθημε-ρὸν νὰ προσθέτῃ κόμματα καὶ περι-σπωμένας εἰς τὰ χειρόγραφα τοῦ φιλάτου τῆς. Μετὰ τὸν καφὲν καὶ τὸ κονιάκ ἐξήτησαν πόντισι, τοῦ ὁ-ποίου αἱ φλόγες καὶ ἡ γεύσις ἐβύ-

Μαοίμ

θισαν εἰς ἑκστασιν τὴν Εὐφημίαν. Ὁ Μαρκέλος ἐζήτην ἀπὸ τὴν Φλο-γέραν διασπρήσεις περὶ τῆς ὑπό-πτου στάσεώς τῆς, οἱ νεόγαμοι Ρο-δόλφος καὶ Μιμὴ ἐταμποφίλοντο ὡς ζεύγος τρυφῶν, ἐνῶ ὁ Κολί-νος ἐπερυγίζεν ἀπὸ τῆς μῖας εἰς τὴν ἄλλην κυρίαν ἀπαγγέλλων γλυ-καναλατίας, τὰς ὁποίας εἶχε σιγ-λέξει τὸ πρῶτ' ἐκ τοῦ «Λειμῶνος τῶν Μουσῶν» ἢ τῆς «Ἀνθολογίας τῶν Χαρίτων».

Ἐνῶ διεσκέδαζεν οὕτως ἡ εὐθυ-μος ὁμήγουρις, ξένος τις καθημένος εἰς τὸ ἄθος τῆς αἰθούσης, παρετή-ρει τὴν ζωηρὰν ἐκείνην σκηνὴν με-τὰ πολλοὺ ἐνδιαφέροντος καὶ περι-εργείας.

Ἀπὸ δεκαπέντε ἡδὴ ἡμερῶν ἠρ-χετο τακτικὰ καθ' ἐσπέραν μόνος, ἐκ πάντων τῶν φοιτητῶν κοαρθώσας νὰ ὑπομείνῃ τὸν φοβερὸν θόρυβον καὶ τὰς φοβερώτερας ἀστειότητας τῆς θοημικῆς τετρανδρίας. Καθ' ὅ-λην τὴν διάρκειαν τῆς ἐσπέρας ἐ-κάπνιζε τὴν πύαν του μετὰ στωί-κης ἀπαθείας, ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀτενεῖς, ὡς ἂν ἐφύλαττε θησαυρὸν καὶ τὰ ὅτα τετωμένα, ὡς ἂν ἐφο-βεῖτο νὰ τοῦ διαφύγῃ ἔστω καὶ μία συλλαβὴ ἐκ τῶν λεγομένων. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαίνετο ἡσυχος, εὐτυχῆς καὶ εὐκατάστατος θνητὸς, ὡς ἀπε-δείκνυε τὸ δεσμευμένον διὰ χρυσοῦς ἀλύσου ὠρολόγιόν του καὶ ἡ ἐνίοτε ἐρμηνείαν ἀθεμίτων πόθων.

Ὁ Κολίνος δὲν ἐδυσκολεύθη πολὺ νὰ περιπλέξῃ τὸν καλὸν ἄνθρωπον εἰς τὰ δίκτυα τῆς διαλεκτικῆς του δεινότητος καὶ νὰ συνυπολογίσῃ συνθήκην εἰρήνης ὑπὸ τοῦ ἐπιεικέ-ως ὅρου, ὅτι οἱ τέσσαρες φίλοι δὲν θὰ παρεστέαζαν οἱ ἴδιοι τὸν καφὲ τῶν, ὅτι ὁ «Κάστωρ» θὰ παρεῖχετο δωρεάν, ὅτι ἡ δεσποινὴς Εὐφημία δὲν θὰ ἐλησμονεῖ τὴν σκουφίαν τῆς, ὅτι τὸ ταῦτι θὰ παρεχωρεῖτο εἰς τὸν Φουντωτὸν καὶ τοὺς συντρόφους του τὰς Κυριακάς ἀπὸ τῆς μεσημέριας μέχρι τῶν δύο καὶ πρὸ πάντων ὅτι θὰ ἤρξανε τὸ ποσὸν τῆς πιστώσεως.

Ἡ εἰρήνη ἔμεινε ἔκτοτε ἀδιάτα-ρακτος, τὴν δὲ παραμονὴν τῶν Χρι-στογενῶν συνῆλθον οἱ τέσσαρες Βοημοὶ εἰς τὴν αἰθούσαν αὐτῶν με-τὰς συζύγων τῶν, τὴν δεσποινίδα Φλογέραν, τὴν νέαν ἐρωμένην τοῦ Ροδόλφου Μιμήν καὶ τὴν Εὐφημίαν, τὴν ὁποῖαν ἐξηκολούθει νὰ λατρεῖν ὁ Σωνάρ. Τῆς δὲ ἐρωμένης τοῦ Κολίνου οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ καυχῇ-θῇ ὅτι εἶδε τὸ πρόσωπον, διὰ τὸν λό-γον ὅτι δὲν ἐπρόφθανε νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας, καταγινόμενη νυχθημε-ρὸν νὰ προσθέτῃ κόμματα

Μάης

τὸν μικροσκοπικὸ κηπάκο τῆς γειτονικῆς κυρίας, ξετυλίχθηκε, σχεδὸν σὲ μιά νύχτα μέσα—θαρμῆς καὶ πέρασε ἀπὸ κεῖ κάποια νεράϊδα μὲ τὸ μαγικὸ ραβδί της—ὅλο τὸ θαῦμα τοῦ Μαΐου: Ἡ τριανταφυλλία ποὺ δὲν εἶχε ἀνοίξει ἀκόμη γιὰ νὰ ὑποδεχθῇ τὴν ἀνοιξή, πλημμύρισε ἀπὸτομα ἀπὸ φλογῶτα τριαντάφυλλα... Ἡ μιμῶζα ἀνοίξε τὰ δόχρυσά μάτια της γεμάτη ἐκπληξή, Κι' ἡ γαρουφαλιά σκόρπισε γύρω τὸ μεθυστικὸ τῆς ἀρώμα καὶ κάλεσε τὴν πλουμιστὴ πεταλούδα σὲ... κοκταίηλ.

Ἡ φτωχὴ παπαροῦνα τὴν κῦτταξε μὲ ζήλεια κι' ἔγειρε πονεμένα τὸ τρυφερό κεφαλάκι της. Ἡ μικρὴ εὐαίσθη καρδιά της μάτωσε ἀπὸ τὸν πόνο. Τὸ χαμοῆλι δίπλα της ποὺ εἶχε συνηθίσει νὰ φιλοσοφῇ πᾶσις νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Καὶ τὴν ἀγκάλιασε τρυφερά μὲ τὰ ἀσπρα χεράκια του. Ἡ παπαροῦνα χαμογέλασε πάλι καὶ τίναξε τὰ δάκρυα μὲ προσοχὴ ἐπάνω ἀπὸ τὴν κόκκινη τραχηλιά της.

Ἐνα ζευγάρι πουλιῶν κελάδησε χαρούμενα καὶ ἡ τριλίλια τοῦ ἔσπλωθηκε μακρὰ σὰν ἀντίλαλος τῶν παιδιαστικῶν χρόνων μας. Καὶ τὰ χεῖλιά μας κουνήθηκαν ἀσυναίσθητα, ἐπαναλαμβάνοντας τὸ παλὸ ξεχασμένο ποιηματάκι τοῦ ἀναγνωστικοῦ μας:

Ὁ Μάιος μᾶς ἔφθασε,
ἐμπρὸς βῆμα ταχύ.

Ἐνῶστε ρίξαμε μιά ματιὰ στὸν καθρέφτη καὶ θελήσαμε νὰ κοροϊδέψουμε τὸν ἑαυτὸ μας ποὺ παρασύρεται τόσο εὐκόλα σὲ αἰσθηματολογίες καὶ ρωτισμοὺς.

Καὶ ὅμως ὅλα συνωμοτοῦσαν γι' αὐτό. Τὰ πουλιά, τὰ λουλούδια, ἡ ἀνοιξή, ὁ Μάιος... Πῶ σημασία ἔχει ἂν δὲν φοροῦμε πιά τις σχολικὲς ποδιές κι' ἂν μᾶς κούρασε ἡ ζωὴ μὲ τὸ βαρὺ της πέρασμα;

Ὁ Μάης ποὺ ἔρχεται σήμερα εἶναι ἴδιος κι' ἀπαράλλακτος μὲ τὸν παλὸ, τὰ τριαντάφυλλα ἔχουν τὴν ἴδια ὁμορφιά, ἡ γαρουφαλιά σκόρπῃ τὴν ἴδια ἀνάλαφρη εὐωδιά καὶ ἡ μιμῶζα χαμογελᾷ μὲ κάποια ἐκπληξή ὅπως τότε ἀκριβῶς. Ἡ πεταλούδα κάνει τις ἴδιες ἀπαιτίες στὴν παπαροῦνα καὶ τὸ χαμοῆλι σκόρπῃ τὴν ἴδια τρυφερὴ καλωσύνη γύρω του.

Ἔτσι, κι' ἂν δὲν φοροῦμε πιά σχολικὴ ποδιά, γαρνίρουμε τὸ ρεβέρ μας μ' ἕνα ἄλλο τριαντάφυλλο, ἀνασηκώνομε τοὺς ὤμους μας ποὺ λύγισαν κάπως ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ζωῆς, σιγοτραγουδοῦμε ἕνα παλὸ λημονημένο τραγουδάκι καὶ νοιώθουμε τὴν καρδιά νὰ χτυπᾷ πρὸ ἀνάλαφρα, πρὸ ξένοιαστα σὰν νὰ παρασύρθηκε κι' αὐτὴ ἀπὸ τὴν χαρὰ ποὺ εἶναι διάχυτη παντοῦ, ἀπὸ τὸ λαμπρὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἀπὸ τις τριλλίες τῶν πουλιῶν.

Ὁ Μάης θὰ περάσῃ γρήγορα, ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ τότε. Ἀς προφθάσωμε τουλάχιστον νὰ δώσωμε στὸν ἑαυτὸ μας τὴν φευγαλέα αὐτοπάτη, —τόσο προσωρινὴ ἀλλοίμονο!— ὅτι ἐαναγυρίσαμε γιὰ λίγες στιγμὲς στὴν γαλήνια ξενονασιά τῶν χρόνων ποὺ πέρασαν, τῶν εὐτυχισμένων παιδικῶν μας χρόνων...

ΛΟΡΑ

Τὸ κορμί

Η ΜΟΔΑ

Ἀνοιξιάτικες μπλούζες

Ἐλαφρὲς, δροσερὲς καὶ χαριτωμένες ἀν λουλούδια, ἔκαναν τὴν ἐμφάνισή τους οἱ λευκὲς καὶ ζωηρόχρωμες μπλούζες οἱ ὁποῖες εἶναι ἀπαραίτητες γιὰ τὴν μοντέρνα γυναῖκα. Ἀποτελοῦν τὸ φρέσκο καὶ νεανικὸ συμπλήρωμα τοῦ ταγιέρ καὶ τῆς φούστας.

Κανένα ἀξεσουάρ δὲν εἶνε καταλληλότερο ἀπὸ τὴν μπλούζα γιὰ ν' ἀνανεώσῃ ἕνα παλιὸ κοστούμι. Μιὰ μπλούζα καλοδιαλεγμένη ἀποτελεῖ συνήθως μὲ μιά ὥραία φούστα, ἕνα κομψότατο σύνολο. Ἐφέτος ἡ μπλούζα κατέχει περίοπτη θέσις τοιαυτέτων μας. Ἐπικρατοῦν κυρίως, οἱ σεμιζέτες ποὺ ἔχουν ἕνα καθαρὸς γυναικεῖο τόνο. Ἰὰ σεμιζιὲ εἶνε συνήθως ριγέ, καὶ τὸ ἀμπιεσμά τους ἐρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὸ σύνολο τῆς μπλούζας ἐξ αἰτίας τῆς ὀριζοντίας διευθετήσεως τῶν ριγῶν τοῦ. Τὰ μανίκια εἶναι ἴσια καὶ μακρὰ. Τὰ ὕφασματα ποὺ χρησιμοποιοῦνται εἶναι οἱ φανέλλες μὲ πλύχρωμες ρίγες, τὰ λαβράμπλ μεταξωτά.

Ὅταν συνδυάζουν τὰ ἀπογευματινὰ ταγιέρ ἀπὸ λαϊνὰς ἢ ἀπὸ μεταξωτό, οἱ μπλούζες γαρνίρονται μὲ μικρὲς πιέττες λευκὲς κατασκευασμένες μὲ λεπτότατα ὕφασματα: λινό, μουσελίνα, ὀργκαντίνα, δαντέλλα, τοῦλι. Ἐπίσης συνθίζονται ἐνκρυστασιόν, κεντήματα, ἀντρενέ.

Ὅπως τὰ φορέματα ἔτσι καὶ οἱ μπλούζες ἐφέτος εἶναι ἐλάχιστα νεοκλῆ. Οἱ ἀμπιγιὲ μπλούζες ἔχουν κοντὰ μανίκια. Μὲ τρεῖς-τέσσερις διαφορετικὰς. Μιὰ μπλούζα ἀπλὴ γιὰ τὸ πρωῒ, μιὰ περισσότερο ἀμπιγιὲ γιὰ τὸ ἀπόγευμα καὶ μιὰ πολὺ κοκκέτικη γιὰ τὸ βράδυ.

Ἡ τετάρτη θὰ εἶναι ἡ «ἀνταλλακτικὴ» ὅταν οἱ ἄλλες θὰ πλέωνται, γιὰτὶ δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾷτε ὅτι μόνον οἱ καλοπλυμένες καὶ καλοσιδερωμένες μπλούζες εἶναι κομψές.

Μοντέρνα ἐσώρρουχα

Ὅλες οἱ γυναῖκες ἀγαποῦν τὰ ὠραῖα ἐσώρρουχα. Δυστυχῶς σήμερα εἶναι δύσκολο νὰ ράψῃ μιὰ γυναῖκα μόνον τῆς τὰ ἐσώρρουχά της γιὰτὶ ἡ φασόν τους εἶναι τόσο περίπλοκη ὅσο καὶ τῶν φορεμάτων: ἴδια κοῦπ «ἀνμπιαί», ἴδιες ἐνκρυστασιόν, ἴδια ντραπέ. Μάλιστα, ἀγαπητὲς ἀναγνώστριες οἱ νυχτικὲς γίνονται ντραπέ στὸ κορμὸς ἀπαράλλακτα ὅπως οἱ βραδυνὲς τοιαυτέτες!

Τὰ ἐσώρρουχα τῆς ἡμέρας πρέπει νὰ εἶναι ἐντελῶς ἐφαρμοστὰ στὸ στήθος. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς κλείνουν πλάγιος στὴ μέση μὲ δύο ἢ τρία κομπιά.

Τὸ μακρὸς τῶν ὑποκαμισῶν τῆς ἡμέρας εἶναι περίπου 86 ἑκατοστόμετρα. Οἱ κυλότερες εἶναι ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερο ὀγκώδεις: ἡ φόρμα

«σλίπ» ἔχει ἐπιβληθῇ παντοῦ. Οἱ κυλότερες αὐτὲς δὲν ἔχουν συνήθως γαρνιτούρα καὶ εἶναι ἐντελῶς κολλητὲς στὸ σχῆμα οὕτως ὥστε νὰ μὴ διακρίνεται οὔτε κάτω ἀπὸ τὰ στενότερα φορέματα.

Τὰ ὕφασματα ποὺ προτιμῶνται γιὰ τὰ ἐσώρρουχα τῆς ἡμέρας εἶναι οἱ μεταξωτὲς μουσελίνας, τὰ λεπτὰ κρεπόν, τὰ σατέν. Τὸ μπλέ λαβάντ, τὸ πράσινο ἀνοιχτό, τὸ κίτρινο, εὐνοοῦνται πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὰ ροζ τὰ ὁποῖα ἔχομε βαρεθῇ πιά.

Κατὰ γενικὸν κανόνα, ἐφέτος τὰ ἐσώρρουχά μας πρέπει νὰ εἶναι δίχρωμα. Τὸ ἐμφῆ αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται μὲ ἀπλικάσιον σὲ μονόχρωμο ἢ μὲ μπουκέτα ἐμπριμέ. Τὰ ἐσώρρουχα ἐμπριμέ εἶναι πολὺ τῆς μόδας καὶ ὅχι μόνον ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν σχέδια λουλουδιῶν ἀλλὰ καὶ τὰ πολυχρώμα ριγὰτὰ σκοτσέζικα.

Οἱ νυχτικὲς γίνονται πολὺ μακρὺς. Ἀκουμποῦν στὸ ἔδαφος καὶ δὲν ἔχουν ποτὲ μανίκια. Τὸ ἀνοιγμα τοῦ λαιμοῦ εἶναι συνήθως σουρωτὸ ἢ ντραπέ καὶ ἡ τάγια ὑπογραμμίζεται μὲ μιὰ ζώνη ποὺ σχηματίζει ἐσάρπα.

Ἀς ποῦμε τώρα καὶ λίγες λέξεις γιὰ τοὺς κορσέδες—ζῶνες. Εἶνε τόσο λεπτοί, χαριτωμένοι καὶ ἀθέατοι χάρις στὴν καλὴ ἐφαρμογὴ, ὥστε ὅλες οἱ γυναῖκες τοὺς φοροῦν σήμερα. Οἱ πρὸ κομπῶι γίνονται ἀπὸ σατέν καουτσουτὲ ἀνακατεμένο μὲ δαντέλλα. Γιά τις παχὺες γυναῖκες οἱ κορσέδες περιβάλλουν ὅχι μόνον τοὺς γοφούς ἀλλὰ καὶ στὸ ἐπάνω μέρος σχεδιάζουν σουτιέν ποὺ συγκρατεῖ περίφημα τὸ στήθος.

Κάθε γυναῖκα πρέπει νὰ φορῇ μιὰ ζώνη. Οἱ σύγχρονες ζῶνες εἶναι εὐχρηστες, υαλακὲς καὶ δὲν βασανίζουν τὸ σῶμα ὅπως οἱ παλαιοὶ κορσέδες. Λεπτὲς καὶ χωρὶς μπανέλλες, οἱ σύγχρονες ζῶνες δὲν εἶναι ἀνθυγιεινὲς ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι τις διαλέγετε σύμφωνα μὲ τὸ σῶμα σας, ὅτι δὲν εἶναι πολὺ στενὲς καὶ ὅτι τις βγάζετε γιὰ νὰ κοιμηθῇτε.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ἡ γυναῖκα καὶ ἡ ὁμορφιά

Ὅλες οἱ γυναῖκες ἔχουν οὐκ αἰώμα στὴν ὁμορφιά κι' ὅλες μὲ τις σημερινὲς προόδους τῆς αἰσθητικῆς ἐπιστῆμης μποροῦνε νὰ γίνονται ὥραίες. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τονίσω τὴν μεγάλη σημασία ποὺ παίζει ἕνα ὥραιο πρόσωπο στὴ ζωὴ τῆς γυναῖκας. Εἶναι ἄλλωστε γνωστὸ, ὅτι γιὰ νὰ κρίνῃ κανεὶς μιὰ γυναῖκα, ἂν εἶναι ὥραία ἢ ὄχι, θὰ ντυτᾷ πρῶτα τὸ πρόσωπο, ποὺ μὲ τὴν ὁμορφιά του σκεπάζει πολλὰς φορὲς ὅλα τὰ ἐλαττώματα τοῦ σώματος.

Ὁ χρόνος, βέβαια ἐργάζεται γιὰ τὴν καταστροφὴ τῆς ὁμορφιάς. Ὅταν ἐργάζεται, ὅμως, μόνος ἀργεὶ νὰ τὴν καταβάλλῃ, νὰ τὴν μαρμαρώσῃ καὶ νὰ τὴν ἀφανίσῃ. Τὶς περισσότερες ὁμορφιὲς ἢ καταστροφὴ ἐπέρχεται καὶ μὲ τὴν σωματικὴν τῆς κατόχου τῆς ὁμορφιάς. Σεῖς οἱ ἴδιες, ἐξ ἀγνοίας σας, ὑποβοηθεῖτε τὸ χρόνο στὸ καταστρεπτικὸν του

Τὸ κορμί

ἔργον. Ἐνῶ μπορείτε καλλίστα, κι' ὁφείλετε, νὰ τὸν ἐμποδίσετε ἀποκτώντας πρὸ παντὸς αἰσθητικὴ συνείδηση. Πρέπει κατὰ πρῶτον νὰ προσέχετε νὰ μὴ καταστρέφετε τὴν φυσικὴ ὁμορφιά τῆς ἐ-

πιδερμίδος σας καὶ κατὰ δεύτερον λόγον νὰ τὴν συντηρήσετε μὲ τὴν τακτικὴν περιποίησιν καὶ μὲ τὸν ἀνάλογο κι' ἄλλο καλὸπισμὸ. Στὴν διαιτήσιν τῆς φυσικῆς ὁμορφιάς θὰ βοηθῇ βοηθὸ πολὺτιμο τὴν

αἰσθητικὴ ἐπιστῆμη. Τὶς βαφεὲς τὰ προκλητικά, κι' ἐξωφρενικά πασαλείμματα ἢ ἐπιστῆμη αὐτὴ τὰ ἀγνοεῖ. Ἡ ἀληθινὴ αἰσθητικὴ ἐπιστῆμη. Εἶναι ἐφευρέσεις τοῦ Κινηματογράφου καὶ ἀπαραίτητα τρῶν, γιὰ τὴν ἀπόκρυψη διαφόρων ἐλαττωμάτων καὶ ἀνωμαλιῶν τοῦ προσώπου ποὺ στὸν φανὸ καὶ στὴν ὀθόνη δὲν κρύβονται. Δυστυχῶς ὅμως οἱ περισσότερες δεσποινίδες καὶ κυρίως σήμερα ἔχουν παρεξηγήσει τὴν πραγματικὴν ἐννοία τῆς ὁμορφιάς καὶ μόνον ἀπὸ στομπισμὸ καὶ τυφλὴ προσήλωση στὴν Μόδα βάφονται δαρκῶς παντοῦ καὶ πάντοτε, ὑπερβολικά κι' ἀνανόιστα, συντελώντας μόνον στὴν καταστροφὴ τῆς φυσικῆς τῶν ἀνθηρότητας. Κάθε ὅμως ὅλον τῶν ἀπαραίτητων πραγματικῶν γνώσεων γιὰ τὴν διατήρησιν τῆς ὁμορφιάς—καὶ κομικῶς νὰ πιστεύω ὅτι τοῦτο ἐν μέρει τὸ ἔχω ἐπιτύχει μεταξὺ τῶν τακτικῶν ἀναγνωστῶν μου μὲ τὰ ἄρθρα μου, γνωρίζει ὅτι ἀπαραίτητον στοιχεῖον γιὰ τὴν διατήρησιν τῆς φρεσκάδας καὶ τῆς ὠραιότητος τῆς δὲν εἶναι πάντοτε τὰ καλλυντικά. Γνωρίζει ἀκόμη ὅτι τὰ ἀγγὰ καὶ κατὰλληλα διὰ κάθε περίπτωση καλλυντικὰ χρησιμεύουν μόνον γιὰ νὰ τονώσουν ἀφ' ἑνὸς μιὰ κρυφὴ χάρις τοῦ προσώπου, καὶ νὰ σκεπάζουν ἀφ' ἑτέρου τὰ τυχόν φυσικὰ ἐλαττώματα, προστατεύοντας ταυτοχρόνως τὸ δερμὶ ἀπὸ τις ἐκάστοτε καιρικὲς μεταβολές. Γνωρίζει τέλος ὅτι τὸ μακιγιάζ, γενικῶς πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ἐλαφρὸ καὶ καλοβαλμένο γιὰτὶ ἔτσι γλιτώνει καὶ λεπτύνεται ἡ φυσιογνωμία. Οἱ κολώνιες, τὸ οἰνόπνευμα, τὸ δέυζενέ, τὸ σαποῦνι ἀποξηραίνουν καὶ μαρακώνουν πρὸς ὅσα τὸ δερμὶ. Ἡ κυνία ἢ ἡ δεσποινὶς αὐτὴ, ν' ἀποφεύγῃ τὰ οἰονομιατοῦχα, τὰ τσιγάρα, τὴν ὑπερβολικὴν ἡλιοθεραπεία, πρᾶγματα ποὺ συντελοῦν στὴν ἐξάντλησιν τῶν νευρικῶν δυνάμεων, τὴν διατάραξιν τῆς πέψεως καὶ γενικῶς στὴν καταστροφὴ τῆς φυσικῆς ὁμορφιάς καὶ ἀνθρώπινης.

Μὲ δύο λόγια. Γιὰ νὰ εἴσθε ὥραίες πρέπει νὰ εἴσθε ἀπλὲς καὶ ν' ἀποφεύγετε τὴν ζωηρόχρωμα μακιγιάζ. Ἀποφεύγετε μὲ ἄλλα λόγια τις ἀκρότητες, τοὺς στομπισμοὺς καὶ τις καταχρήσεις ποὺ νὰ τὰ μεγελτεῖτε ἐμπόδια στὴν διατήρησιν τῆς ὠραιότητος σας ποὺ τόσο διαρκῶς ἐπιθυμεῖτε.

Δερματολόγος ἰατρός Γ. Μ. ΛΑΛΑΣ

1. Μπλούζα ἀπὸ ὀργκαντίνα γαρνιρισμένη μὲ δαντέλλα σὲ εἶδος βαλάντιν.
2. Μπλούζα ἀπὸ βουάλ μὲ γαρνιτούρα ἀπὸ κροκέ διευθετημένη σὲ φιστόνια.
3. Νεανικὴ μπλούζα στολισμένη ἐπίσης μὲ κροκέ.
4. Ἐνα κόκκινο φρεσκαῖσμα γαρνίρει τὴν κομψὴ αὐτὴ μπλούζα.
5. Μπλούζα ἀπὸ βατίστα «φιλετέ», γαρνιρισμένη μὲ σουτά.
6. Μικρὸ κεντημένον γαλονάκια κοσμεῖ τὴν χαριτωμένη αὐτὴ μπλούζα ἀπὸ βουάλ.

'Από Βρεφοκτονεΐον, φυτώριον ζωής

Μιά έρευνα στο σημερινό δημοικόν ερεφοκομείον

«Ο πατήρ και η μήτηρ
εγκατέλειπών με ο δε Κύ-
ριος προσέλαβε το μεν».

Αυτά τα λόγια είναι γραμμένα
επάνω στη βρεφοδόχο του έπι-
της οδοῦ Πειραιῶς Ἰδρύματος.
Σε μία όμως αθούσα του ἴδι-
ου κτιρίου, όπου λειτουργεί από δι-
ετίας η «Σχολή Βρεφοκόμων» έχει
γραφεί στον τοίχο ένα άλλο λακωνι-
κόν ρητόν: «Ἐλθετε ζήσωμεν ὑπὲρ
τῶν παιδιῶν ἡμῶν». Λέξεις που ἡμπο-
ροῦσαν νὰ μείνουν κενές, ἀλλὰ πού
ἐγιναν καὶ εἶναι σήμερὰ τὸ σύνθημα
μιάς ἀπὸ τις εὐγενέστερες
σταυροφορίες, πού ἐγνώρισαν
ὡς σήμερὰ ἡ πρωτεύουσα.

Τ' ἀποτελέσματα τοῦ συν-
θηματος αὐτοῦ, τ' ἀντιλαμ-
βάνεται κανεὶς ὅταν ἐπισκε-
φθῇ τὸ Ἰδρυμα, ὅπως λει-
τουργεῖ τώρα. Διὰ νὰ τὸ ἐ-
πισκεφθῇ, όμως, θὰ ὑπο-
χρεωθῇ ἀπὸ τὴν Διευθύν-
τρια νὰ περιβληθῇ ὁλοκά-
θαρη ἱατρικὴ μπλούζα.

Ἡ Διευθύντρια κ. Μ. Γα-
τοπούλου εἶνε μιά ἐξαιρετικὴ
σὲ δραστηριότητα, ἱκανότητα
καὶ ἐπιστημονικὴ κατάρτισις
γυναίκα, ἡ ὅποια ἀφοῦ ἐπὶ
15 χρόνιᾳ εἰργάσθη ἐρασιτε-
χνικῶς ὑπὸ τὰς ἀμεινίστους
Βασιλίσσας Ὀλγαν καὶ Σο-
φίαν εἰς τὰ ὑπ' αὐτῶν Ἰδρυ-
θέντα νηπιαγωγεία, ἀπὸ τοῦ
1928 ἀνέλαβε τὴν Διεύθυνσιν
τῶν Παιδικῶν Ἐξοχῶν τοῦ
Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος, πού
ἀνέδειξεν εἰς τὴν σημερινήν
τὴν περιωπὴν. Ἐκεῖ τὴν ἀ-
νεκάλυψε ὁ κ. Κοτζιάς, ὅταν
ἀνέλαβε τὸν Δῆμον Ἀθηναί-
ων, καὶ τῆς ἀνέθεσε κατ' ἀο-
γὰς τὸ Τμήμα Προνοίας τοῦ Δήμου
καὶ κατόπιν τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Δη-
μοτικοῦ Βρεφοκομείου.

ΣΣΣ

Ἀκολουθοῦμεν ἀνευ φλυαριῶν, πί-
πτοντες ἀπὸ ἔκπληξιν εἰς θαυμασμόν,
τὴν Διευθύντρια. Ἀπὸ τὴν πρώτῃν
βαθμίδα τῆς κυρίας εἰσόδου ὡς τὴν
τελευταίαν ἀποθήκην τοῦ Ἰδρύματος,
ἀπαστράπτει εἰς χειρουργεῖον τελειστά-
του εὐρωπαϊκοῦ νοσοκομείου, Κένερας
ἀπολύτως θοοῦ βος, καμμία κίνησις
εἰς τοὺς διαδρόμους. Οἱ πόρτες, κα-
τάλευκες, κλειστές. Ἡ Διευθύντρια
ἀνίρνει τὴν ὑπ' ἀριθ. 1 αἴθουσαν. Ὁ-
κτώ ἕως δέκα κρεβατάκια ὁμοί-
μορφα, ὁμοίχρωμα ὁλοκάθαρα καὶ
ἄλλα τόσα προσωπάκια ῥοδοκόκκινα,
πού τὰ σκέπει πιά καὶ τὰ προστα-
τεύει ἡ θεὰ ΥΓΕΙΑ. Τὸ κάθε κρεβ-
βάτι — ὅπως, ἄλλως τε, εἰς ὅλες τις
αἰθούσας — εἶναι χωρισμένο ἀπὸ τ'
ἄλλα μὲ ὑαλοφράκτα χωρίσματα,
ὥστε τὰ μωρὰ νὰ προσφυλάσσονται
ἀπὸ τις μικρὲς μολύνσεις κρουσμο-
μάτων. Λέγω «κρουσμομάτων», διότι
μόλις ἀδιαθετῇ ἓνα μωρό, θὰ πε-
ράσῃ ἁμέσως εἰς τὸ ἀπέναντι τοῦ ἴ-

δρύματος «Νοσοκομείον» τῶν μικρῶν,
ὅπου ἀναλόγως τῆς παθήσεώς του θὰ
τοποθετηθῇ σὲ εἰδικὴ αἰθούσα.

Βρεφοκόμος, μὲ ὁλοκάθαρες λευ-
κὲς ρόμπες καὶ χειρουργικὲς μάσκες
γὰ νὰ ἀποφεύγεται κάθε μόνυσις,
ἀλλὰ ὡν, τὴν στιγμήν πού μπαίνομε,
τὰ μωρὰ. Ἀλλὰ τί καθαριότης. Νο-
μίζει κανεὶς ὅτι εἶναι ψεύτικα, κομ-
κλές. Τόσον εἶναι ὁλοκάθαρα τὰ ἐ-
σώρρουχα, τὰ στρώματα καὶ τὰ σκε-
πάσματά των.

— Αὐτὸς ὁ θάλαμος, μοῦ λέγει ἡ
Διευθύντρια, εἶναι τῶν μικρῶν πού
γεννήθηκαν στὰ μαγειτήρια, στὸ Δη-

τολόγιον, πού σώζον ἀπὸ τὸ θάνατο
τ' ἀθῶα αὐτὰ πλάσματα. Ἡ ἱατρικὴ ἐ-
πίβλεψις καὶ παρακολούθησις τῶν μι-
κρῶν γίνεται κατὰ τρόπον πού ἐμ-
πνέει εὐγνωμοσύνην καὶ σπὸν πῶ ἁ-
συγκίνητον ἄνθρωπο. Ὅλα τὰ παιδι-
α καὶ τὰ κάθε ἓνα χωριστὰ δεχεται κα-
θημερινῶς πέντε ἱατρικὲς ἐπισκέψεις.
Τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ὑγιονο-
μικῆς Ὑπηρεσίας, τῶν δύο Ἐπιμελη-
τῶν του καὶ τῶν εἰδικῶν, τοῦ ὀφθαλ-
μολόγου, τοῦ ὠτολαρυγγολόγου καὶ
τοῦ παθολόγου. Ἐ, δὲν πιστεύω κα-
νένα παιδί στὴν Ἀθήνα νὰ ἔχῃ τέτοια
στοργικὴ ἱατρικὴ παρακολούθησις.

Εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ἰδρύμα-
τος ἔχουν κτισθῇ τρία περι-
περα γιὰ τις μητέρες πού
γεννοῦν στὰ Μαγειτήρια καὶ
πού κατὰ τὸν Νόμον εἶναι ὑ-
ποχρεωμένες νὰ παραμείνουν
στὸ Βρεφοκομεῖο γιὰ νὰ θη-
λάσουν τὰ παιδιά τους, τέσ-
σερις μῆνες.

Στὸ διάστημα τῶν τεσσά-
ρων αὐτῶν μηνῶν καταβάλ-
λεται κάθε προσπάθεια ἀπὸ
τὸν ἱερέα τοῦ παρεκκλησίου
τοῦ Ἰδρύματος «Ἄγιοι Ἀ-
νάρχυροι», τὴν Διευθύντριαν,
τοὺς ἱατροὺς καὶ τὸ λοιπὸ
προσωπικόν, γιὰ νὰ ζωντα-
νέψῃ εἰς τὴν καρδίᾳ τῶν μη-
τέρων αὐτῶν τὸ αἶσθημα τῆς
μητρότητος.

Ἀκόμη αἱ υἱοθεσίαι ἠυξή-
θησαν. Ἀπὸ τὸ 1935 υἱοθετή-
θησαν τετρακόσια πενήκον-
τα, ἐνῶ στὰ προηγούμενα 15
χρόνια συνολικὰ μόνον 350.
Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν γε-
νικὴ καλὴ κατάστασιν τῶν
βρεφῶν, πού εἶναι ὅλα ῥοδο-
κόκινα καὶ ἑλκυστικά!

Ὁ θέλων νὰ υἱοθετήσῃ θὰ
υποβάλῃ σχετικὴν αἴτησιν. Τὸ Ἰδρυμα
θὰ ἐξακριβώσῃ μὲ εἰδικὴ ἐπισκέ-
πτρια τὴν κοινωνικὴν του θέση καὶ
ἠθικὴν ὑπόστασιν γιὰ τὴν ὅποιαν ἐνδια-
φέρεται περισσότερο τὸ Ἰδρυμα.
Ἄς εἶναι πτωχὸς, ἀδιάφορος, ἀρκεῖ νὰ
εἶναι ἐντιμὸς, μὲ λευκὸν παρελθόν.
Συνήθως υἱοθετοῦνται μωρὰ ἑνὸς
χρόνου, καὶ περισσότερα κορίτσια ἀ-
πὸ ἀγόρια. Μερικὰ λαμβάνουν ἀνέλ-
πιστη τύχη. Οὕτω πέρσιν ἓνας πλού-
σιος ἀπὸ τὴν Κηφισιά ἔγραψε ἁμέσως
στὸ μωρὸ πού υἱοθετήσῃ πέντε ἑκα-
τομμύρια δραχμῆς.

Προχθές, πού ἐπισκέφθην τὸ ἴ-
δρυμα, ἡ Διευθύντρια κ. Γατοπούλου
μόλις εἶχε λάβει παρόμοια αἴτησιν ἐ-
νὸς ὁμογενοῦς ἀπὸ τὴν Ἀμερική πού
ἐσώκλειεν ἐπίσημα πιστοποιητικὰ βε-
βαιοῦντα ὅτι εἶχε περιουσίαν ἄνω
τῶν διακοσίων χιλιάδων δολλαρίων,
καὶ εἰσόδημα 25 χιλιάδες δολλάρια
τὸ χρόνο. Συνήθως, όμως, οἱ υἱοθε-
τοῦντες ἀνήκουν στὴ μεσαία λαϊκὴ
τάξιν πού ἀγαπᾷ περισσότερο τὰ
παιδιά.

Ἐνα ἄλλο μέρος, ἔστω καὶ μικρὸ,
παραλαμβάνεται ἀπὸ τις μητέρες τῶν
παιδιῶν.

Σ.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

Ἐνα ἐξαιρετικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα
ΤΟΥ ΜΟΡΑΙΗ ΝΤΑΛΤΟΝ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Σὲ μιά ὥραία ἑπαιὶ τοῦ Λάδερν Πέδε-
ριλ, κατὰ τὴ διάρκεια ἐνὸς μῶλ μα-
σέ, θρῆθηκε σκοτωμένος ὁ συγγρα-
φεὺς Ἑντγκαρ Στάλλα. Τὸ ἐγκλημα
διεπράχθη τὴ στιγμὴν πού εἶχαν οἱ δύο
ἄνθρωποι τὰ φῶτα τῆς ἐπαύλεως, γιὰ νὰ
παῖξουν οἱ καλεσμένοι τὸ κρυφτοῦλι.
Ὁ οἰκοδεσπότης Τάμπριτζ εἰδοποίη-
σε ἁμέσως τὸ πλησιέστερο ἀστυνομικὸ
τμήμα καὶ σὲ λίγο κατέβησαν στὸ
Πέδεριλ ὁ ἐνωμοτάρχης Λέιν, ἀκο-
λουθούμενος ἀπὸ τὸν Χιού Κόλλιερ,
ἀξιωματικὸ τῆς Σκωτλανδ Γουάρδ, πού
ῥιζοκόταν μὲ αἰεὶ καὶ ἀκολούθησε
τὸν φίλο του ἐνωμοτάρχη, ἐντελῶς
ἀνεπίσημα.

Οἱ δύο ἀστυνομικοὶ ἀρχίσαν νὰ ἐξετά-
ζουν ἕναν πρὸς ἕναν ὅλους τοὺς κα-
λεσμένους, χωρὶς όμως, νὰ προκύπτῃ
τίποτα τὸ διαφωτιστικὸ ἀπὸ τις κατα-
θέσεις των.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ ἐνωμοτάρχης Λέιν πα-
θαίνει ἀπὸ ἀσφυξία μέσα στὸ δωμά-
τιο τῆς ἐπαύλεως ὅπου κοιμήθηκε (λό-
γῳ τοῦ ὅτι ἀνοίχθηκε μυστηριωδῶς
τὸ ρομπινὲ τῶν φωταερίων) καὶ οἱ ἀ-
νιχνεύσεις συνεχίζονται ἀπὸ τὸν ἐπι-
θεωρητὴ τῆς Σκωτλανδ Γουάρδ Χιού
Κόλλιερ.

Ὁ Κόλλιερ ἀνακρίνει ἕναν πρὸς ἕναν ὅ-
λους τοὺς καλεσμένους τῆς ἐπαύλεως.
Ὁ τρόπος, όμως, μὲ τὸν ὅποιον ἐκτε-
λεῖ τὸ καθήκον του, ἐξοργίζει τὸν Σέρ
Χιούσταρ, ἐξάδελφον τοῦ οἰκοδεσπό-
του καὶ ὁ ἀτυχὴς Κόλλιερ ἀντικαθί-
σταται ἀπὸ τὴν Σκωτλανδ Γουάρδ, μὲ
τὸν ἐπιθεωρητὴ Γιλντν. Ὁ Γιλντν συ-
νέχισε τὸ διαγινώσκον ἐργον του, ἀλ-
λὰ δὲν μπορεῖ νὰ βγάλῃ κανένα συμπε-
ρασμα. Ὅλοι τοῦ αἰώνου ἐπὶ τοῦ
καὶ ὅμως κανένας δὲν βαρύνεται μὲ
νευροπαστὲς ἀποδείξεις.

Τέλος, ὁ Γιλντν ἐπισκέπτεται τὸ νο-
σοκομεῖον τὸν ἀσθενοῦντα ἐνωμοτάρ-
χη Λέιν, νὰ νὰ μάθῃ τί εἶνε ἀνωπύ-
νη στὴν ἑπαιὶ, ὥστε νὰ ἐξοργίσῃ
τὴν ἑπαιὶ καὶ νὰ τὸν ἀναγκά-
σῃ ν' ἀποπειρηθῇ τὴ δολοφονία
των.

80Ν

Σὲρ Χιούσταρ Τάμπριτζ: Βρισκόταν
στὴ διδωλὴν. Τὸ βραδυνὸν
αὐτὸς, ἀλλὰ δὲν εἶχε λόγους νὰ
σκοτώσῃ τὸν Στάλλα. Ἀγνοοῦ-
με ἂν ὑπῆρχε κανεὶς τέτοιος λόγος.

Πήλ Τάμπριτζ: Γυναίκα νεωκὴ, γα-
ρακτὸ καλὸς καὶ φιλόνομος. Θὰ μπορού-
σε νὰ σκοτώσῃ τὸν Στάλλα, ἀλλὰ μόνον
κατὰ τὴ διάρκεια οἰλονικίας. Ἀλλ' ὁ
συγγραφεὺς ἐφρονέθη ἀπορῶδως. Ἡ Πήλ

θεβαιώνει ὅτι βρισκόταν στὸ σαλόνι.

Τζᾶκ Νόρρις: Ἀνὸ Μπρέτ καὶ Ἀτζελ
Χάδλιντ: Τὰ πρόσωπα αὐτὰ εἶχαν κρυ-
φθῇ ὅλα στὴ σέττα καὶ μποροῦν εὐκόλῃ
ν' ἀποκλεισθῶν. Ἡ Ἀτζελ Χάδλιντ
δηλώνει ὅτι ἄκουσε μιά σπουδαία συνομι-
λία μεταξὺ τῆς κυρίας Κλέαρ καὶ τοῦ
Ντάρρου καὶ ὅτι κληθῇ ἀσφαλῶς στὸ δι-
καστήριον, γιὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὁ Ντάρρου
μισοῦσε τὸν Στάλλα.

Τζᾶκ Νόρρις: Εἶχε κρυφθῇ μέσα στὸ
ντουλάπι, ὅπου δάξον τις σκουπες. Ὁ
Στάλλα τῆς εἶχε κάνει κότσε καὶ αὐτὴ
νόμιζε ὅτι τὴν ἀγαποῦσε. Πολλὴ νεία.

Τζᾶκ Νόρρις: Βρισκόταν στὸ
χώλλ, μαζί μὲ τὸν Τάμπριτζ. Ὁ γλυκο-
πῆς, ἀλλ' ἀκίνδυνος. Δὲν ἀγαποῦσε τὸν
Στάλλα, ἀλλὰ δὲν ἦταν ὁ μόνος.

Κυρία Στόρεϋ: Δὲν εἶχε κανένα μέρος
στὸ κρυφτοῦλι. Ἀνέβηκε στὸ δωμάτιόν
πρὶν ἀπὸ τὰς ἐννεία.

Κυρία Κλέαρ: Εἶχε κρυφθῇ στὴν τρα-
πεζαρία. Θὰ μπορούσε κάλλιστα νὰ εἰσχω-
ρήσῃ στὴ γαλαρία καὶ νὰ μαχαιρώσῃ τὸν
Στάλλα. Ὅλοι τους θὰ μπορούσαν νὰ ἐ-
ξαφανίσουν τὸ ὄπλον, πρὸ τῆς ἀνακαλύψε-
ως τοῦ ἐγκλήματος.

Χιού Ντάρρου: Ἐμεινε μέσα στὴ γα-
λαρία ἐπὶ ἓνα τέταρτον τῆς ὥρας, ὅπου
βρισκόταν τὸ πτώμα καὶ ὕστερα ἔδωκε τὸ
σύνθημα, ὅπως καταθέτει ὁ ἴδιος. Μισοῦ-
σε τὸν Στάλλα, ὁ ὅποιος εἶχε ἐξωθήσει
τὸν ἀδελφὸν του στὴν αὐτοκτονία καὶ τὸν
ἐπανεβίβασε ὑστερ' ἀπὸ δώδεκα χρόνια, νὰ
φλερτάρῃ ταυτοχρόνως δύο γυναῖκες. Τὸ
κτύπημα δὲν θὰ μπορούσε νὰ κατενεχθῇ
ἀπὸ ἓνα τυφλόν, ἀλλ' εἶναι βέβαιον, δι-
στυγῶς γι' αὐτόν, ὅτι ὁ Ντάρρου ξανα-
βρῆκε τὸ φῶς του, λίγο μετὰ τὴν ἀφίξι-
τον στὸ Λάδερν Πέδεριλ καὶ δὲν μπορεῖ
νὰ θεβαιώσῃ ὅτι ἀνέβλεψε κανένα πρὸς
πτώσεως πού ἔκανε, ὅταν ἔπεσε πᾶνω στὸ
πτώμα. Ἡ προσπάθειά του ὅπως ἀποκοῦ-
ψῃ ἀπὸ τὴν ἀνίχνει τὸ γεγονός ὅτι δὲν
ἦτο πλέον τυφλός, θὰ προκαλέσῃ πολὺ κα-
κὴ ἐντύπωσις. Ἰδρυματικὰ καλλιτέχνου,
πολὺ νεωκὸς. Ἡ κυρία Κλέαρ, πού τὸν
ἀγαπᾷ, εἶναι ἀσφαλῶς τὸ μόνο πρόσωπο
πού πιστεύει στὴν ἀθωότητά του. Τὸ ἐλ-
τήριο τοῦ ἐγκλήματος εἶναι καταφανές
καὶ ἡ κατάλληλος εὐκαιρία παρουσιάσθη-
κε. Τίποτα δὲν λείπει.

Διάν Στόρεϋ: Ἡ πρώτη κατάθεσις
τῆς κοπέλλας αὐτῆς ἦταν γεμάτη ψέμα-
τα. Ὁ λόγος εἶναι εὐνόητος. Ἦταν
ἀπορροιασμένη μὲ τὸν Σέρ Χιούσταρ καὶ
ἤθελε ν' ἀποκρύψῃ τὸ γεγονός ὅτι φλερ-

τάριζε μὲ τὸν σωφῆρ. Ἡ νεωτέρα τῆς κα-
τάθεσις συμπίπτει μὲ τὴν κατάθεσι τοῦ
Ντάρρου, ἀλλὰ τὸ γεγονός ὅτι ἐφεύσθη
στὴν ἀρχή, θὰ τὸ ἐκμεταλλεῖται εἰς βά-
ρος τῆς ἡ κατηγορίας.

Ἰδαν Παδλόφσκυ: Τὰ ἴδια ὡς ἀνωτέ-
ρω.

Σημείωσις: Ἡ δολοφονία ἐξετελέσθη μὲ
ἀπόλυτη ψυχραιμία. Τὸ γράμμα, τοῦ ὁποί-
ου τὸ ἀπόκομμα θρῆθηκε στὴν τσέπη τοῦ
θύματος, ἀποδεικνύει ὅτι ὁ δολοφόνος εἶ-
χε προμελετήσει τὸ ἐγκλήμα του καὶ ἔ-
γραψε στὸν Στάλλα, γιὰ νὰ βρισκῆται κα-
τὰ τὴν ὥρα τοῦ παιγνιδίου σ' ἓνα ὠρι-
μένο μέρος. Ἐπίσης, ὁ δολοφόνος, ἐγνώ-
ριζε ἀπὸ πρὶν ὅτι τὸ βράδυ θὰ παιζόταν
τὸ κρυφτοῦλι.

Ὁ Γιλντν ξαναδιάβασε αὐτὰ πού εἶχε
γράψῃ. Ὑστερὰ σηκώθηκε, ἔβγαλε ἀπὸ
τὸ ντουλάπι του μερικὰ σκεπάσματα, τᾶ-
στρεψε καὶ κοιμήθηκε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17ον

Ἐκεῖνος πού ἤξερε πολλὰ

—Νὰ πού ὁ πυρετὸς ἔπεσε ἐπὶ τέλους,
εἶπε ἡ νοσοκόμος, κυττάζοντας τὸ θερμό-
μετρο. Ὁ γιατρός θὰ εὐχαριστήσῃ πολὺ
ὅταν ἔλθῃ.

—Τὸ πιστεύετε; Τὸν περασμένο χρόνον
τοῦ εἶχα κόψει διπλότυπο καὶ πληρώσει
πρόστιμο, γιατί εἶχε ἀδήλωτο τὸ σκυλλί
του.

Ἡ νοσοκόμος γέλασε.

—Ἀστεῖες εἶστε. Ἀρὰ εἰσθε καλά. Ἐ-
γὼς πολλοὺς φίλους καὶ ὅς ἀγαποῦν.
Καθημερινῶς σὰς στέλλουν φρούτα καὶ
γλυκὰ.

—Ναί, ὁ κ. Τάμπριτζ καὶ ὅλες αὐτὲς
οἱ κυρίες ἐράγγηκαν πολὺ καλὰς μαζί μου,
εἶπε ὁ Λέιν. Τί νεία γὰρ τὸ ἐγκλήμα; Θὰ
μπορέσω νὰ διαβάσω ἐφημερίδας τώρα πού
μοῦπεσε ὁ πυρετός;

—Βεβαίως. Καὶ νὰ δεγθῇτε ἐπισκέψεις
ἂν θέλετε. Δοκιμάστε τώρα αὐτὴ τὴν
κοίμα. Σὰς τὴν ἐστειλάν σήμερὰ. Μπορεῖ-
τε νὰ σὲ γὰρ μαζί μὲ τὴν ποττίγχα;

—Ἐκάλεσαν τὴ Σκωτλανδ Γουάρδ;
—Ναί. Συνελήφθη ὁ τυφλός, ὁ ὅποιος,
ὅμως, δὲν ἦτο τυφλός.

Ὁ Λέιν εἶχε κατεβάσει μιά κουταλιὰ
τῆς κρέμας. Ἀλλὰ στὸ ἄκουσμα τῆς εἰδή-
σεως αὐτῆς διέκοψε τὸ φαγητόν του.

—Τὸν Ντάρρου; Δὲν εἶναι δυνατόν...
Γιὰ πέστε μου... Πόσον καιρὸ βρισκομαι
ἐδῶ μέσα;

— Πέντε βδομάδες.
— Άλήθεια; Πότε θα γίνει η δίκη;
— Σε όκτω μέρες. Άλλά φάτε, λοιπόν, την κρέμα σας.

Η νοσοκόμος έφυγε κι' ο Λέιν έμεινε μόνος του. Αυτά που είχε μάθει, τον στενοχώρησαν όπως φαίνεται, γιατί όταν στίς έντεκα ήλθε ο γιατρός, τον βρήκε με πυρετό.

— Άκούστε, γιατρέ, είπε ο ένωμοτάρχης. Μπορώ να δώ τον προϊστάμενό μου; Είναι ανάγκη να του μιλήσω για την υπόθεση του Λάβερν Πέβεριλ... Η άρρώστια μου δεν μου επέτρεψε να κινηθώ... Τώρα, όμως, είμαι καλύτερα και πρέπει άπωσδήποτε... Όλοι τους είναι γελασμένοι... Κι' εγώ στην αρχή είχα υποπευθθί τον Ντάρροου, άργότερα, όμως, βρήκα άλλα ίχνη. Πώς δεν διάβασαν τις σημειώσεις μου; Δεν μπορούν να καταλάβω...

Ο γιατρός νόμιζε ότι ο Λέιν παραμιλούσε από τον πυρετό και κύτταζε τον τριγυρό του.

— Θα τον δήτε τον προϊστάμενό σας, ήπε, σε μία δυό μέρες. Μην ταράττεσθε... Όλα πάνε καλά και δεν υπάρχει λόγος να στενοχωρησθε. Προσπαθήστε να κοιμηθήτε λιγάκι.

Ο γιατρός άπεμακρύνθη και είπε στη νοσοκόμο:

— Συνεχίσατε τις δόσεις του μπουρούρου και φροντίστε να μη τον ένοχλή κανείς.

— Είναι ή μέρα των επισκέψεων. Κάποιος άνθρωπάκος έχει έλθει επανειλημμένως κι' επιμένει να τον δει.

— Άς κάνη ακόμα λίγη ύπομονη. Η άπότομος αυτή άνύψωση της θερμοκρασίας αέ άνησυχή.

Το προσωπικό του νοσοκομείου άγαπούσε πολύ τον ένωμοτάρχη Λέιν. Το μεσημέρι, ο φίλος μας έφαγε με όρεξη. Άλλά το άπόγευμα ή κατάστασίς του χειροτέρευσε. Ο Χέρμαν Γκλύντ που ήλθε κατά τις πέντε, προσέκρουσε πάλι στην άπαγορευτική διαταγή του γιατρού.

— Δεν θα μπορούσατε να τον δήτε, του είπε ο θυρωρός. Πάντως θα είδοποιήσω την άδελφή.

— Πέστε της ότι είναι μεγάλη ανάγκη. Πρέπει να του μιλήσω σχετικώς με το έγκλημα του Λάβερν Πέβεριλ.

— Σταθήτε μία στιγμή.

Ο Γκλύντ περίμενε κάμποση ώρα. Είχε νυκτώσει και οι επισκέπτες του νοσοκομείου άρχισαν να φεύγουν. Ο θυρωρός είχε κλείσει την πόρτα, αλλά το λουκέτο δεν είχε πιάσει κι' έμεινε μισοανοικτή. Έτσι, ο Γκλύντ μπόρεσε να παρακολουθή τα συμβαίνοντα μέσα. Κάποια στιγμή, άκουσε θήματα στο γάλλ. Ήταν ο γιατρός και μία άδελφή, οι όποιοι μιλούσαν για τον Λέιν. Η άδελφή έλεγε:

— Αυτό ακριβώς έλεγα χθές στην κ. Τάμπριτζ. Ότι ο ένωμοτάρχης είναι πολύ καλύτερα. Τον άγαπάει πολύ ή καυμένη, καθώς και ο άντρας της. Κάθε μέρα του στέλλουν γλυκά και φρούτα.

Ο Γκλύντ πλησίασε τον νικητόδε

— Συγγνώμη...

— Ποιος είσθε;

— Ήλθα για να δώ τον ένωμοτάρχη Λέιν.

— Αυπούμαι πολύ, είπε ο γιατρός, άλλ' είναι τελείως άδύνατον. Ο ένωμοτάρχης έπαθε ύποτροπή της άσθενείας του. Δεν είναι εις θέαν να δεχθώ επισκέψεις.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

=====

— Από γαστρικές ένοχλήσεις.

Κι' ο γιατρός έκανε να φύγη. Η άδελ-

φή, όμως, ρώτησε τον Γκλύντ:

— Είσθε φίλος του Λέιν;

— Όχι. Θέλω να τον δώ για το έγκλημα του Λάβερν Πέβεριλ. Θέλω να συγκεντρώσω όρισμένα στοιχεία για την υπεράσπισί...

Ο γιατρός που άκουσε, κοντοστάθηκε και είπε:

— Η νοσοκόμος Μάρσαλ μου είπε ότι ο Λέιν μιλάει διαρκώς γι' αυτό το έγκλημα... Καλά... Μπορείτε να τον δήτε μία στιγμή... Θα σας δηγήση ή άδελφή. Άν, όμως, κοιμάται, δεν πρέπει να τον ξυπνήσετε. Σε λίγο θα έλθω κι' εγώ.

Ο Γκλύντ άκολούθησε τη νοσοκόμο, ή όποια τον ώδήγησε στο δωμάτιο του άσθενούς. Μόλις την είδε ο Λέιν θέλησε κάτι να πη, αλλά δεν μπόρεσε... Ο Γκλύντ έσκυψε από πάνω του.

— Μπορείτε να μου πήτε με μία λέξη, αυτό που άνεκαλύψατε την τελευταία μέρα στο Λάβερν Πέβεριλ;

Ο άσθενής έκανε μία μικρή προσπάθεια για να μιλήση, αλλά δεν τό κατάθρωσε. Τα χέρια του σάλευν επάνω στο σεντόνι.

Η νοσοκόμος πλησίασε για να δει τί ήθελε, άλλ' ο Γκλύντ που κατάλαβε, έδωλε από την τσέπη του ένα μολύδι και τώβαλε στα δάκτυλα του Λέιν.

Έγστερα έβαλε κάτω από το χέρι του ένα χαρτί.

— Τίποτε δεν γίνεται, ψιθύρισε ή άδελφή, βλέποντας, ύστερ' από μία στιγμή, να πέφτη το μολύδι από τα δάκτυλα του ένωμοτάρχου. Άλλ' ο Γκλύντ ήρε το χαρτί, όπου ο Λέιν είχε, ώστόσο, γρατσουνίσει κάτι και τώβαλε μέσα στο πορτοφόλι του.

— Αυτό ακριβώς ήθελα, είπε. Σ' εύχαριστώ πολύ, ένωμοτάρχα. Τώρα θα προχωρήσουμε περίφημα.

Μία έκφρασις εϋγνωμοσύνης εφώτισε το γλωμό πρόσωπο του άσθενούς. Ο Γκλύντ αισθάνθηκε τη νοσοκόμο να τον τραβάη από το μανίκι και την άσκοπήθηκε στο διάδρομο.

— Είναι έτοιμοθάνατος; ρώτησε.

— Πολύ το φοβούμαι, είπε ή νοσοκόμος, δακρύζοντας. Είχε τόσο βαλτιωθή ή κατάστασίς του τώρα τελευταία...

— Μά τί έχει ακριβώς;

— Ο γιατρός πιστεύει σε μία γαστρική διαταραχή. Έπέφερε φρικτά ο δυστυχής τις τελευταίες τρεις ώρες...

Ο Γκλύντ έφυγε συλλογισμένος. Έσπευσε στο γειτονικό πανδοχείο και κλείστηκε στο δωμάτιό του, για να διαβάση αυτά που είχε γράψει ο Λέιν. Κάτι γραμμές, κάτι κύκλοι... Έπεράνθρωπη προσπάθεια για να έκφρασθ ή δυστυχής... άλλ' τί ήθελε να πη; Στην αρχή, κανένας δεν ήθελε να τον πάρη στα σοβαρά. Τον θεωρούσαν σαν ένα χωροφύλακα του χωριού, άνίκανον να διαλευκάνη ένα υυστηριόδες έγκλημα... Ο Πύρλεϋ, ο μέγας Πύρλεϋ, τον παραγκώνισε, για να συνεχίση μόνος του το έργο των άνακρίσεων. Μόνον ο

Κόλλιερ κι' αυτός, ο Γκλύντ, καταλάβαιναν κι' έκτιμούσαν την εξυπνάδα του Λέιν.

Ο Γκλύντ έμεινε κάμποσο σκυμμένος πάνω από τα χαρτιά που είχε γράψει ο Λέιν. Και τέλος, το άποκρυπτογράφησε. Πέντε λέξεις άπολύτως σαφείς.

— Μπήκα! είπε θριαμβευτικά.

Κι' έπεσε να κοιμηθώ, άφανισμένος άπό την κόπωση.

Εϋπνήσε το πρωί της επαύριον, στις όκτώμιση. Η πρώτη του σκέψις μετά το πρόχειρο πρόγευμά του, ήταν να τρέξη στο νοσοκομείο. Άλλοίμονον! Ο ένωμοτάρχης Λέιν είχαν εκπνεύσει το πρωί, στις πέντε, άφού προηγουμένως είχε καταληφθ ή από άκατάσχετον έμετόν.

— Τί είχε φάγει χθές; ρώτησε ο Γκλύντ.

— Αυτά που είχε όρισει ο γιατρός. Τίποτε το άπηγορευμένο.

— Από τί υπέφερε, ρώτησε ο Γκλύντ. Ο Γκλύντ υπέβαλε στο θυρωρό δυό τρεις ερωτήσεις ακόμη και κατόπιν, αντί ν' άπομακρυνθ ή από το νοσοκομείο, πήγε στην πίσω είσοδο, από την όποιαν μπαίνόβγαίνουν οι προμηθευταί του ιδρύματος.

Σε μίαν άκρη, βρήκε μία σειρά από τενεκέδες, όπου οι μάγειροι πετούσαν τα σκουπίδια. Οι πέντε ήταν γεμάτοι ως επάνω, ο έκτος ήταν ως τη μέση μονάχα. Ο Γκλύντ επιθεώρησε όλους τους τενεκέδες και τέλος σταμάτησε στον έκτον. Βύθισε το χέρι του μέσα, πήρε κάτι, το τύλιξε προσεκτικά στο μαντίλι του και τώβαλε στην τσέπη του παλτού του.

Μισή ώρα άργότερα, το έξπρες τον έπανάφερε στο Λονδίνο. Ήξερε ότι οι φόβοι του είχαν δυστυχώς επληθύνει. Στα χέρια του κρατούσε διαρκώς ένα κομμάτι κερί.

Τέλος, το τραίνο μπήκε στον σταθμό του Βατερλώ.

Ο Γκλύντ έβαλε το κερί στην τσέπη του και κατέθηκε από το βαγόνι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17ον

Η μίς Μπρίτζ

Η μίς Μπρίτζ ήταν ιδιαίτερα γραμματέας του Γκλύντ από τριετίας. Η νεαρά αυτή διοπτροφόρος, ήσυχολέιτο με την άλληλογραφία, έδέχετο τους επισκέπτες και φρόντιζε να είναι χρήσιμος όπως μπορούσε στον κύριο της. Ο ντετέκτιβ την εκτιμούσε πολύ, χωρίς εκείνη να το άντιλαμβάνεται.

Όταν ο Γκλύντ επέστρεψε στο γραφείο του, την βρήκε όπως συνήθως στη θέση της.

— Σήμερα το πρωί, του είπε, ήλθε ή κυρία Κλέαρ στο γραφείο. Της είπα ότι: βρισκόσασταν στο Παλμίνστερ. Μου είπε ότι είχε κρατήσει δωμάτια στο πανδοχείο του Στέιμματος και ότι σκέπτεται το βράδυ της προσεχούς Δευτέρας να πάη εκεί με τον κ. Βάλλανς και τον κ. Λόζελλ.

Με παρεκάλεσε να σας πώ ότι ο κ. Τάμπριτζ δεν είναι καθόλου εύχαριστημένος από τον δικηγόρο που διωρίσαμε. Τον βρίσκει πολύ νέον και άπειρον. Προσφέρεται να πληρώση τη μισή άμοιβή, αν διορίσουμε τον Σλέχαμ Ρόε ή τον Σέρ Τζών Ράνσομ.

— Καλά, είπε ο Γκλύντ. Έμεις θα δώσουμε στον Λόζελλ την εύκαιρία ν' άν-

δειχθώ κι' αυτή την υπόθεση. Είναι πολύ έξυπνος και θα κάνει ό,τι μπορεί. Έπι πλέον, λόγω του νεαρού της ηλικίας του, ο δικαστής θα είναι επιεικής μαζί του και αυτό μας χρειάζεται. Έλπίζω να την καθυστερήσετε την κυρία Κλέαρ.

— Φυσικά. Της είπα ότι μπορούσε να έχη έμπιστοσύνη σε κάθε σας ένέργεια.

Ο Γκλύντ χαμογέλασε.

— Τί άπήντησε;

— Ότι είναι πολύ εύχαριστημένη... Τι συμπληθητική γυναίκα...

— Ναι... Μπορεί κανείς να εργάζεται με κέει προς χάριν της. Και τώρα, μίς Μπρίτζ, κυττάτε αυτό το χαρτί και πέστε μου: Τί δείχνει;

Η γραμματέας πήρε το χαρτί στα χέρια της και το κύτταξε.

— Τί γράφει είναι αυτή; Θάλεγε κανείς ότι τώγραφε κάποιον μέντιουμ.

— Μπορείτε να διαβάσετε τί γράφει; ρώτησε ο Γκλύντ.

— Όχι.

— Παραξένο, ψιθύρισε κι' ο Γκλύντ. Ούτε γώ μπορώ τώρα να το διαβάσω. Και, όμως, σήμερα το πρωί το διάβασα.

— Και τί έγραψε;

— Μόγκμπεργκαρ Χώλλ ή υπόθεσις Τρεγκιλντερν.

— Πράγμα που σημαίνει τί;

— Ότι πρέπει να προσδύμε σε έρευνες. Ο εκδότης του Στάλλαρ μου είπε ότι το νέο βιβλίο του δολοφονηθέντος συγγραφέως, θα έπραγματεύετο περί της δράσεως διαφόρων σκοτεινών έγκληματιών, που το ύνομά τους έλησημονήθη. Οπως μου είπε ο εκδότης, ο Στάλλαρ έσπεπε να του παραδώση τα χειρόγραφα του έργου του κατά τον προσεχή Μάρτιον. Κατά την διαμονήν του στο Λάβερν Πέβεριλ, ο Στάλλαρ ήσχολήθη με τη συγγραφή του βιβλίου του. Οι ύπηρέται τον άκουσαν πολλές βραδυές να γράφη στη γραφομηχανή, τα δε συρτάκια του ήταν γεμάτα χειρόγραφα. Την επαύριον της δολοφονίας, ο Λέιν έμεινε πολλή ώρα στο δωμάτιο του Στάλλαρ. Έξερχόμενος άπο κεί μέσα, συνήντησε την μίς Χάβελαντ, ή όποια του ζήτησε πληροφορίες για την πορεία των έρευνών του. Ο ένωμοτάρχης, επιόλουια φερόμενος, της είπε ότι ήταν εύχαριστημένος μέχρις εκείνης της στιγμής άπο το έργο του. Άλλά το ίδιο βράδυ, άπεπειράθησαν να τον δολοφονήσουν, άνοίγοντας το ρομπινέ του φωταερίου. Τόν μετέφεραν στο νοσοκομείο και τη συνέχεια την ξέρετε.

Τόν άντικατέστησε ο Κόλλιερ, μέρι τής αρίξεως του Πύρλεϋ. Ο Κόλλιερ έψαξε μέσα στο δωμάτιο του. Στάλλαρ, καθώς και στο δωμάτιο όπου είχε διανυκτερεύσει ο Λέιν, χωρίς να βρή χειρόγραφα ή σημειώσεις και έχει την πεποίθησι ότι άπο το καρνέ του Λέιν έχουν άνοσπασθ μερικά φύλλα.

— Πιστεύετε, λοιπόν, ότι ο δολοφόνος έξηφάνισε το χειρόγραφο του Στάλλαρ, γιατί περιείχε άποκαλυπτικές λεπτομέρειες για τη σκοτεινή του δράσι;

— Ναι. Αυτό, άλλωστε, πιστεύει κι' ο Κόλλιερ. Κατά τη γνώμη μας, ο Στάλλαρ, που δεν είχε κανένα εισόδημα, ζούσε άπο εκδιάσεις.

— Εκδιάσεις! Ναι. Και γι' αυτό έγραφε τέτοιου είδους βιβλία, ώστε να εκδιάση τα πρόσωπα, των όποιων ήθελε να φέρη στη δημοσιότητα άρισμένους σκανδαλώδεις πράξεις. Ο Γκλύντ σηκώθηκε άπο το γραφείο του και είπε στη γραμματέα του:

— Εσείς θ' αναλάβετε το Μόγκμπεργκαρ. Το Τρεγκιλντερν θα το αναλάβω εγώ. Ξανακυττάτε τις παλιές εφημερίδες, πάρτε σ σημειώσεις κι' επιστρέψατε γρήγορα εδώ. Κατόπιν θα σας αναθέσω και άλλη μία δουλειά.

Το βράδυ, ή μίς Μπρίτζ επέστρεψε με ύφος εύχαριστημένο.

— Βρήκα αυτό που θέλετε, είπε στον Γκλύντ. Κατά τον τελευταίο χρόνο του πολέμου έγινε κάποιον μεγάλο σκάνδαλο στον πυργο του Μόγκμπεργκαρ Χώλλ, το όποιον άνεγράφη και στις εφημερίδες κατά τρόπον συγκεκαλυμμένον. Φαίνεται καθαρά ότι είχε καταβληθ ή προσπάθεια συγκαλύψεως της υποθέσεως. Το Μόγκμπεργκαρ Χώλλ βρίσκεται στο Σάσσεξ, εις άρκετήν άπόστασιν άπο το πλησιέστερο χωριό. Κατά τη διάρκεια του πολέμου, ο πυργος είχε νοικιασθ ή άπο κάποια κυρία Σαιν - Κλαίρ, μία χήρα με πολλά κορίτσια, που κρατούσε πολύ άνοιχτό σπίτι. Είχε φέρει μαζί της άπο το Λονδίνο πληθος ύπηρετών και δεγόταν πρό παντός άξιωματικούς άδειούχους.

— Στο χωριό γινότανε μεγάλη κουδέντα για την κίνησι του πυργου. Την ίδια εποχή μαθεύτηκε ότι πολλά στρατιωτικά μυστικά είχαν δοθ ή Γερμανία. Άρχισαν να ύποπτεύονται την κυρία Σαιν - Κλαίρ. Άπο τις άνακρίσεις που έγιναν,

νένα εισόδημα, ζούσε άπο εκδιάσεις.

— Εκδιάσεις!

Ναι. Και γι' αυτό έγραφε τέτοιου είδους βιβλία, ώστε να εκδιάση τα πρόσωπα, των όποιων ήθελε να φέρη στη δημοσιότητα άρισμένους σκανδαλώδεις πράξεις.

Ο Γκλύντ σηκώθηκε άπο το γραφείο του και είπε στη γραμματέα του:

— Εσείς θ' αναλάβετε το Μόγκμπεργκαρ. Το Τρεγκιλντερν θα το αναλάβω εγώ. Ξανακυττάτε τις παλιές εφημερίδες, πάρτε σ σημειώσεις κι' επιστρέψατε γρήγορα εδώ. Κατόπιν θα σας αναθέσω και άλλη μία δουλειά.

Το βράδυ, ή μίς Μπρίτζ επέστρεψε με ύφος εύχαριστημένο.

— Βρήκα αυτό που θέλετε, είπε στον Γκλύντ. Κατά τον τελευταίο χρόνο του πολέμου έγινε κάποιον μεγάλο σκάνδαλο στον πυργο του Μόγκμπεργκαρ Χώλλ, το όποιον άνεγράφη και στις εφημερίδες κατά τρόπον συγκεκαλυμμένον. Φαίνεται καθαρά ότι είχε καταβληθ ή προσπάθεια συγκαλύψεως της υποθέσεως. Το Μόγκμπεργκαρ Χώλλ βρίσκεται στο Σάσσεξ, εις άρκετήν άπόστασιν άπο το πλησιέστερο χωριό. Κατά τη διάρκεια του πολέμου, ο πυργος είχε νοικιασθ ή άπο κάποια κυρία Σαιν - Κλαίρ, μία χήρα με πολλά κορίτσια, που κρατούσε πολύ άνοιχτό σπίτι. Είχε φέρει μαζί της άπο το Λονδίνο πληθος ύπηρετών και δεγόταν πρό παντός άξιωματικούς άδειούχους.

— Στο χωριό γινότανε μεγάλη κουδέντα για την κίνησι του πυργου. Την ίδια εποχή μαθεύτηκε ότι πολλά στρατιωτικά μυστικά είχαν δοθ ή Γερμανία. Άρχισαν να ύποπτεύονται την κυρία Σαιν - Κλαίρ. Άπο τις άνακρίσεις που έγιναν,

νένα εισόδημα, ζούσε άπο εκδιάσεις.

— Εκδιάσεις!

Ναι. Και γι' αυτό έγραφε τέτοιου είδους βιβλία, ώστε να εκδιάση τα πρόσωπα, των όποιων ήθελε να φέρη στη δημοσιότητα άρισμένους σκανδαλώδεις πράξεις.

Ο Γκλύντ σηκώθηκε άπο το γραφείο του και είπε στη γραμματέα του:

— Εσείς θ' αναλάβετε το Μόγκμπεργκαρ. Το Τρεγκιλντερν θα το αναλάβω εγώ. Ξανακυττάτε τις παλιές εφημερίδες, πάρτε σ σημειώσεις κι' επιστρέψατε γρήγορα εδώ. Κατόπιν θα σας αναθέσω και άλλη μία δουλειά.

Το βράδυ, ή μίς Μπρίτζ επέστρεψε με ύφος εύχαριστημένο.

— Βρήκα αυτό που θέλετε, είπε στον Γκλύντ. Κατά τον τελευταίο χρόνο του πολέμου έγινε κάποιον μεγάλο σκάνδαλο στον πυργο του Μόγκμπεργκαρ Χώλλ, το όποιον άνεγράφη και στις εφημερίδες κατά τρόπον συγκεκαλυμμένον. Φαίνεται καθαρά ότι είχε καταβληθ ή προσπάθεια συγκαλύψεως της υποθέσεως. Το Μόγκμπεργκαρ Χώλλ βρίσκεται στο Σάσσεξ, εις άρκετήν άπόστασιν άπο το πλησιέστερο χωριό. Κατά τη διάρκεια του πολέμου, ο πυργος είχε νοικιασθ ή άπο κάποια κυρία Σαιν - Κλαίρ, μία χήρα με πολλά κορίτσια, που κρατούσε πολύ άνοιχτό σπίτι. Είχε φέρει μαζί της άπο το Λονδίνο πληθος ύπηρετών και δεγόταν πρό παντός άξιωματικούς άδειούχους.

— Στο χωριό γινότανε μεγάλη κουδέντα για την κίνησι του πυργου. Την ίδια εποχή μαθεύτηκε ότι πολλά στρατιωτικά μυστικά είχαν δοθ ή Γερμανία. Άρχισαν να ύποπτεύονται την κυρία Σαιν - Κλαίρ. Άπο τις άνακρίσεις που έγιναν,

νένα εισόδημα, ζούσε άπο εκδιάσεις.

— Εκδιάσεις!

Ναι. Και γι' αυτό έγραφε τέτοιου είδους βιβλία, ώστε να εκδιάση τα πρόσωπα, των όποιων ήθελε να φέρη στη δημοσιότητα άρισμένους σκανδαλώδεις πράξεις.

Ο Γκλύντ σηκώθηκε άπο το γραφείο του και είπε στη γραμματέα του:

— Εσείς θ' αναλάβετε το Μόγκμπεργκαρ. Το Τρεγκιλντερν θα το αναλάβω εγώ. Ξανακυττάτε τις παλιές εφημερίδες, πάρτε σ σημειώσεις κι' επιστρέψατε γρήγορα εδώ. Κατόπιν θα σας αναθέσω και άλλη μία δουλειά.

Το βράδυ, ή μίς Μπρίτζ επέστρεψε με ύφος εύχαριστημένο.

— Βρήκα αυτό που θέλετε, είπε στον Γκλύντ. Κατά τον τελευταίο χρόνο του πολέμου έγινε κάποιον μεγάλο σκάνδαλο στον πυργο του Μόγκμπεργκαρ Χώλλ, το όποιον άνεγράφη και στις εφημερίδες κατά τρόπον συγκεκαλυμμένον. Φαίνεται καθαρά ότι είχε καταβληθ ή προσπάθεια συγκαλύψεως της υποθέσεως. Το Μόγκμπεργκαρ Χώλλ βρίσκεται στο Σάσσεξ, εις άρκετήν άπόστασιν άπο το πλησιέστερο χωριό. Κατά τη διάρκεια του πολέμου, ο πυργος είχε νοικιασθ ή άπο κάποια κυρία Σαιν - Κλαίρ, μία χήρα με πολλά κορίτσια, που κρατούσε πολύ άνοιχτό σπίτι. Είχε φέρει μαζί της άπο το Λονδίνο πληθος ύπηρετών και δεγόταν πρό παντός άξιωματικούς άδειούχους.

— Στο χωριό γινότανε μεγάλη κουδέντα για την κίνησι του πυργου. Την ίδια εποχή μαθεύτηκε ότι πολλά στρατιωτικά μυστικά είχαν δοθ ή Γερμανία. Άρχισαν να ύποπτεύονται την κυρία Σαιν - Κλαίρ. Άπο τις άνακρίσεις που έγιναν,

νένα εισόδημα, ζούσε άπο εκδιάσεις.

— Εκδιάσεις!

Ναι. Και γι' αυτό έγραφε τέτοιου είδους βιβλία, ώστε να εκδιάση τα πρόσωπα, των όποιων ήθελε να φέρη στη δημοσιότητα άρισμένους σκανδαλώδεις πράξεις.

Ο Γκλύντ σηκώθηκε άπο το γραφείο του και είπε στη γραμματέα του:

— Εσείς θ' αναλάβετε το Μόγκμπεργκαρ. Το Τρεγκιλντερν θα το αναλάβω εγώ. Ξανακυττάτε τις παλιές εφημερίδες, πάρτε σ σημειώσεις κι' επιστρέψατε γρήγορα εδώ. Κατόπιν θα σας αναθέσω και άλλη μία δουλειά.

Το βράδυ, ή μίς Μπρίτζ επέστρεψε με ύφος εύχαριστημένο.

— Βρήκα αυτό που θέλετε, είπε στον Γκλύντ. Κατά τον τελευταίο χρόνο του πολέμου έγινε κάποιον μεγάλο σκάνδαλο στον πυργο του Μόγκμπεργκαρ Χώλλ, το όποιον άνεγράφη και στις εφημερίδες κατά τρόπον συγκεκαλυμμένον. Φαίνεται καθαρά ότι είχε καταβληθ ή προσπάθεια συγκαλύψεως της υποθέσεως. Το Μόγκμπεργκαρ Χώλλ βρίσκεται στο Σάσσεξ, εις άρκετήν άπόστασιν άπο το πλησιέστερο χωριό. Κατά τη διάρκεια του πολέμου, ο πυργος είχε νοικιασθ ή άπο κάποια κυρία Σαιν - Κλαίρ, μία χήρα με πολλά κορίτσια, που κρατούσε πολύ άνοιχτό σπίτι. Είχε φέρει μαζί της άπο το Λονδίνο πληθος ύπηρετών και δεγόταν πρό παντός άξιωματικούς άδειούχους.

— Στο χωριό γινότανε μεγάλη κουδέντα για την κίνησι του πυργου. Την ίδια εποχή μαθεύτηκε ότι πολλά στρατιωτικά μυστικά είχαν δοθ ή Γερμανία. Άρχισαν να ύποπτεύονται την κυρία Σαιν - Κλαίρ. Άπο τις άνακρίσεις που έγιναν,

νένα εισόδημα, ζούσε άπο εκδιάσεις.

— Εκδιάσεις!

Ναι. Και γι' αυτό έγραφε τέτοιου είδους βιβλία, ώστε να εκδιάση τα πρόσωπα, των όποιων ήθελε να φέρη στη δημοσιότητα άρισμένους σκανδαλώδεις πράξεις.

Ο Γκλύντ σηκώθηκε άπο το γραφείο του και είπε στη γραμματέα του:

— Εσείς θ' αναλάβετε το Μόγκμπεργκαρ. Το Τρεγκιλντερν θα το αναλάβω εγώ. Ξανακυττάτε τις παλιές εφημερίδες, πάρτε σ σημειώσεις κι' επιστρέψατε γρήγορα εδώ. Κατόπιν θα σας αναθέσω και άλλη μία δουλειά.

προέκυψαν όρισμένα πράγματα και ή χήρα με τα πολλά κορίτσια ύποχρεώθηκε να έγκαταλείψη άμέσως τον πυργο.

— Αυτό είναι όλο;

— Η μίς Μπρίτζ συνέχισε:

— Οι εφημερίδες γράφουν ότι μέσα στον πυργο έγινόντο άκατονόμαστα όργια και γι' αυτό διατάχθη ή άπομάκρυνσις της πολυτέκνου χήρας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 18ον

Η έναρξις της δίκης

Το δικαστήριο των ένόρκων του Παρμινστερ άνοιξε με τη συνθησμένη τελετή, ο πρόεδρος την προηγουμένη μέρα παρακολούθησε στο παλιό μοναστήρι τη θεία λειτουργία, έχοντας δίπλα του τον δήμαρχον με επίσημον ένδυμα. Και την επομένην, το δικαστήριο, άφού άπέριψε κάθε άλλην ένοχην, παρεδέχθη την ένοχην του Ντάρροου.

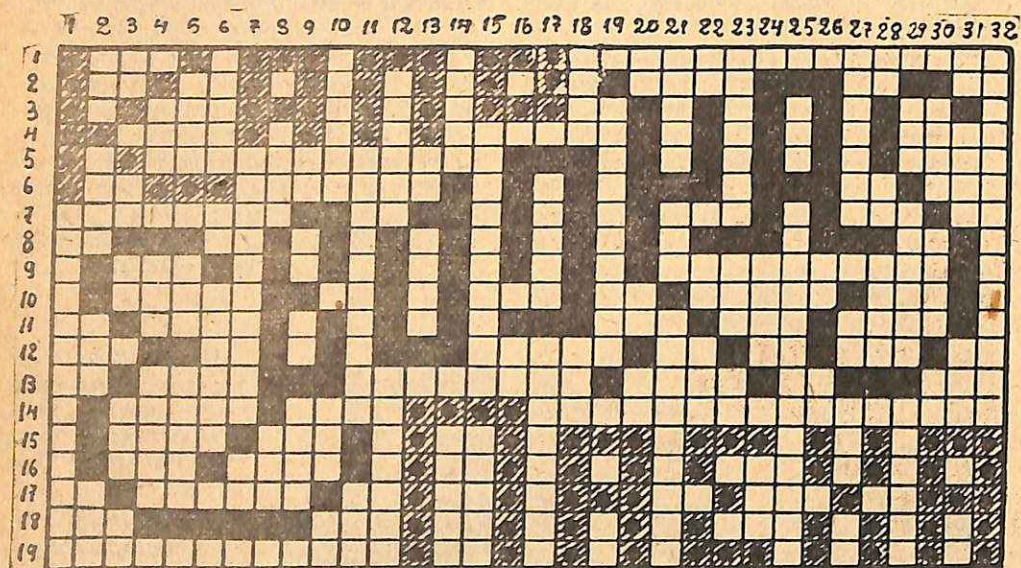
Η Ρούθ άπο το δωμάτιό της στο ξενοχείο του Στέιμματος, πολύ πριν άρχισή ή δίκη, είχε δει το πληθος να μαζεύεται στην πόρτα του δικαστηρίου. Δεν ή άκαλείτο ως μάρτυς, αλλά ήθελε να είναι εκεί, και ο Βάλλανς είχε κανονίσει να της κρατήσει μια θέσι τέτοια, άπο την όποιαν θα μπορούσε να έδλεπε τον κατηγορούμενον. Ο Βάλλανς ήξερε ότι ή Ρούθ έγραφε κάθε μέρα στον Ντάρροου.

«Είναι για γυναίκα, που δεν κάνει τίποτε μισό», είπε μέσα του, κυττάζοντάς την όταν γέμισε ή αίθουσα. Έπειτα την είδε να σηκώνεται, όπως και όλοι όσοι έκάθηντο, στην είσοδο του προέδρου. Οι συζητήσεις σταμάτησαν. Η Ρούθ κρατούσε τα μάτια της καρφωμένα στην πόρτα, άπο την όποια θα έμπαινε ο Ντάρροου. Το αυτοκίνητο, που τον έφερε άπο τη φυλακή, καθυστέρησε λίγο. Οι έβδομάδες αυτές της άναμονής είχαν βάλει την σφραγίδα τους στο πρόσωπο του φίλου της Ρούθ. Χαϊρέτησε τους δικαστές με μία νευρική χειρονομία και πρόφερε στις μυσταγωγικές λέξεις «Άθως είμι, εγώ», με φωνή χαμηλή, αλλά ευδιάκριτη, έπειτα το βλέμμα του ξεκουράσθηκε στη Ρούθ και ένα ώχο χαμόγελο φώτισε το πρόσωπό του.

Ο Σέρ Χένρυ Μπάνιντε, πρόεδρος, σηκώθηκε.

Για να διασκεδάσετε

Πασχαλιάτικο σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Αντίπαλος. — 'Ο εξ ούρανοῦ ἐρχόμενος.
2. Ἀρθρον (πληθ.). — Βυζαντινὴ νότα. — Ἀρρηγματικὸν ποίημα. — Ἀνθη. — Δεικτικόν.
3. Ἀγγλικὸς τίτλος. — Συμπλεκτικὸς σύνδεσμος. — Νότα.
4. Τὸ μικρὸν ὄνομα γνωστοῦ Γερμανοῦ ἡθοιοῦ. — Ἐπιστήμων. — Ὄνομα τεσσάρων Βασιλέων τῆς Ἀρμενίας.
5. Εἰδικὸς ἱατρός. — Ὅρος τῆς Ἀραβίας.
6. Παρακλυστικόν. — Δεινὰ. — Γράμμα γαλλικόν. — Νορβηγὸς πολιτικὸς καὶ συγγραφεὺς τοῦ 19ου αἰῶνος.
7. Ἐνδοξὸς στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἐπικαλούμενος ὁ αὐτὸς ὀφθαλμολόγος (κλητ.). — Σύνδεσμος συμπλεκτικὸς. — Τμήμα ἱππικοῦ. — Πρόθεσις. — Κτητική ἀντωνυμία. — Γράμμα.
8. Βυζαντινὴ νότα. — Κτητικὴ ἀντωνυμία. — Νότα.
9. Μονὰς βάρους. — Κρέμνισμα.
10. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας. — Ὁμοτικόν. — Κραυγὰ. — Τὸ πρῶτον τοῦ 9.
11. Ὑποθετικόν. — Τὸν χειμῶνα γίνεται αἰσθητότερον. — Αὐτὴ ἡ ὁποία. — Συγγραφεὺς ἀστυνομικῶν μυθιστορημάτων. — Γάλλος ἡθοιοὺς τοῦ κινηματογράφου.
12. Μάρκα αὐτοκινήτου. — Καπόνε. — Πολίτης. — Βυζαντινὴ νότα. — Γράμμα. — Ὁμοιωματικόν. — Ἀρθρον (πληθ.).
13. Ἀρθρον (πληθ.). — Χρῶμα ἐνδοχόν. — Κράτος τῆς Ἀσίας (γεν.). — Μουσικὸς φθόγγος. — Χοῖρος. — Τὸ λέμε στὸ τηλέφωνο.
14. Πόλις τῆς Πελοποννήσου. — Ὄνομα τοῦ πυρὸς εἰς τὴν Ματζεϊνικὴν θρησκείαν, λατρευόμενον ὡς πνεῦμα τῆς ἀγνότητος. — Κέντρον διασκεδάσεως.
15. Βόδι (γεν.). — Συμπερασματικόν.

— Βυζαντινὴ νότα.

16. Μεγάλῃ δασὶς τῆς Σαχάρας. — Δρόμος. — Αὐτὰς τὰς ὁποίας. — Τοῦ αὐτοῦ μεγέθους (πληθ.).
17. Νότα. — Ἀδελφὸς τοῦ Μωυσέως. — Ἀρθρον (πληθ.). — Νότα. — Μέρναρ. — Ποσοτικόν (πληθ.). — Βυζαντινὴ νότα.
18. Τοῦ αὐτοῦ μεγέθους. — Προστακτικὴ τοῦ αἵματος. — Ὑποθετικόν. — Στρατιωτικὸν παρὰγγεμα.
19. Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων Ἀσσυρμπαρμπαλ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀποδοσιν. — Τὰ... ἐκ τῶν Σῶν.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας.
2. Γράμμα. — Πανοδεῖον. — Καταφαικόν. — Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων.
3. Γέλιο. — Ἐξή. — Αὐτὸς ὁ ὁποῖος. — Πόλις τῶν Ἰνδιῶν. — Χρυσὸς γαλλικὸς.
4. Κτητικὴ ἀντωνυμία (πληθ.). — Τὰ ἀρχικὰ γνωστὰ ὀργανώσεως τῆς Ἀμερικῆς. — Χρῶμα.
5. Δουκάτον τῆς Ἀγγλίας. — Ποταμὸς τῆς Ἑλβετίας. — Ἐκεῖ πάμε γιὰ ψῶνα.
6. Χωράφι ἀκαλλιέργητο. — Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. — Ποτάμιον (γεν.).
7. Πόλις τῆς Ἰταλίας. — Μισὸ βουνό.
- 8... Μαρία. — Τραγοῦδῶ.
9. Ἀρθρον (πληθ.). — Μισὴ λίρα. — Ἡ ἄλλη μισή. — Σαυῶσον αὐτόν.
10. Πατὴρ τοῦ Διὸς. — Εἰδησεογραφικὸν πρακτορεῖον. — Γράμμα γαλ.
11. Ἐλατοχρωματισμός. — Γνωστὸς ὀργανισμός.
12. Γάλλος μυθιστοριογράφος. — Κατὰ τὸν Διόδωρον Σικελιώτην, Βασιλεὺς τῶν Μήδων.
13. Βυζ. νότα. — Ἐγχορδὸν ὄργανον.
14. Ὅχι γεμάτο. — Ποταμὸς τῆς Β. Ρωσίας.
15. Αὐτὰς. — Πόλις τῆς Περσίας.

Προσωπικὴ ἀντωνυμία.

16. Νότα.
17. Μάρκος. — Πρωτεύουσα Ἀσιατικοῦ Κράτους.
18. Σωστό. — Ποσοτικὴ ἀντωνυμία.
19. Ἐπιστήμων μελετῶν τὰ οὐρὶν α σώματα. — Ἀνώνυμος Ἐταιρεία.
20. Νότα. — Ἀρθρον (πληθ.). — Ἀριθμός.
21. Ἐντελὸς πτωχός. — Κομφός. — Τὸ σκάσιμο ἀπὸ τὴν φυλακή.
22. Ἀρρηγματικὸν γλ. — Ἀρθρον (πληθ.). — Ἀλογον.
23. Δημητριακόν. — Ταμείον Καπνεργατῶν. — Τραγοῦδῶ (ἄνευ τελικοῦ).
24. Βιβλικὸν πρόσωπον θάνατον διὰ λιθοβολισμοῦ. — Νότα.
25. Γηράσκω... διδασκόμενος. — Κάμνουν καλὴν ἐπίδειξιν.
26. Ἐρωτηματικόν. — Σ. Κ.
27. Ἀρέσκοντα εἰς τὸ νὰ κοροϊδεύουν. — Ὁμοιωματικόν.
28. Τὸ φωνάζουν τὰ μωρὰ ὅταν ἔχουν πληγὴν, συνήθως ἡ λέξις προσφέρεται δις. — Νερὸ γαλ. — Πόλις τῆς Μ. Ἀσίας.
29. Προέρχεται κατὰ συγκοπήν ἐκ τοῦ ἀράγειν. — Πράγμα. — Μεγαλόνησος τοῦ Αἰγαίου.
30. Ἡπειρος. — Ὄνομα πολλῶν Βασιλέων τῆς Βουλγαρίας. — Ἀρθρον (πληθ.).
31. Πλᾶσμα. — Φαντασία νυκτερινή. — Ὅχι τὸ μισό.
32. Ἐργαστήριον ἐλαφρῶν ὑποδημάτων.

Ἀποστολεὺς:

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΧΑΡΟΥΠΙΑΔΗΣ
Θεσσαλονίκη.

ΣΗΜ: Καὶ τὸ προηγούμενον ὠραιότατον σταυρόλεξόν μας εἰς σχῆμα βιολίου ὤφειλετο εἰς τὸν φίλον ἀναγνώστην μας κ. Ἀντώνιον Χαρουπιάδην, τοῦ ὁποίου ἐκ παραδρομῆς παρελείφθη τὸ ὄνομα.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ 551

Ὁριζοντίως:

1. Ἀρά. 3. Αἶζ. Ὀκά. 7. Ἴσο. 9. Ἐκατονταετῆ. 10. Κωνσῆς. Ἀμμένη. 11. Ὀλμάς. Ἀσπίς. 12. Τόπ. διά, ε. α. α. 13. Ἀγαθίς, σάπλιν. 14. Νάνο, καλέ. 15. Ἀδάμ. Ἀρην. 16. Ρ. Ι. Ἐαρ, νί. 17. Κυνιό. 18. Ἀπό, νέο. 19. Σά. Ἐβδομάς. Α. Σ. 20. Στρεῖδι. Ἀζουαίη. 21. Ραμσιή, ὠραία. 22. ἄς, ἄλό, ἄνω, αἶ. 23. Κίος, ψήνω. 24. Νά, ἐς.

Καθέτως:

1. Κότα, ἄστρα. 2. Εὐλογ..., παρὰς. 3. Καμπαναριό, ἐμ. 4. Ἀνά, δαδί, εἰσαι. 5. Τῆς, ἴνα, κίβδηλον. 6. Ἀραβόσιτος, δρομεύ, δι, ὅσα. 7. Τί; Ἀν. 8. Ἀκατονοῖα. Ἀσκαρί, μά, ἄτζε... 9. Ἀμα, ἄαρ, ὠραγώνης. 10. Εἰς, πλὴν, σορῶν. 11. Τεπελένιον, υ. α. 12. Ἡνία, ἐλαία. 13. Ἦσαν, ὅσαι.

(Αἱ λύσεις τῶν ἄλλων παιχνιδιῶν εἰς τὸ προσεχές).

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΠΕΝΝΕΣ

«ΜΕΡΣΙ ΜΑΤΜΑΖΕΛ...»

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ.

ΓΙΑΝΝΗ Ν. ΓΚΙΚΑ

Ο Γιάννης Δαρζής θρικόταν πιά στὴ δύση του. Χωρὶς κι' ὁ ἴδιος νὰ τὸ νοιώσει εἶχε γίνει ἕνας μπλαξὸς πὺν δὲν τὸν συγκινοῦσε τίποτα καὶ στασιὰ μετροῦσε τὰ χρόνια του πὺν διάβαιναν.

Βαρυστημένος πιά ἀπ' ὅλα διέλεξε τὴν ἀσπὴ καριέρα τοῦ τραπεζιτικοῦ ὑπαλλήλου. Ἐτοίμο ἄρχισε ἡ νεκρὴ, μηχανικὴ ζωὴ του.

Κάποτε ἐνθ' θρικόταν σ' ἕνα ἡσυχο μέρος ζώντας ἡρεμα, ξαφνικὰ τὸν μετέθεσαν. Ἀδιάφορος κι' αὐτός, σὰν πάντα πῆρε τὴν βαλλίτση του καὶ πῆγε στὴ καινούργια του θέση.

Συγγνώμην ὅμως. Προτοῦ προχωρήσω πρέπει νὰ προσθέσω κάτι. Εἶπα παραπάνω ὅτι τὰ εἶχε βαρεθῇ ὅλα καὶ προσθέτω τώρα ὅτι περισσότερο ἀπ' ὅλα εἶχε βαρεθῇ τὴν γυναῖκα. Εἶχε καὶ δική. Γιατὶ ἕνα πράγμα—καὶ ἡ γυναῖκα γι' αὐτὸν ἦταν ἕνα «πράγμα»—πὺν σὰν δοκιμάζεται πολλὰ φορὲς κάποτε προκαλεῖ τὸν κόρο καὶ τέλος τὴν ἀδιαφορία.

Καὶ τώρα προχωρῶ κανονικά. Ὁ τόπος τῆς διαμονῆς του ἦταν ἕνα ὁμορφὸ νησάκι, πὺν ἐνθ' τὸ καλοκαίρι γιόμιζε ἀπὸ παραθεριστές, τὸν χειμῶνα ἀδειάζε κι' ἀπὸ κοινότητα ἀκόμα.

Ὁ Γιάννης πῆγε ἀρχὲς τοῦ φθινοπώρου καὶ παραθερίσαν πολλοί. Στὴν ἀρχὴ δυσφορῆσε λιγάκι γιατί τὸν ἐνοχλοῦσε ὁ θόρυβος, ἡ σκέψη ὅμως ὅτι σὲ λίγο θὰ ἦταν ἀπόλυτη μοναξιά τὸν ἀνεκούφιζε.

Ἀρχισε λοιπὸν τὴ δουλειά του. Φαί, γραφεῖο, περίπατο, ὕπνος... Καὶ ἡ μονοτονία αὐτὴ τοῦ ἦταν εὐχάριστη. Ἀπὸ ὅσα ὅμως ἀρχίζον τὰ καρίτσινα.

Ἐνα βράδυ—τὸ πέμπτο πὺν ἐγκαταστάθηκε—καθὼς ἦταν σκυμμένος στὸ τραπέζι του κι' ἔκανε τοὺς λογαριαμοὺς τοῦ ξαφνιάστηκε ἀπὸ κάτι τρανταχτὰ γυναικεῖα γέλια. Κι' ἐπειδὴ τὸ γραφεῖο του ἦταν ἰσόγειο καὶ δίπλα ἀπὸ ἕνα κέντρο, σηκώνοντας τὰ μάτια του εἶδε μὴ παρέα κοριτσιῶν πὺν, σκόπιμα, ἦρθαν καὶ κάθισαν ἐξω ἀπὸ τὴν πόρτα του. Δὲν ἔδωκε σημασία κι' ἐξακολούθησε τὴ δουλειά του.

Τὰ πειράγματα ὅμως καὶ οἱ σπόντες διπλασιάστηκαν. Καὶ πρὸ παντὸς μὴ ἀπ' τὴν παρέα τοῦ εἶχε γίνει κοινότητα, πὺν λέει κι' ὁ λόγος. Τὴν κῆρυξε... Ἦταν μὴ μικροκαμωμένη ξυνοῦλα...

Μὲ μάτια γαλάζια σὰν τὸν ξάστερο οὐρανὸ καὶ πράσινα σὰν τὴν ῥηχὴ θάλασσα... Ἄν ἦταν κανένας ἄλλος κι' ὄχι αὐτὸς θὰ ἔμενε ἐκστατικὸς μπρὸς στὴ παράξενη ἐκφρασὴ τους, γιατί μέσα τους ἐκλείναν τὸν πόθο μὴ καὶ τὴν ἀθωότητα, τὴν προκλητικότητα ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγνότητα...

Χωρὶς νὰ τὸ ζητήσῃ εἶχε μάθει πὺς ἦταν ἀριστοκρατίσσα καὶ εἶχε παρὰ μπόλικο... Κυττώντας τὴν τώρα χαμογέλασε σαρκαστικὰ.

Μὲ τὴ βαθεῖα ψυχολογία του διέκρινε πὺς ἡ Ἀννούλα—ἔτσι τὴν ἔλεγαν ἦταν συμπαγμένη μαζὶ του κι' αὐτὸ τοῦ ἐφεργε τὸ εἰσωνικό χαμόγελο.

Μὴ γυναῖκα δίχως σημασία, σκέφθηκε, ἕνα ἀμυαλό κορίτσι πὺν δὲν μὴ κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον.

Εἴπαμε πὺς θεωροῦσε τὴ γυναῖκα σὰν ἕνα δείγμα τῆς φύσης «ἄνευ ἀξίας», ἡ μὲ πολλὴ λίγη τέτοια, ἔτσι σὰν μὴ πὰ

στα πὺν τρώγεται στὸ πόδι... Σὰν ἀποφάσιζε νὰ πῇ αὐτὲς τὴς σκέψεις του στοὺς φίλους του, ἐκείνοι τὸν κορόιδευαν.

— Φουκαρά Γιάννη!... Κάποια θὰ σ' ἔχη κἀφη...

Αἰνιγματικὰ χαμογέλουσε ἐκεῖνος χωρὶς νὰ τοὺς δῇ ἀπάντησιν, δὲν θέλησε ποτὲ νὰ τοὺς φωνάξῃ:

— Ὅχι, γελιέστε... Καμμιά δὲν ἔχει κἀφη καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὑποφέρω... Γιατὶ δὲν συνάντησα τὴ γυναῖκα πὺν νὰ μὲ τραβήξῃ... Τώρα πιά ἡ καρδιά μου σκεδερῶσε... Κι' ὅμως κάποτε τὰ βράδια πὺν ὁ ὕπνος ξεγνέει νάρθη, ἀνάμεσα στοὺς καπνοὺς τοῦ τσιγάρου μου φτιάχνω μὴ θαμνὴ γυναικεῖα μορφή, πὺν τὴ θέλω ξεχωριστή... Κι' αὐτὴ τὴ γυναῖκα θὰ τὴν λάτρευα... Δὲν τὴ συνάντησα ὅμως...

Ὡς τώρα ἔχω δρῇ γυναῖκες συννηθισμένες φτωχὲς σὸ πνεῦμα καὶ κούφιες στὴ ψυχὴ, πὺν ζητοῦν μονάχα τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ πόθου... Γι' αὐτὸ καὶ τὴς ἔχω συγαθῇ...

Δὲν τὰ ἐξοτόμισε ὅμως ποτὲ αὐτὰ τὰ λόγια... Πρὸς τί ἄλλως τε; Ἦταν βέβαιος πὺς δὲν θὰ τὸν καταλάβαιναν.

Μὴ μέρα συναντήθηκαν τυχαῖα. Ἡ Ἀννούλα τὸν πείραξε ξανά. Αὐτὸ τὸν νευρίασε καὶ σταματώντας τὴν ἀπότομα τῆς εἶπε:

— Δεσποίνις, σὰς ὑποβάλλω μὴ παραίτησιν...

— Κύριε, τὸ ὕφος σας εἶναι μᾶλλον ἄγριο παρὰ παρακλητικό...

— Εἰ!... Τότε θὰ σὰς δώσω μὴ διαταγή...

Τὸν κῆρυξε κατὰματα ἐνθ' τὸ βλέμμα τῆς φανέρισε μὴ βοθεῖα ἐκπλήξη. — Πὺς εἰπατε;... Θὰ δώσετε σὲ σὲ μὴ διαταγή;... Τόνισε ἰδιαίτερα τὴν λέξις «εἰς» καὶ σὲ «μὴ». Μὰ δὲν συνήθισα, συνέχισε ζωντὰ, ἀκούτε;... Δὲν συνήθισα νὰ δέχομαι διαταγὰς ἀπὸ κανέναν... Καὶ ποὺς εἰστε σὲς πὺν διατάσσετε;...

— Ἐκεῖνος πὺν ξέρε νὰ διατάσῃ... Λοιπὸν σὰς ἀπαγορεύω ἀπολύτως νὰ ξανακουβαλήθῃτε μπρὸς στὸ γραφεῖο μου καὶ νὰ ἐνοχλήσῃτε μὴ τ' ἀνόητα πειράγματά σας... Χαίρετε...

Τὴν ἄφησε κι' ἐφυγε ἀργὰ σιγασφυρίζοντας.

Τὸ βράδυ ἡ παρέα τῶν κοριτσιῶν κάθισε σ' ἕνα παράμερο τραπέζι...

Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως ὁ Γιάννης δὲν μπορούσε νὰ δουλέψῃ... Κι' ὅσο περνοῦσαν οἱ ὥρες καὶ ἐπεφτε τὸ βράδυ γινόταν καὶ πὺν πολλὴ νευρικός.

Τέλος φάνηκε ἡ Ἀννούλα μὴ τὴν παρέα τῆς. Ἐκείνη κἀνα-διὰ βόλτες στὴν προκυμαία καὶ κάθισαν σ' ἕνα παράμερο τραπέζι... Αὐτὸς προσπάθησε νὰ δουλέψῃ ἀλλὰ δὲν μπορούσε...

Αὐτὴ ἡ κατάσταση βάσταξε πέντε-ἕξι μέρες... Ἐνθ' ὅσον τὸν σταμάτησε σ' ἕνα σκοτεινὸ μέρος.

— Θέλω νὰ σὰς μιλήσω τοῦ εἶπε.

Χτύπησε γοργὰ ἡ καρδιά του ἀπὸ ληξάρια... Κι' ὅμως κατὰ ἐσώτερο τὸν ἐσπερῶε νὰ τῆς μιλήσῃ εἰρωνικά.

— Ματωμένη, τῆς εἶπε γαλλικὰ γιατί ἡ Ἀννούλα θέλοντας νὰ κἀν ἐπίδειξιν τῆς γαλλομαθείας τῆς τὸν πείραξε στὴν γαλλικὴ γλῶσσα...— Θὰ μὴ ἐπιτρέψετε

νὰ μὴ χάσω τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ περιπάτου μου ἀκούγοντας τὴς φλυαρίες σας...

— Σὰς παρακαλῶ...

Προτοῦ ὅμως προφάσιζε νὰ συμπληρώσῃ τὴ φράσιν τῆς, ἐκεῖνος τὴν ἄφησε καὶ προχώρησε... Αὐτὴ ἐπείρε, τὸν ἔφτασε καὶ πλάνοντάς τὸν ἀπ' τὸ μπράτσο τοῦ εἶπε μισοσβυσμένα...

— Γιαννάκη, γιατί εἶσαι τόσο ἀπότομος;... Δὲν καταλαβαίνεις ὅτι σέ... καὶ πάλι ὅμως κούφιες γιατί ἐκεῖνος μ' ἕνα «οὐφ...» τραβήξε τὸ χέρι του καὶ προχώρησε...

Ὅταν ἀπομακρύνθηκε μετάνοιωσε γιὰ τὸ φέρισμό του κι' ἀρχισε νὰ βρίζῃ τὸν ἑαυτὸ του... Μὴ βαθεῖα μεγαγχολία τὸν κυρίεψε.

Νὰ τ' ἀγαποῦσε τάχα αὐτὸ τὸ κορίτσι; Μὰ ὄχι! Δὲν ἦταν δυνατόν!

Ἀρχισε νὰ κἀν παρέα μὴ ἄλλα κορίτσια πὺν πρὸθυμα τοῦ ἔκριναν ἀρκετές... παραχωρήσεις...

Κι' ὅμως!... Ἐνθ' ἐποφειλετο ἀπ' τὴς παραχωρήσεις αὐτὲς κι' ἄφησε τὸ κῆρυξ νὰ ὀρνέσῃ, ἡ ψυχὴ του, ἡ σκέψη του, ἀνέγες σ' ἐκεῖνες τὴς βρώμικες στιγμὲς, θρικότονταν κατὰ στήν Ἀννούλα...

— Ὑπόφερε... γιατί τὴν ἀγαποῦσε...

Ξανά ἕνα βράδυ σ' ἕνα μισοσκοτάδο συναντήθηκαν τυχαῖα. Περνώντας δίπλα τῆς τὴν κῆρυξε... Ὅσέ μου!... Πόσο φαινόταν λυπημένη!... Ἀσυναίσθητα τὴ πλησίωσε καὶ τῆς ρώτησε γλυκά:

— Ἀννούλα, τί γίνεσαι;...

Αὐτὴ στάθηκε ἀπότομα, τὸν κῆρυξε μ' ἕνα βλέμμα σὰ χανένο, καὶ σκύβοντας τὸ κεφάλι τῆς στὸ στήθος τοῦ ξέσπασε σὲ λυγμούς...

—

Συναντιόντουσαν ταχτικά καὶ περνοῦσαν στιγμὲς πὺν οἱ ποιητὰί τὴς λένε «ἀντιμετώπιση»...

Δὲν πρόσεχαν γύρω τους πὺν ὠργίαζε τὸ κοινοπολιτικὸν κι' εἶχαν ἀφήσει τὸν ἑαυτὸ τους νὰ παρασυρῇ ἀπ' τὸ ὀρηκτικὸν ρεῦμα τῆς πρωτόγνωρης ἀγάπης...

Ἦσαν εὐτυχισμένοι...

Μὴ μέρα τοῦ ἦθε ἐννοαφο ὅτι τὸν μετέθεταν ἀπὸ ἐκεῖ... Σὰν τὸ διάβασε ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ τὸ ἀπαίσιο σαρκαστικὸ γέλιο του—πὺν εἶχε ξεχάσει μὴ στὴν εὐτυχία του—ἀκούστηκε ξανά.

Τὸ βράδυ τὸ εἶπε τῆς Ἀννούλας.

— Ἐξέρει... φεύγω αὐριο... Μὲ μετέθεσαν...

Περὶ μὴς δάκρυα, ἐκρήξεις συγκινήσεως καὶ λοιπά. Ὅμως τίποτα ἀπ' αὐτὰ δὲν εἶδε. Ἡ Ἀννούλα στάθηκε κι' ἐδῶ ξεχωριστή. Μόνον τὴν κῆρυξε βαθεῖα στὰ μάτια κι' ἀκούμπώντας τὰ χέρια τῆς στὸν ὄμο του τοῦ εἶπε:

— Γιαννάκη, νὰ πὰς στὸ καλὸ... Σ' εὐχαριστῶ ὅμως πὺν μῆρες στὴ ζωὴ μου καὶ μὴ φανέρωσε ὅτι ἔχω κάποιον προορισμό... Θὰ σοῦ ζητοῦσα νὰ ζήσῃς μὴ μὰζι ἀλλὰ οἱ ἀνθρώπινες κυριαρχίες πὺν θαρρύνουν ἀπάνω μας δὲν μὰς τὸ ἐπιτρέπουν... Δὲν πειράζει... Κι' ἂν δὲν ἔχω σένα τὸν ἴδιο κοντά μου, θὰ κῆρυξα μὴ πάντα τὴν ἀνάνησιν σου στὴν ἐκκλῆ τὸν κελὸς μου...

—

(Τὸ τέλος τῆς μελῆδος αἰ)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 31)

μώς να τὸ κουνήση ἀπ' τὸ σαλόνι τοῦ Σουρή. Πῶς θὰ γινόταν αὐτό; Ἦταν ἡ ἀπορία τῆς συντροφιάς. Ὁ ποιητὴς ὅμως χωρὶς πολλὰς ἐξηγήσεις τοὺς ἐγνεψε νὰ τοῦ ἀδειάσουν τὴ γωνιά... Ἡ παρέα ἀποτραβήχτηκε περιέργη καὶ σιωπηλὴ στὰ γύρω δωμάτια, ὅταν, ἐπειτὰ ἀπὸ λιγοστὲς στιγμὲς ἀπόλυτης σιωπῆς, ἀκούστηκε ὁ γδοῦπος ἐνὸς θάρειου, ὅγκου ποῦ ἐφευγε. Ὅλοι ἐτρεξαν στὸ δωμάτιο. Ἀναψαν τὰ φῶτα κι' εἶδαν φαρδύ-πλατὺ τὸν ποιητικὸ ὄγκο τοῦ νευροπαθοῦς καταληπτικοῦ ἀκίνητο. Προσπάθησαν νὰ τὸν σηκώσουν, ἀλλὰ, τὸ θάρος τοῦ σὰν νὰ εἶχεν ἐξαφνα δεκαπλασιασθῇ, κι' ἔμεινε ἀκίνητος, καρφωμένος στὴ γῆ, δίχως ἐκφράση...

Σὲ πέντε λεπτά ἄρχισε πάλι νὰ σαλεύη, νὰ κινεῖται, ἐπειτὰ καὶ νὰ αισθάνεται... Ὅταν ἦρθε δλότελα στὰ σύγκαλά τοῦ ἄρχισε νὰ διηγεῖται τίς ἐντυπώσεις τοῦ ἀπ' τὴν νυχτερινὴ περιπλάνηση... Πῶς πῆγε σπῆτι τοῦ, ποιοῦς ἔρῃκε ἐκεῖ, τί ἔκαναν κλπ. Τὴν ἄλλη μέρα ἡ παρέα πῆγε νὰ μάθῃ μὲ τρόπο ἀπ' τὴν ἀδελφὴ τοῦ ποιητοῦ τί ἀκριβῶς ἔκαναν τὴν ὠρισμένη ὥρα, στὸ σπῆτι τοῦς καὶ ποιοὶ παρευρίσκονταν. Ὅσα ἄκουσαν συμφωνοῦσαν ἀπόλυτα μὲ τὴ χθεσινὴ διήγηση τοῦ ὠραιοπαθοῦς ποιητοῦ, καθὼς τουλάχιστο βε-

βαιώνουν στὰ γραφτά τοὺς οἱ σύγχρονοι.

Σ' ἓνα σύντομο σημείωμα δὲν ἐξαντλοῦνται, βέβαια, ἡ ζωὴ, τ' ἀνέκδοτα καὶ τὸ ἔργο τοῦ Σουρή, ποῦ ἀφοῦ ἐπὶ χρόνια ἔκανε τοὺς ἀναγνώστες τοῦ νὰ γελάσουν ἄφησε πολὺτιμα βοηθήματα στὸ μέλλοντα ἱστορικὸ τῶν κοινωνικῶν μας ἡθῶν. Πέθανε ἡσυχὰ τὸν Αὐγούστο τοῦ 1919. Ἡ κηδεὶα τοῦ ἐγινε δημοσίᾳ δαπάνη καὶ τοῦ ἀποδόθηκαν τιμὲς στρατηγοῦ.

ΟΛ. ΠΕΡΑΝΘΗΣ

Ἡ ἐφετερινὴ
μας συλλο-
γὴ δὰ σὰς ι-
κανοποίηση
πλήρως.
Εἶνε ἀπὸ
τὰ καλύτερα
Παρισινὰ μον
τέλλα καὶ εἰς
πολλὰ σχέ-
δια.

ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

Πάροδος Εὐαγγελιστρίας

ΕΠΙΠΛΑ

τελευταίας παραλαβῆς ἐργοστασίου μας

"Ο,τι νέον εἰς σχέδιον

Τραπεζαρία

Ρυθμὸν

Ἐπιπλώσεις γραφείων

Κρεβατοκάμαρα

Κομψότητα

Σαλόνια

Γραμμὴν

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΣΚΥΡΙΑΝΩΝ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ

Ευλουργικὴ βιομηχανία

ΑΔΕΛΦΩΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ

ΕΚΘΕΣΙΣ: ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34-ΛΟΥΪΖΗΣ-ΡΙΑΝ-
ΚΟΥΡ ΚΑΙ ΛΑΚΩΝΙΑΣ (ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ).

Τηλέφωνο Γραφείου 26.080. Ἐργοστασίου: 26.030

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ-ΧΑΜΗΛΑΙ ΤΙΜΑΙ

Ἐπισκεπτόμενοι τὰς ἐκθέσεις μας ἐξασφαλίζετε τὰ συμ-
φέροντά σας.

ΜΟΥΣΙΚΗ

ΡΕΣΙΤΑΛ ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Υπὸ τὴν προστασίαν τοῦ κ. Κοτζιᾶ θὰ δοθῇ τὴν 4ην Μαΐου εἰς τὸ θέατρον «Ρέξ» τὸ ρεσιτάλ τῆς δεσποινίδος Ζαφειροπούλου. Ἡ δεσποινὶς Ζαφειροπούλου, ἀπὸ τὰ καλλίτερα ταλέντα τοῦ μουσικοῦ μας κο-
σμου, ἔχει προκαλέσῃ τὰ εὐμενέστερα σχόλια. τῶν Παρισίων κριτικῶν, οἱ ὅ-
ποιοι τὴν κατατάσσον εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῶν μουσικῶν.

" ΜΕΡΣΙ ΜΑΤΜΑΖΕΛ. "

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 57)

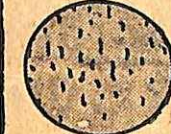
Ξαφνιάστηκε αὐτὸς στὶς τελευταῖες λέξεις τῆς.

— Πῶς; τὴ ρώτησε. Τί ἐννοεῖς;... Χαμογέλασε θλιμμένα αὐτή.

— Ἀκουσε. Γιαννάκη... Πρίν σέ γνω-
ρίσω εἶχα δὴ ἀπειροὺς ἄντρες κι' εἶχα
σχετισθῇ μὲ πολλοὺς. Ὅσπου ἦρθε ἐσύ.
Κι' ἀναπάντεχα, ἀπ' τὴ πρώτη στιγμῇ,
ἐνοιώσα αὐτὸ τὸ κενὸ ὄχι μόνο νὰ γιο-
μίζει ἀλλὰ καὶ νὰ ξεγίνεται μ' ὁρμή...
Τώρα φεύγεις... Μαζί σου φεύγει καὶ ἡ
ὁρμὴ αὐτὴ ἀλλὰ δόλοληρο τὸ εἶναι μου
εἶναι γεμάτο ἀπ' τὴν εἰκόνα σου... Γι'
αὐτὸ φεύγω κι' ἐγώ... Θὰ πάω ἐκεῖ—
καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ μοναστήρι ποῦ ἡ γι-
γάντια σιλουέττα τοῦ λεύκαζε στὴ κορ-
φῇ τοῦ λόφου—καὶ μέσα στὴ σιγαλιὰ
τοῦ κελλιοῦ, κοντὰ σ' ἐκεῖνον ποῦ μᾶς

Ἡ φαγοῦρα
τῆς κεφαλῆς

συννοδεύεται ὡς ἐπὶ τὸ
πλεῖστον μὲ πιτυρίδα καὶ
τριχόπτωσην. ὀφείλεται δὲ
κατὰ τὰς τελευταίας ἐπι-
στημονικὰς ἐρεῦνας, εἰς
μικροσκοπικοὺς μυκητοει-
δεῖς κόκκους. οἱ ὅποιοι ἐμ-
φανίζονται εἰς τὸ δέρμα
τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς.
Ἡ «Τριλυζίν» χάρις εἰς τὴν
εἰδικὴν ἐπιστημονικὴν τῆς
σύνθεσιν, ἀπομακρύνει θε-
τικῶς τὰ δυσάρεστα αὐτὰ
φαινόμενα.

Ἴδου ἡ ἐπιστημονικὴ
ἀπόδειξις:

Μὴν πτοεῖσθε
σπέρματα πα-
ρασίτων εἰς τὸ
δέρμα τῆς κε-
φαλῆς, ποῦ τῆς
χοήσας τῆς
«Τριλυζίν» νὰ.

Ἡ κατάσταση
τοῦ ἴδιου δερ-
ματος μετὰ τὴν
ἐχοσιν τῆς
«Τριλυζίν».
Οἱ μυκητὲς ἐξ-
ασπείστησαν.

Διὰ τῆς

Τριλυζίν

Ἡ πιτυρίδα ἐξαλείφεται
ἡ τριχόπτωση σταματᾷ
νέα μαλλιά ξαναφυτρώ-
νουν.

Ζητήσατε παρὰ τοῦ Γεν. Ἀντι-
προσώπου Κώστα Νικολαΐδη, Ἀλ-
καίου 1, Ἀθήνας (τηλ. 22.166)
νὰ σὰς ἀποσταλῇ δωρεὰν ἡ εἰκο-
νογραφημένη ἐπιστημονικὴ βιβλι-
ογραφία τῆς «ΤΡΙΛΥΖΙΝ».

δίδαξε τὴν ἀγάτῃ, ποῦ ἡ ἀγάτῃ ἦταν ὁ
προορισμὸς τοῦ, ναί, ἐκεῖ μέσα θὰ ζήσω
μὲ τὴν εἰκόνα σου... Σ' αὐτὴ τὴν ἐρη-
μιά μου θὰ εἶμαι ἐντυχισμένη...

Αὐτὸς ἀπόμεινε ἀναυδὸς... Σπάραξε ἡ
καρδιά τοῦ στὴ σκέψη ὅτι τὸ εἰκονασχο-
νο αὐτὸ κορίτσι, τὸ τόσο δροσερὸ, θ' ἀ-
φιέρωνε τὴν ὁμορφὴ νεότητά του, μυρω-
μένο ὁλοκαύτωμα στὸ δωμὸ τῆς ἀγάπης
τῆς...

Ὅχι δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ αὐτό!... Σὰν
ἀστραπὴ μὴ ἰδέα πέρασε ἀπ' τὸ θολω-
μένο μυαλό του... Νὰ τὸν μισήσῃ!... Νὰ
ἔπρεπε κείνες τίς τελευταῖες στιγμὲς νὰ
τῆς δειχτῇ χυδαῖος, πρόστυχος...

— Ἀννούλα, τῆς εἶπε μὲ εἰρωνικὸ τό-
νο... μὴν εἶσαι κοινὴ παιδί μου!... Λές
ὅτι μ' ἀγαπᾷς... Μὰ τί εἶναι ἀγάτῃ;...
Μερικὲς ὁμορφες στιγμὲς σαρκικῆς ἐνω-
σης... Νομίζεις ὅτι ἐγὼ σ' ἀγάπησα!...
Χαί!... Γέλασε σαρκαστικὰ καὶ τὸ ἴδιο
τοῦ τὸ γέλιο χόθηκε σὰ μαχαίρι στὴ
καρδιά τοῦ. Ἀλλοῖμονο, ἂν πῆρες τὸν
πόθο μου γι' ἀγάτῃ... Σὲ πόθησα μόνο...
Σοῦ ψιθύρισα λίγα γλυκὰ λόγια γιὰ νὰ
πετύχω ὅ,τι ἤθελα καὶ σὺ, σὰν κοινο-
νίθι, ποῦ εἶσαι, τὰ πλίστεις καὶ μοῦ χά-
ρισες ἀρκετὲς στιγμὲς... Ἀκούς ἀγάτῃ
καὶ κουραφέζα!... Μόνο τὴν ἡδονὴν ζή-
τησα καὶ ἔρῃκα κοντὰ σου... καί, μὰ
τὴν ἀλήθεια, πέρασα σπουδαία... Γι' αὐ-

τὸ πρέπει νὰ σ' εὐχαριστήσω θερμὰ...
Κι' ἐπειδὴ προτιμᾷς τὰ γαλλικὰ σοῦ τίς
ἐκφράζω ἂν φρανσαῖ... «Μερσί Ματμα-
ζέλ»...

Σταμάτησε ἀγκομαχώντας... Εἶχε κα-
ταβάλλει μιὰ ὑπεράνθρωπὴ προσπάθεια
γιὰ νὰ τὰ πῇ αὐτὰ μὲ σαρκασμὸ, ἐνῶ ἡ
καρδιά τοῦ, ἡ ψυχὴ τοῦ, τὸν ἐσπρωγνε
νὰ εὐχτῇ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς καὶ νὰ κλά-
ψῃ ἀτελείωτα γιὰ τὸ χωρισμὸ τοῦς...

Ἐκεῖνος ὅσο τῆς μιλοῦσε γινόταν ὅλα
καὶ πὺ ὅρη ὥσπου τὸ ρόδινο προσω-
πάκι τῆς ἐγινε κατακίτρινο, σὰ νεκρὸ...
Κι' ὅταν ἄκουσε ἐκεῖνο τὸ «Μερσί, Μα-
τμαζέλ», ἐνοιώσε μιὰ σκοτοδίνη, νόμισε
πὼς ὅλα χόρευαν γύρω τῆς κι' ἓνας δυ-
νατὸς σεισμὸς τὴν ἐρρῳχνε σὲ κάποια
χάος... Ὅλα μέσα τῆς γκρεμίστηκαν σ'
ἐρείπια...

Τὸν κῦτταξε μ' ἓνα βλέμμα ποῦ φανέ-
ρωσε μιὰ θυσία, ἀπέραντη περιφρό-
νηση.

— Κτῆνος!... ψιθύρισε κι' ἔφυγε ἀρ-
γὰ μὲ κλονισμένα βήματα...

Ὁ Γιάννης ἔμεινε μόνος... Χαμογέλα-
σε μικρὰ γιατί κατάλαβε πὼς πέτυχε τὸ
σκοπὸ τοῦ... Τὸν εἶχε μισήσει...

Τὴν ἄλλη μέρα μπάραρε. Ἦταν θα-
ρεῖα θλιμμένος κι' ὅμως ἐνοιώσε τόσο
ἀνάλαφρη τὴν ψυχὴ τοῦ...

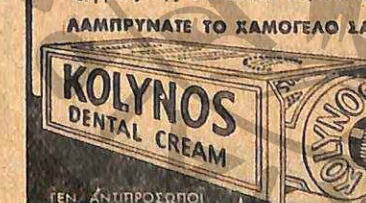
ΓΙΑΝΝΗΣ Ν. ΓΚΙΚΑΣ

—ΝΑ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΗ
ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΣΑΣ

Χιλιάδες Ιατροὶ ἀνὰ τὸν κό-
σμον συνιστοῦν τὴν ΚΟΛΥ-
ΝΟΣ, διότι ἔχει ἀποδειχθῇ ἡ
ἀντισηπτικὴ καὶ καθαριστικὴ
τῆς ἰδιότης.

Ἐκατομμύρια μικρόβια, ἀπὸ
τὸ στόμα σὰς γίνεται καθαρό
καὶ ὀδοντοκρῆμα. Ἀρχίσατε ἀπὸ
σήμερον τὴν χρῆσιν τῆς
ΚΟΛΥΝΟΣ, θὰ μείντε ἐνθου-
σιασμένοι μὲ τὰ ἐπὶ τῶν ὀδόν-
των σας ἀποτελέσματα.

ΔΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ «ΚΟΛΥΝΟΣ».

ΚΟΛΥΝΟΣ
Ἡ ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΜΑΡΤΙΝ ΦΑΡΑΤΖΗΣ & Ε. ΑΘΗΝΑΙ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Μιά πολύ δυστυχισμένη Πάτρας. Την δωδεκάτην ώρα, φίλη μου, δεν προστρέχουν στο γιατρό για τη θεραπεία ενός τόσο σημαντικού ελαττώματος. Η τελεία έλλειψη δηλ. ή όλική άτροφία του μαστικού αδένος είναι άλλη-λένδετη με όσθητική ανεπάρκεια. Η αύξηση και ή τόνωση του μαστικού αδένος συντελείται με την πάροδο χρόνου και με την ανάλογο θεραπεία και όχι τόσον εύ-

κολα. Συνεπώς καταλαβαίνετε ότι ούτε μέσα σ' ένα μήνα ούτε και απόλυτως υπεύθυνα μπορώ να σας υποσχεθώ πότε και εάν απόλυτως θαχετε θεραπεία και μά-λιστα χωρίς προσωπική εξέταση. Χρειά-ζεσθε καταπόνια και τοπικό μασάζ με πομάδα, για ταχύτερον δε αποτέλεσμα και ηλεκτροθεραπεία. Αυτή είναι ή πραγματι-κή κι' επιστημονική αλήθεια την οποίαν σας γράφω. Ωστε σεις αναλόγως κανονί-στε την θέση σας.

Καίτη Λάμ. Έντα 50α. Νέ-πατε ή ίδια για προσωπική εξέταση στον κ. Λαδά, θα σας δειχθί απόλυτως δωρεάν,

αμα του πήτε το ψευδώνυμό σας. Μου φαίνεται ότι έτσι θα σας εξυπηρετήση καλλίτερα, γιατί δεν μπορείτε να με καθο-δηγήσετε επακριβώς προς την ποιότητα του δέρματός σας. Ο κ. Λαδάς δέχεται Σόλωνος 40 11—1 και 5 1)2.

Μελαγχροϊνήν Κυρία, Βόλον. Σας απήντησε ο κ. Λαδάς ιδιαι-τέρως εις την διεύθυνσιν σας κατά την ε-πιθυμίαν σας.

Κρητικοπούλα. Δυστυχώς δεν μου γράφετε αν το δέρμα του προσώ-που σας είναι ξηρό, λιπαρό ή μέτριο, συ-νεπώς λυπούμαι που δεν μπορώ να σας απαντήσω τίποτε το θετικόν. Επίσης και για την αδελφή σας δεν μου γράφετε την ποιότητα του δέρματός της. Φαίνεται ότι θα είσθε νέα αναγνώστριά μας, γιατί δια-φορετικά θα ξέρατε ότι χωρίς τον καθορι-σμό της ποιότητας του δέρματος είναι ά-δύνατον να σας συμβουλευσω αποτελεσμα-τικά. Γι' αυτό και για να σας βοηθήσω σας γνωρίζω ότι: αν το δέρμα σας τρα-

Λευτιά, μαλατιά,
περιποιημένα χέρια

παρά τον αέρα και την
υαμουαίριαν, παρά την
οίμιαυήν εργασία.

NIVEA
CREME

Διά της δριμείας κακοκαιρίας και του συχνού πλυσίματος, αφαιρούν-ται από το δέρμα μας αι ούσιαι, αιτίνες δέον να το διατηρούν λείον και ελαστικόν. Αντικαταστήστε τας απαραίτητους ταύτας ούσιαις διά τακτικής περιποιήσεως με κρέ-μαν NIVEA. Η NIVEA, συνεπεία της έν αυτή περιεχομένης μοναδι-κής εις το είδος της και προς το δέρμα συγγενευούσης ούσιαις EUCERIT, είναι, ούτως είπειν, το έκ φύσεως δοθέν μέσον περιποιή-σεως του δέρματος. Η NIVEA καθιστά το δέρμα σας, κατόπιν συντόμου χρήσεως, μαλακόν ως βελούδον, λευκόν και ελαστικόν.

Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία και μυρωπωλεία
Τό μικρόν κυτίον δοχ. 8,50. τό μεσαίον δοχ. 15.
τό μενάλον δοχ. 30.

22 τρείες
μένουν στο
κεφάλι του

Το ψαλλίδι δεν βρίσκει
τίποτε να κόψη

Μη βρέχετε τα μαλλιά σας με νερό και με διάφορες άλλες λουσιόν.

Η αρωματοποιία «Cana» με τον ειδικόν της χημικόν ήσυχολήθη αρκετά με το ζήτημα αυτό και έφθασε στο σημείον να παρασκευάση το «PÉTROLE CANA», προϊόν το όποιον τονώνει το τριχωτόν της κεφαλής, σας προ-φυλάσση από την πιτυρίδα και κρατά τα μαλλιά σας κτενισμένα καθ' όλην την ημέραν.

Pétrole

CANA ΠΡΟΪΟΝ
ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΙΑΣ
(Cana)

βάει, σκάζει και κάνει λειχήνες είναι ξη-ρό, αν λιγδιάζει και δεν στρώνει ή πού-δρα είναι λιπαρό, άλλως είναι μέτριο. Έ-πίσης να μου γράψετε αν τα σπιθουράκια έχουν πύο, και σε ποιο μέρος του προσώ-που είναι περισσότερα. Άμα μου απαντή-σετε στις ερωτήσεις μου θα σας απαντήσω εξαιρετικώς άμέσως.

Π. Ν. Έντα 50α. Η πομάδα που σας γράφω για την καταστροφή του τοπι-κού πάχους είναι αποτελεσματική, αλλά χρειάζεται ένα γενικό ζεστό μπάνιο ή εάν είσθε συνηθισμένη ένα ντους καλό ή τέλος θερμές κομπρέσες στο μέρος του σώμα-τος, το όποιον ιδιαιτέρως θέλετε ν' άδυ-νατίση. Μετά το μπάνιο ή το ντους ή τις τοπικές θερμές κομπρέσες αλείψτε το μέρος του σώματος, που θέλετε τοπικώς ν' άδυνατίση μ' ένα πολύ γερό μασάζ την κάτωθι αλοιφή:

Iodure de potassium	30 gr.
Eau	30 »
Glyceré d'amidon	240 »

Μετά το μασάζ σκεπάστε το μέρος με μιάν φανέλλα για ν' απορροφηθί καλά ά-πό το δέρμα ή αλοιφή και ήσυχάστε ξα-πλωμένη επί μιάν ώρα. Για το ζήτημα της πούδρας που δεν στρώνει φταίτε σεις που την μεταχειρίζεσθε άπ' ευθείας στο πρό-σωπόν σας. Λοιπόν πρό της πούδρας μ' έ-να βαμβάκι δουτηγμένο στην κάτωθι λο-σίον να περνάτε το πρόσωπό σας:

Lait d'amandes	40 gr.
Glycerine	8 »
Eau de roses	125 »

ΔΟΡΑ

Τι κρίμα, αν μη θάλαμε τα όρρα μαλλιά της όμορφης αυτής κυρίας. Άραγε είναι μαύρα, είναι γαλάνα, είναι καστανά, είναι άραγε κρύζαι; Τα γυαλιά της μάς κρύ-δουνε ή λάμψη και το χρώμά τους. Ό,τι και νά στοιχηματίσετε, μπορείτε να κερ-δίσετε, όπως μπορείτε, καλύτερα, και νά χάσετε. Έτσι είναι και όταν αγοράζετε κάτι που δεν μπορείτε να ξέρετε τί έλ-λει. Και όλα τα άγνωστα προϊόντα παρου-σιάζουν αυτόν τον κίνδυνο. Γι' αυτόν λόγου αυτόν, εσείς, όπως και χιλιάδες άλλες γυ-ναικες, δα προτιμήσετε, άσφαλώς, μιάν πού-δρα γνωστή που ίκανοποιεί και εύχαριστεί και την πενί όπαινητική κυρία. Τριάντα χρό-νια τώρα και σε όλα τόν κόσμο, όλο και διεθίζεται με επιτυχία ή πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Άπογοητευμένην ύπαρ-ξιν. Κάθε αναγνώστης και αναγνώστριά της «Εβδομάδος» έχουν έλευθερίαν να ζη-τήσουν όποιαδήποτε συμβουλή από τόν γιατρό, χωρίς να θεωρήτε αυτό θάσος. Αυτός είναι άλλωστε και ο σκοπός της στήλης αυτής: να εξυπηρετή τους ανα-γνώστας. Τί καλή, μα την αλήθεια, θά-ταν ή ζωή αν παρουσιαζόταν πάντα με τη ρόδινη της όψι. Άτυχώς όμως όπως για να γίνη μέρα είναι άπαραίτητη να ύ-πάρξη ή νύχτα, έτσι κι' ή ύπερτατος ρυ-θμιστής της ζωής μας έχαμε ούτως ώ-στε πότε ο δρόμος μας να είναι στρωμε-νος με ρόδα και πότε με άγκάθια, ίσως δε να έχη και κάποια άξία αυτή ή άλ-λαγή, γιατί ή μονοτονία δεν υποφέρεται πολλές φορές. Έχετε δε ακόμη ύπ' όψιν σας ότι μιάν παροιμία λαϊκή λέει ότι ό καλός καπετάνιος στη φουρτούνα φαίνε-ται. Αυτό πρέπει να έχετε ως γνώμωνα της ζωής σας και σ' αυτή την περίστα-σι πρέπει να κρατήσετε τα ήνία γερά. Είναι μα την αλήθεια πολύ κρίμα μιάν

νέα κοπέλλα, που δεν έζησε ακόμα τη ζωή της, δεν αισθανόθηκε τη χαρά να θέ-λη νά σβύση για ένα άτύχημα που όσο βαρύ κι' αν είναι, είναι συνηθισμένο για τη ζωή μας. Σκεφθήτε τί μπορούσα-με να είμαστε αν δεν υπήρχεν ό θάνα-τος; Κάποτε θα έσώνοντο όλα και τότε μοιραίως θα σβύναμε μονομιάς όλοι. Ί-σως μιλω λίγο άμα κι' ίσως άκόρι μου πήτε ότι καθένας νομίζει τα δικά του βάσανα μεγαλειότερα και τόν άνθρωπόν του που χάνει ως το μόνο στήριγμα της ζωής του. Αυτό είναι αλήθεια, αλλά ό έμπνεύν τα πάντα έχει γνώσιν του πί-ποράττει. Πάρτε άλλωστε παράδειγμα τόν Ίώβ. Τέλος άς άφήσω τώρα όλα αυτά — γιατί νομίζω είναι άρκετά για να σας κάμουν να αλλάξετε τακτική — κι' άς έλλω στο άλλο ζήτημα. Άφοι αι ένέσεις Κάλτσουμ δεν σας ώφελούν, ό-πως λέτε, τότε μεταχειρισθήτε την Καλ-τσιστελίνη. Επίσης πάρτε από το φαρ-μακείο λίγη βαλεριάνα από την οποία θα παίρνετε 40 σταγόνες την ημέρα, 20 το πρωί και 20 το βράδυ. Η διεύθυνσις της Δόρας είναι ή ίδια, με μόνην την διαφοράν ότι θα γράφετε στο φακέλλο διά Δόραν.

NEON! 4 ΠΟΥΔΡΕΣ ΣΕ ΜΙΑ ΜΟΝΗ -Αδιάβροχος

1. Η καλλίτερα πούδρα διά ν' υπαίθρον, διότι είναι αδιάβροχος.
2. Η καλλίτερα πούδρα διά τό σπίτι, διότι δεν κάμνει ποτέ «πλά-κες» επί του προσώπου.
3. Η πούδρα όπου κρατά όλό-κληρον την ημέραν, διότι είναι άνα-μειγμένη με «Μούς ντέ κρέμ».
4. Η πούδρα που σας άπαλλάσ-σει από την γυαλάδα της μύτης και του προσώπου και διατηρεί εις την έπιδερμίδα δροσιά και νεότητα, χωρίς στην «Μούς ντέ κρέμ» όποι περιέχει.

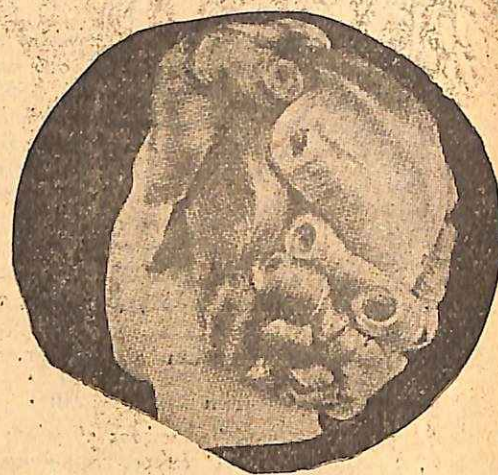
ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΣ. Θέσατε άπ' αυ-

τήν την πούδρα στο δάκτυλό σας, κατόπιν βυθισατέ το έντός ποτηρίου ύδατος. Άποσύρατέ το... Η πούδρα είναι πάντοτε και το δάκτυλό σας είναι στεγνό. Η πούδρα αυτή κρατά παρά την έφίδρωσιν και τόν χορόν, τόν βροχερόν καιρόν και τά Οαλάσια μπάνια. Δεν περιέχει κανένα άπ' αυτά τα ελάχιστα τριβούλια, που είναι δυνατόν να εισέλθουν εις τούς πόρους της έπιδερμίδος, να φουσκώσουν και να προκαλέσουν τόν σχη-ματισμόν διεσταλμένων πόρων, μαύρων στιγμάτων και όλων των μειονεκτημάτων της έπιδερμίδος.

5.000.000 χαριτωμένα κορίτσια και ώραιοις μητέρες μεταχειρί-ζονται κάθε πρωί την πούδρα Τοκαλόν άναμειγμένη με «Μούς ντέ κρέμ». Αφαιρεί τούς διεσταλμένους πόρους. Οι πα-ρασκευασταί έγγυώνται άποτελέσματα, άλλως τα χρήματα επί-στρέφονται.

Κομμωτήριο

ΛΟΥΞ

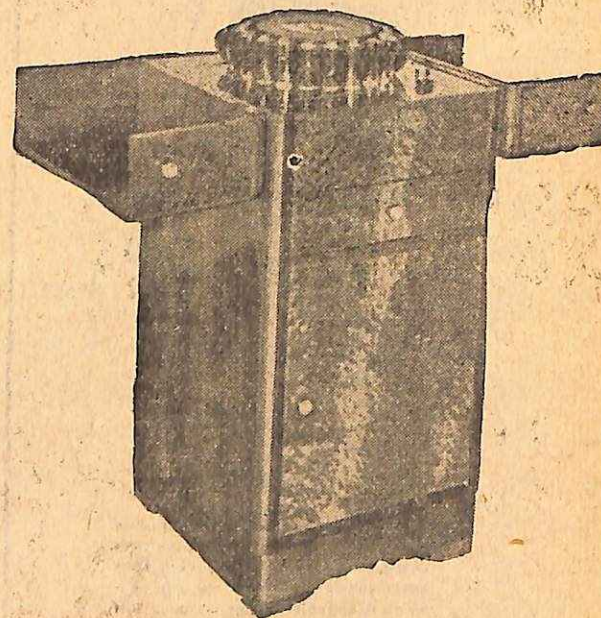
Περμανάντ

ΜΕ ΤΟ ΝΕΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ
ΑΝΕΥ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ

Royale

ΩΣ ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΙ ΜΕ ΤΑ
ΦΗΜΙΣΜΕΝΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ
ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ

Maiet
Realistique
Fuma

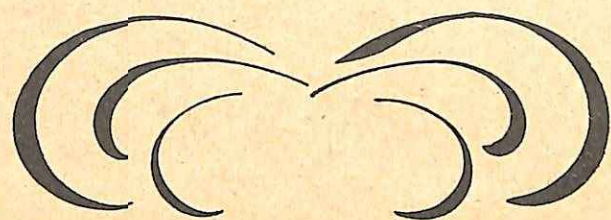

ΔΡΧ.
150

ΔΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ

Πανεπιστημίου 75-Τηλ. 23-776

Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & Σ^{ΙΑ} Α. Ε.

ΕΡΜΟΥ 21

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

“Όπως κάθε χρόνο και έφέτος

έχομεν τὰ ωραιότερα Έμπριμέ.

Έπισκεφθήτε τήν “Έκθεσίν μας.

